อภินิหารโปรดชาวโลก

ชุด พระโพธิสัตว์กวนอิม

อภินิหารโปรดชาวโลก
ชุด พระโพธิสัตว์กวนอิม

เชื่อฟัง 3 (ซำซ้ง)

1. ตอนยังไม่ออกเรือน เชื่อฟังบิดามารดา
2. ออกเรือนแล้ว เชื่อฟังสามี
3. สิ้นสามีแล้ว ฟังบุตร (เลี้ยงดูพ่อแม่สามี หากไม่จำเป็นจริงๆ ไม่ควรแต่งงานใหม่ เมื่อบุตรโตแล้วเป็นคนดีมีความสามารถ ก็มอบกิจการงานให้บุตรจัดการดูแลแทน ส่วนตนคอยให้คำแนะนำ)

คุณธรรมแม่บ้าน 4 (สี่เต็ก)

1. ความประพฤติงาม คือ สงบเสงี่ยมเจียมตัว ประพฤติอยู่ในกรอบประเพณีอันดี
2. วาจางาม คือพูดจาไพเราะ ไม่พูดคำเท็จ คำหยาบนินทา ด่าทอ เพ้อเจ้อ หรือพูดยุแหย่ให้เกิดความแตกแยก
3. งานงาม คือ มีฝีมือรู้หน้าที่การเรือนการครัว เย็บปักถักร้อย ขยัน อดทน ประหยัด ไม่ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย
4. หน้าตางาม คือ หน้าตาสะอาด ผมเผ้าเรียบร้อย ไม่บึ้งตึง ไม่ตบแต่งด้วยเครื่องสำอาง สวมใส่เสื้อผ้าสะอาดเรียบร้อยสีพื้นเรียบๆ ไม่เป็นดอกหรือลวดลายฉูดฉาด กิริยามารยาทเรียบร้อยอ่อนโยน

พระโพธิสัตว์กวนอิม

อภินิหารโปรดชาวโลก

ชุด

พระโพธิสัตว์กวนอิม

คำนำ

นับตั้งแต่องค์พระศาสดาได้เสด็จปรินิพพานไปแล้ว พุทธศาสนาก็ได้พัฒนาเรื่อยมา และได้แบ่งแยกเป็นนิกายใหญ่ๆ ได้สองนิกาย คือ มหายานและหินยาน อรรถของมหายานหมายถึง การขนสัตว์ให้ข้ามพ้นวัฏฏสงสารได้มากกว่าหินยาน ดังนั้น ศาสนิกชนฝ่ายมหายานมุ่งแต่พุทธภูมิทั้งนั้น จึงเรียกมหายานว่าโพธิสัตว์ยานบ้าง พุทธยานบ้าง อันความหมายของหินยานมุ่งความหลุดพ้นเฉพาะตน ไม่ปณิธานในการโปรดสรรพสัตว์

เจ้าแม่กวนอิมหรือมหาโพธิสัตว์กวนอิม จึงนับเป็นพระโพธิสัตว์ฝ่ายมหายาน พระองค์เป็นปางหนึ่งของพระอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์ พระองค์มีปณิธานว่า หากยังมีสัตว์ที่ตกทุกข์ได้ยากอยู่ก็จักไม่ปรารถนาบรรลุพุทธภูมิ ดุจเดียวกับพระกษิติครรภโพธิสัตว์ พระองค์มีปณิธานว่าตราบใดที่นรกยังไม่สูญตราบนั้นก็ไม่ขอบรรลุพุทธภูมิ นี่แหละคือปณิธานของพระโพธิสัตว์ที่ไม่ยอมละทิ้งแม้แต่สัตว์เพียงตนเดียว ท่านจะเป็นองค์สุดท้ายในการบรรลุถึงความตรัสรู้ หลังจากได้ขนสัตว์ทั้งหลายให้ข้ามโอฆกันดารอันเป็นบ่อเกิดแห่งทุกข์จนหมดสิ้นแล้ว อาจารย์นาคารชุนจึงได้สรุปคุณลักษณะของพระโพธิสัตว์ไว้เป็นโศลกคาถาว่า

"พระโพธิสัตว์เป็นผู้มีนิพพิทาแก่กล้าต่อสังสารวัฏฏ์ แต่ก็เป็นผู้หันพักตร์เข้าหาสังสารวัฏฏ์"

"พระโพธิสัตว์มีศรัทธาปสาทะยินดีต่อพระนิพพานแต่ก็เป็นผู้หันปฤษฎางค์ให้แก่พระนิพพาน"

"พระโพธิสัตว์สมควรกลัวต่อกิเลสแต่ก็ไม่ควรละกิเลสเสียให้สิ้น"

เราจะเห็นได้ว่า พระโพธิสัตว์ผู้บำเพ็ญสุญญตวิโมกข์ย่อมเป็นผู้รู้ชัดถึงสรรพสัตว์ทั้งหลายตามความเป็นจริง แต่ก็จะไม่ด่วนดับขันธ์ปรินิพพาน จะต้องทำการโปรดสัตว์ต่อไปอีก

ดังนั้น พระโพธิสัตว์กวนอิมภายหลังสำเร็จธรรมแล้ว พระองค์จะท่องเที่ยวจาริกไปทั่วแผ่นดินจีน ทั้งนี้เพื่อเผยแผ่พุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองประการหนึ่ง และโปรดสรรพสัตว์ให้พ้นจากความทุกข์ยากอีกประการหนึ่ง ดังที่ท่านจะหาอ่านได้จากหนังสือเล่มนี้

คุณลักษณะพิเศษเฉพาะของมหาพระโพธิสัตว์กวนอิมที่จะโดดเด่นเห็นได้ชัดคือ พระองค์มีลักษณะของมหากรุณาธิคุณ มหาปัญญาคุณและมหาวิสุทธิคุณ

พระมหาโพธิสัตว์กวนอิมเป็นที่เคารพสักการ ไม่เฉพาะแต่ในประเทศไทยเท่านั้น ยังเป็นที่เคารพนับถือของพุทธศาสนิกชนในประเทศจีน เกาหลี ญี่ปุ่น มองโกเลีย และประเทศในแถบ

อาเซียนอีกหลายประเทศ

หนังสืออภินิหารโปรดชาวโลก เป็นหนังสือธรรมะที่เผยปรากฏการณ์ของพระโพธิสัตว์ในรูปแบบต่างๆกัน ทั้งนี้ก็เพื่อความสะดวกและเหมาะสมในการโปรดสรรพสัตว์ โดยเฉพาะผู้ที่มีศรัทธาปสาทะในองค์พระโพธิสัตว์กวนอิม ควรจะตั้งใจสวดภาวนาพระนามของท่านเป็นเนืองนิจและสวดมนต์คาถาเจ้าแม่กวนอิมเป็นประจำ ก็จะได้อานิสงส์มาก และจะดลบันดาลให้พระโพธิสัตว์ช่วยปกป้องคุ้มภัย หากเคราะห์ภัยร้ายแรงก็ช่วยปัดเป่าให้ผ่อนคลายลงได้

ด้วยความนับถือ

สุเทพ มานีเวศน์

๒๒ ตุลาคม ๒๕๓๕

ความเป็นมาของหนังสือ

เมื่อหลายปีก่อน ข้าพเจ้ามีความคิดที่จะจัดพิมพ์ชุดพระโพธิสัตว์กวนอิม เพื่อเผยแผ่ให้พุทธศาสนิกชนได้เข้าใจถึงความเมตตาการุณย์ของพระองค์ท่านมากขึ้น เพื่อเพิ่มความศรัทธาที่มีอยู่เดิมแล้วเพิ่มทวีขึ้น ข้าพเจ้าเริ่มเสาะแสวงหาหนังสือเกี่ยวกับเรื่องของท่าน ทั้งฉบับภาษาจีนและภาษาไทย แล้วก็ได้พบบทความที่แปลเป็นภาษาไทยซึ่งลงในนิตยสารฉบับหนึ่ง จึงได้ติดต่อไปเพื่อขออนุญาตจัดพิมพ์ แต่ผู้แปลไม่ยอมติดต่อมา ข้าพเจ้าจึงได้ไหว้วานเพื่อนฝูงที่เดินทางไปทำธุรกิจที่เกาะไต้หวัน ขอให้พวกเขาช่วยรวบรวมหนังสือของท่าน แต่คนแล้วคนเล่าก็ผิดหวังเช่นเคย

ต้นปี ๒๕๓๕ ความหวังของข้าพเจ้าเริ่มเป็นความจริงขึ้นมา กล่าวคือ ญาติธรรมคนหนึ่งมีชื่อว่า คุณวีรนันท์ ชนะชาญมงคล ได้นำหนังสือเล่มหนึ่งซึ่งแปลโดยคุณแก้วชายจะมาให้ข้าพเจ้าอ่าน แต่มาหลายครั้งแล้วก็ไม่พบกับข้าพเจ้า จึงเกิดท้อแท้ใจว่าจะไม่ติดต่อแล้ว วันหนึ่งหลังเลิกงาน กลับบ้านทานข้าวอาบน้ำแล้วก็หยิบหนังสือเล่มนี้มาอ่านต่อ อ่านได้แค่ครึ่งหน้าก็เกิดง่วงนอน พลอยหลับอยู่บนโต๊ะหนังสือ แล้วก็นิมิตวเห็นพระโพธิสัตว์กวนอิมยืนอยู่ข้างหน้าเธอ ท่านรับสั่งว่า *“เจ้าต้องเอาหนังสือเล่มนี้ให้เขาพิมพ์ออกมาให้ได้นะ”* แล้วเธอ

ก็ตื่นขึ้นมา มองดูนาฬิกายังไม่ถึง ๒ ทุ่ม เธอจึงรีบโทรศัพท์ติดต่อข้าพเจ้าที่บ้าน

ข้าพเจ้าอ่านแล้วเห็นว่าเป็นหนังสือที่ดี ควรแก่การพิมพ์เผยแพร่ แต่ข้าพเจ้าไม่รู้จักคุณแก้วชาย ไม่รู้จะติดต่ออย่างไร ช่วงที่ข้าพเจ้าครุ่นคิดอยู่ พอดีคุณอรอุมา เตชะอาภรณ์กุล มาที่บ้านรู้เข้าก็บอกว่า เธอรู้จักกับคุณแก้วชายดี ขออาสาทำธุระนี้ให้ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณความมีไมตรีจิตของเธอมาก

หลายวันต่อมา คุณอรอุมาโทรมาบอกว่า คุณแก้วชายไม่อนุญาตให้พิมพ์เผยแผ่ ข้าพเจ้าคิดว่าคงหมดหวังอีกแล้ว ช่วงนั้นพอดีกับคนในกุศลธรรมมูลนิธิจะเดินทางไปร่วมพิธีสวดมนต์ที่ไต้หวัน ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจร่วมเดินทางกับพวกเขาด้วย กะว่าหลังพิธีสวดมนต์เสร็จจะเดินทางไปรวบรวมหนังสือต่างๆ ทั่วเกาะไต้หวัน โดยมีอาจารย์เฉินไหย่วเหลียงเป็นผู้นำพา

เพื่อนๆ ในโรงเจในไต้หวันมีความคิดที่จะพาพวกเราไปเที่ยวรอบเกาะไต้หวัน และยินดีนำพวกเราไปตระเวนรวบรวมหนังสือธรรมะต่างๆ ตามศาลเจ้าทั่วเกาะไต้หวัน ซึ่งใช้เวลานานถึง ๘ วัน ก็ได้หนังสือเป็นจำนวนมาก ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณเพื่อนๆ ชาวไต้หวันมา ณ โอกาสนี้ด้วย

เมื่อข้าพเจ้ากลับถึงเมืองไทย คุณอรอุมา เตชะอาภรณ์กุล ได้โทรศัพท์บอกข้าพเจ้าว่า คุณแก้วชายได้กรุณาตัดสินใจอนุญาตให้ข้าพเจ้าจัดพิมพ์เผยแผ่ได้แล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกซาบซึ้ง

ความมีจิตเมตตาของคุณแก้วชายเป็นอย่างมาก และได้ภาวนาในจิตว่าอานิสงส์อันได้เกิดจากการพิมพ์หนังสือเล่มนี้ ขอได้ปกป้องคุ้มครองครอบครัวของคุณแก้วชายประสบแต่ความสุข ความร่ำรวยและความรุ่งโรจน์ยิ่งๆ ขึ้น และขอให้งานแปลและงานเขียนของเขาได้รับความนิยมจากผู้อ่านตลอดไป

นอกจากนี้ ข้าพเจ้าได้เพิ่มภาคผนวกที่ข้าพเจ้าแปลจากหนังสือที่ได้มาครั้งนี้ เพื่อเป็นการเสริมสร้างแต่งเติมให้หนังสือเล่มนี้มีสีสันและรสชาติดีขึ้น

ท้ายนี้ ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณ คุณวีรนันท์ ชนะชาญมงคล คุณอรอุมา เตชะอาภรณ์กุล และญาติธรรมที่มีจิตศรัทธาบริจาคทุนทรัพย์ จนหนังสือเล่มนี้จัดพิมพ์ออกมาสู่สายตาผู้อ่านในขณะนี้ได้ ขอผลบุญนี้จงนำส่งให้ทุกท่านที่ได้กล่าวนามมานี้ตลอดจนผู้อ่านทุกท่าน จงบรรลุสัจธรรมและช่วยกันจรรโลงสังคมที่กำลังเน่าเฟะให้เป็นสังคมที่มีคุณธรรมและศีลธรรมยิ่งๆ

ข้าพเจ้าขอกระซิบข่าวดี ให้ญาติธรรมทราบด้วยว่า ท.พ.บัญชา ศิริไกร กำลังทำการแปลหนังสือกำเนิดเจ้าแม่กวนอิมคงจะออกสู่สายตาญาติธรรมในอนาคต ขอให้ทุกท่านโปรดอดใจรอ

จาก

สุเทพ มานีเวศน์

๒๒ ตุลาคม ๒๕๓๕

สารบัญ

หน้า

กล่าวนำ

วันที่ ๑๙ เดือน ๙ พระโพธิสัตว์กวนอิมเสด็จถึงเขาโปตละโลกาแห่งทะเลใต้ อันเป็นที่พำนักของพระองค์เมื่อทรงละสังขารแห่งกายมนุษย์แล้ว ดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้งดงามดั่งหนึ่งเกาะเนรมิต ที่ส่องประกายดุจเพชรมณีรัศมีรุ่งโรจน์แผ่ไพศาลรอบๆที่ประทับของพระโพธิสัตว์เป็นป่าไผ่ซึ่งเต็มไปด้วยไผ่สีม่วงที่ขึ้นชะลูดเสียดเมฆส่องประกายรัศมีจับตา ที่ประทับของพระองค์นั้นเล่า ก็คือบัลลังก์ดอกบัวขาวที่ส่องฉัพพรรณรังสีออกไปทุกทิศทุกทาง สิ่งที่ล้อมรอบรัศมีดอกบัวขาวคือสร้อยสังวาลย์แห่งเมฆาอันเป็นมงคลยิ่งล้น

หลังจากทรงโปรดกษัตริย์เมี่ยวจวงให้พ้นทุกข์ และรับเอาซ่านไฉกับหลงนีไปพำนักด้วยกันที่ป่าไผ่สีม่วงแล้ว ด้วยพระมหากรุณาธรรมที่จะเกื้อกูลสำสัตว์ในใต้หล้า พระโพธิสัตว์ทรงดำริที่จะเสด็จไปโปรดผู้คนทุกตำบล ทุกเขตแคว้น ทั่วแผ่นดิน โดยอาศัยพระบารมีธรรมอันวิเศษยิ่ง ประกอบด้วยบุญฤทธิ์ที่แสนศักดิ์สิทธิ์ มีพระมหาเมตตานุภาพเป็นอาทิ

บทที่ ๑
บรรเทาทุกข์ในแผ่นดินจงเหวียน
(จีน)

ต่อจากนี้จะกล่าวถึงทางสงบสุขและธรรมอันยิ่งใหญ่แห่งมหายานที่อาจประสบได้ด้วยตัวเอง

ในวันหนึ่งได้มีภิกษุนามว่า **ซาเหมินปาถอ** เขาเป็นชาวตะวันตกที่นับถือพุทธศาสนา ถือศีลพระโพธิสัตว์แห่งมหายานอันเคร่งครัด ได้เดินทางมาทางตะวันออกเพื่อเผยแพร่พระพุทธศาสนา แต่ก่อนที่จะมานี้ยูไลพุทธได้ตรัสปรามไว้ว่าการเดินทางครั้งนี้จะป่วยการเปล่าๆ ทั้งขาไปและขากลับ แต่ภิกษุซาเหมินปาถอยืนยันมั่นคง ในอันที่จะทำตามความปรารถนาของตน ดังนั้นยูไลพุทธจึงมอบหนังสือพระธรรมสูตรให้เผยแพร่ระหว่างทาง จึงนับว่าเป็นภารกิจอันหนักอึ้งเพิ่มขึ้นอีกในการเดินทาง ท่านเสียเวลาในการเดินทางเป็นเวลาหลายวันจนถึงแผ่นดินจงเหวียน ท่องเที่ยวจาริกไปในที่ต่างๆ เพื่อเทศน์สอนมหาชนในเรื่องพระศาสนา แต่น่าเสียดายที่ภาษาของท่าน คนในแผ่นดินนี้ไม่มีใครฟังรู้เรื่อง จึงไม่เข้าใจว่าท่านพูดอะไร คนจึงไม่สนใจฟัง อนึ่ง ประชาชนในแผ่นดินจงเหวียนนี้ ไม่รู้จักพระพุทธศาสนา เห็นพระภิกษุเหมือนสิ่งแปลกประหลาดที่อยู่ข้างทาง หากมาด

ว่าพูดกันเข้าใจก็คงไม่มีคนเชื่อฟังคำที่ท่านเทศน์เด็ดขาด ก็ดังเหตุที่กล่าวไว้ตอนต้น คือ ประชาชนไม่รู้จักพระพุทธศาสนา ไม่ว่าท่านจะจาริกไปในส่วนไหนของแผ่นดินจงเหวียน ก็มีแต่คนดูถูกเหยียดหยาม เมื่อการณ์เป็นดังนี้ท่านจึงเดินทางกลับสู่ตะวันตก ต้องผ่านภูเขาตลอดทาง แต่ก็สะดวกปลอดภัยดี วันหนึ่งบังเอิญเดินมาถึงทะเลใต้ ท่านคิดถึงพระโพธิสัตว์กวนอิมซึ่งมีข่าวว่าพำนัก ณ ที่นี้ ท่านจึงตั้งจิตอธิษฐานขอคำแนะนำสักครั้งด้วยจิตอันแรงกล้า พระโพธิสัตว์ที่ประทับอยู่ก็รู้ได้ด้วยฌาณอันวิเศษ จึงมาปรากฏกายและถามถึงเรื่องแผ่นดินทางตะวันออกว่าเหตุการณ์เป็นอย่างไร ภิกษุซาเหมินปาถอจึงเริ่มเล่าให้ฟังโดยหวังให้พระโพธิสัตว์กวนอิมช่วยแก้ปัญหา

ซาเหมินปาถอเล่าว่า *"ไม่อยากจะพูด ไม่อยากจะกล่าวถึงที่นั่น อาวุธและทหารไม่แยกออกจากกัน เพทภัยเกิดขึ้นอย่างหนัก ใจคนโหดเหี้ยม ทำสงครามแย่งชิงกันอยู่เนืองๆ อาตมาเทศน์ธรรมให้เขาเหล่านั้นฟัง ก็ไม่รู้สึกชั่วดีไม่เกิดผลใดๆ เขากลับว่าอาตมาป่าเถื่อน ในที่สุดพวกเขาพากันดูถูกเหยียดหยาม อาตมาได้รับการต้อนรับเช่นนี้ก็รู้สึกท้อใจแล้ว แต่ก็ไม่วายสงสารชีวิตคนที่ไร้ความสงบสุขจำนวนมหาศาลไม่ได้ ทุกคนเห็นกงจักรเป็นดอกบัวเอามาเทิดไว้บนหัว นอกจากนี้ยังยึดถือลุ่มหลงในอบายมุขอย่างไม่ลืมหูลืมตา เห็นธรรมอันพาพ้นทุกข์ไม่มีประโยชน์ จึงเดินทางกลับสู่ตะวันตกเพื่อเฝ้ายูไลพุทธ ขอ*

อัญเชิญธรรมอันวิเศษ แล้วกลับมายังแผ่นดินตะวันออกเพื่อเผยแผ่ธรรมอีกครั้ง แต่ในกาลบัดนี้เป็นต้นไปขออาราธนาพระโพธิสัตว์ผู้เปี่ยมล้นด้วยเมตตามหาเมตตา โปรดช่วยแผ่บารมีโปรดสัตว์ผู้ลุ่มหลงเหล่านี้ด้วยธรรมอันประเสริฐ เพื่อให้เขาพ้นจากกองทุกข์นั้นหนึ่ง และประกาศพระพุทธศาสนาอีกหนึ่ง”

พระโพธิสัตว์กวนอิมตรัส *“ดีจริง ดีจริง การเป็นเช่นนี้เพราะการปฏิบัติธรรมของท่านยังไม่บรรลุผล มีแต่เรื่องของคำพูดอย่างเดียว ขาดธรรมอันวิเศษในตัว ประชาชนจึงไม่ฟัง ในกาลบัดนี้ท่านจะกลับไปนมัสการพระยูไลพุทธเพื่อคราวหน้าจะกลับมาทางตะวันออกอีก ส่วนเราผู้มีความปรารถนาแต่เดิมแล้วที่จะแสวงหาผู้ร่ำร้องให้ช่วยให้พ้นทุกข์ ได้ทราบเรื่องโดยตลอด ดังที่ท่านเล่ามา เราไม่อาจนั่งดูดายอยู่ได้อย่างแน่นอนที่สุด จำเราจะต้องจาริกไปยังจงเหวียนสักครั้งแล้ว”*

ภิกษุซาเหมินปาถอเมื่อฟังคำของพระโพธิสัตว์ผู้การุณย์แล้ว ได้กล่าวอำลาเพื่อเดินทางกลับทางด้านตะวันตกอันเป็นมาตุภูมิเดิมของตน

ส่วนพระโพธิสัตว์กวนอิม ทรงมีบัญชาให้ซานไฉและหลงนี่สองสาวกผู้ใกล้ชิดให้ดูแลเกาะโปตละโลกา เมื่อพระองค์สั่งเสียเรียบร้อยแล้ว ได้แปลงกายเป็นแม่เฒ่าเดินทางจากทะเลใต้มุ่งหน้าตรงมายังแผ่นดินจงเหวียน ร่างที่แปลงนั้นมีสภาพเป็นหญิงขอทาน ตลอดทางเที่ยวเดินขอทานไปตามบ้าน

มวลเหล่าประชาชนผู้ไม่ประสาต่างก็ต้อนรับด้วยอาการแปลก ๆ แม่เฒ่ามองชาวชนบทเหล่านี้ทุกครัวเรือนไม่เหมือนกัน ผู้ที่ต้อนรับด้วยอัธยาศัยอันงามก็มี ผู้ที่กักขฬะหยาบช้าก็มาก โดยเฉพาะเหล่าบรรดาบุรุษนั้น เมื่อพบพระโพธิสัตว์แปลงมาทำการสั่งสอนให้กลับตนเป็นคนดี พวกเขาก็เข้าใจในกรรมดีที่แม่เฒ่าสอน แต่ทว่าบรรดาผู้หญิงส่วนใหญ่ไม่เข้าใจและไม่รู้สึกอะไร ดังจะแยกแยะให้เห็นเป็นสองส่วนคือชั้นสูงกับชั้นต่ำ คือหญิงผู้สูงศักดิ์นั้น รู้สึกว่าตนเองมีค่าตั้งแต่เกิดจึงชอบอยู่ใกล้หนังสือโคลง กลอน บทกวี ที่บรรยายความสวยงามแห่งอิสตรีทุกวันเวลาจะคอยจัดที่อยู่ให้งดงาม ส่วนผู้ชายชั้นสูงก็ชอบฟุ่มเฟือย เที่ยวผู้หญิงอย่างเสเพลจนเคยตัว ชอบกระทำในสิ่งที่เลวร้ายไม่ว่างเว้น ยากที่จะให้กลับตัวพ้นจากอบายมุข ส่วนผู้ชายและผู้หญิงชั้นต่ำ ไม่แต่จะไม่ฟังคำสอนจากผู้บริสุทธิ์เท่านั้น ยังปฏิเสธการสอนนั้นอย่างเด็ดขาดเสียด้วย เพราะเขารู้สึกว่าไม่จำเป็นต้องพูดต้องฟังเลย มีแต่ความดื้อรั้นและอกตัญญู ชอบแย่งชิงและเข่นฆ่า โดยพวกเขาไม่รู้ว่าการประกอบกรรมนั้น จะมีผลสนองตอบกลับมาหาตน มันเป็นเรื่องที่รู้สึกน่าเวทนาอย่างยิ่ง

พระโพธิสัตว์กวนอิมทรงแผ่พระเมตตา โดยมุ่งจะสอนธรรมแก่คนชั้นต่ำก่อน พระองค์ทรงธรรมรสเข้าสู่ใจกลางมณฑลและเลือกเอาบ้านที่มีห้องขนาดใหญ่สร้างด้วยหินเป็นที่ประทับ

ครั้นถึงยามรัตติกาลพระโพธิสัตว์กวนอิมก็ทรงเข้าฝันเหล่าประชาชนทั้งหลายทั้งใกล้และไกล โดยบอกให้รู้ว่าในวันหนึ่งพระโพธิสัตว์กวนอิมจะผ่านมาทางนี้ เพื่อโปรดคนด้วยธรรมะและช่วยฉุดให้พ้นจากทุกข์ภัยอย่างเด็ดขาด พวกเจ้าจงเตรียมใจไว้คอยพบอย่าปล่อยให้ผ่านหน้าไปโดยคาดไม่ถึง เมื่อพูดจบพระโพธิสัตว์ก็หายลับไปจากห้วงฝันของมวลประชาชน ซึ่งหลับต่อไปอย่างสบายอารมณ์

ครั้นวันรุ่งขึ้น เหล่าประชาชนพากันพูดถึงความฝันให้กันฟัง โดยต่างคนต่างเล่าว่าเมื่อคืนตนฝันว่าอย่างไร เมื่อฝ่ายหนึ่งเล่าจบฝ่ายที่ฟังก็บอกว่า เหมือนกับที่ตนฝันไม่ผิดเพี้ยนทุกคนพากันแปลกใจที่ฝันเหมือนกัน ต่างวิพากษ์วิจารณ์กันไปต่างๆ นานา หัวใจของทุกคนต่างหวังอย่างยิ่งที่จะคอยพบพระโพธิสัตว์ แต่ไม่มีใครรู้พระโพธิสัตว์ทรงแปลงกายมาแน่นอนทุกคนย่อมไม่รู้จักว่าพระโพธิสัตว์จะเป็นคนหน้าตาอย่างไร นอกจากนี้ยังไม่รู้ว่าพระองค์แปลงมาเป็นคนชั้นไหนในอันที่จะมาโปรดมวลชน ด้วยเหตุนี้จึงมีการตั้งข้อสังเกตมากมาย เพราะพวกเขาไม่รู้จักพระโพธิสัตว์ หากได้พบบุคคลใดมีข้อน่าสงสัยว่าไม่ใช่คนธรรมดา ก็จะเหมาเอาว่าเป็นพระโพธิสัตว์ ทุกคนจะพากันมากราบไหว้บุคคลนั้น คนที่ได้รับการกราบไหว้จะรู้สึกงงและพิศวง ต้องอธิบายกันยกใหญ่ให้เข้าใจทำให้เป็นเรื่องชวนหัวเราะ การณ์เป็นเช่นนี้อยู่หลายวัน คนที่

ถูกทักเป็นพระโพธิสัตว์มีจำนวนไม่น้อย แต่ก็ไม่พบพระโพธิสัตว์ตัวจริงมาเลยสักที เมื่อเป็นเช่นนี้อยู่เสมอ ๆ ใจของผู้ศรัทธาเริ่มไขว้เขว คราวนี้ถึงแม้จะพบคนที่มีลักษณะที่น่าสงสัยว่าจะเป็นพระโพธิสัตว์ก็ไม่กล้าเข้าไปกราบไหว้

เวลานี้พระโพธิสัตว์กวนอิมก็ยังคงแปลงกายอยู่ในรูปของแม่เฒ่าผู้เข็ญใจเช่นเดิม เที่ยวขอทานอยู่ในเมืองบ้านโน้นบ้านนี้ แต่ไม่มีใครเลยสักคนที่คิดสงสัยหรือใส่ใจ และในปีนี้ดินฟ้าอากาศแห้งแล้งมาก หลังจากฤดูร้อนผ่านไปแล้วเป็นเดือนก็ยังไม่ปรากฏว่าจะมีฝนตก ข้าวกล้าในนาพากันเหี่ยวเฉา ชาวนาได้รับความแร้นแค้นอย่างที่สุด ต้องหาน้ำทั้งวันทั้งคืนแต่ก็ไม่พอ มองสภาพภัยแห่งความแห้งแล้งครั้งนี้ คงเป็นเพราะพระพิรุณไม่ประทานฝนให้ตกลงมา ไปทางไหนเห็นแต่ดินแตกระแหงและเม็ดทราย เหล่าชาวนาพากันวิตกโศกเศร้าจนพูดอะไรไม่ออก ใช่แต่ชาวนาที่เป็นทุกข์ แม้คนในเมืองก็วิตกทุกข์ร้อนถึงผลผลิตในปีนี้เช่นกัน

เมื่อพระโพธิสัตว์กวนอิมถือบาตรเพื่อบิณฑบาต จะได้ช่วยชาวบ้านให้พ้นภัยครั้งนี้ ชาวบ้านพากันพูดว่า *"แห้งแล้งฝนไม่ตกเช่นนี้ คงหวังอะไรไม่ได้ในปีนี้ ลำพังตนเองก็ทุกข์ยากจนเอาตัวแทบไม่รอดในแต่ละวัน แล้วจะมีของอะไรเหลือมาให้แม่เฒ่าได้เล่า?"*

พระโพธิสัตว์ถอนหายใจเฮือกหนึ่งก่อนตอบ *"ฝนแล้งความจริงเป็นเคราะห์ภัยจากสวรรค์ เหตุทั้งนี้เพราะคนนี่เองทำให้เป็นไป ท่านลองพิจารณาชาวเมืองว่าเป็นอย่างไรหากเคารพต่อฟ้าดิน มีศีลกระทำแต่ความดี บรรเทาการฆ่าฟันกลับมานับถือพระพุทธเจ้าบนสวรรค์ก็จะกำจัดทุพภิกขภัยครั้งนี้ท่านก็ไม่ต้องรับความทุกข์ยาก! แต่นี่เราเป็นหญิงชราผู้ทุกข์ยากคนหนึ่ง เดินขอทานมาครั้งหนึ่ง ตลอดทางขอความช่วยเหลือมาสิบบ้าน แต่ก็ไม่เคยได้รับความช่วยเหลือ แม้ข้าวสารสักเม็ดหรือข้าวเปลือกสักครึ่งเม็ดก็ไม่มีให้ จึงเห็นเต็มตาแล้วว่าประชาชนเหล่านี้ล้วนเป็นผู้ไม่มีจิตใจเอื้ออารี คนที่ไม่มีจิตจะทำความดีจึงต้องรับโทษจากสวรรค์โดยทำให้ฝนแล้ง ใครจะคัดค้านปฏิเสธว่าไม่จริงเล่า?"*

ขณะนั้นมีผู้อาวุโสท่านหนึ่งแซ่หลิวนามว่า ซื่อเสียน ได้ฟังแม่เฒ่าโพธิสัตว์กล่าวเช่นนั้น รู้สึกใจเต้นแรง คิดอยู่ในใจว่าแม่เฒ่าผู้นี้ซะรอยคงจะเป็นพระโพธิสัตว์แปลงมากระมัง! จำที่ตนจะต้องถามไถ่ให้ได้ความ เมื่อคิดได้เช่นนั้นก็ออกมาคำนับแม่เฒ่าตามธรรมเนียมแล้วกล่าวว่า *"ท่านแม่เฒ่าพบอะไรผิดปกติอย่างยิ่ง จึงได้กล่าวคำพูดนั้น เหตุเพราะเหล่าประชาราษฎร์ไม่ตั้งมั่นอยู่ในศีลในธรรมอันดี จึงเกิดทุพภิกขภัยอากาศแห้งแล้งอยู่ในทุกวันนี้ ดังนั้นจึงขอให้พวกเราชาวประชาทั้งหลายกลับตัวกลับใจเสียใหม่ หาไม่แล้วภาวะอากาศแห้งแล้งครั้งนี้*

คงจะไม่มีใครช่วยได้”

พระโพธิสัตว์ตอบ “การกล่าวเช่นนั้นก็ยังไม่ถูกต้องนัก เพราะสวรรค์นั้นมีเมตตาหาที่สุดมิได้ เพียงแต่ต้องการให้คนมีความซื่อสัตย์กลับใจมากลัวบาป สร้างแต่ความดีมีคุณธรรมอยู่ในหัวใจ ความชั่วร้ายต่างๆ ที่จะเกิดขึ้น ย่อมพ่ายแพ้แก่ความดี และสวรรค์ย่อมไม่ทอดทิ้งไป หากประชาชนเหล่านี้กล่าวอธิษฐานว่า นับจากวันนี้เป็นต้นไปจะกลับตัวกลับใจเสียใหม่ ในจิตใจจะมุ่งแต่ความดี ภัยจากความแห้งแล้งที่ผจญอยู่ก็ยังไม่อาจขจัดไปด้วยธรรมเพียงอย่างเดียว!”

หลิวซื่อเสียนได้ฟังคำกล่าวเช่นนั้น ไม่ถามอะไรต่อไป กลับคุกเข่าลงกราบแทบเท้าพระโพธิสัตว์ จากนั้นจึงกล่าวขึ้นว่า “พระโพธิสัตว์กวนอิมผู้มากด้วยเมตตากรุณาได้แปลงกายมาชี้ทางธรรมอันชอบ แต่บรรดาพี่น้องผู้เป็นปุถุชนไม่อาจรู้จักหรือรู้สึกพระเมตตาได้ง่าย มีหลายครั้งที่พวกเขาได้กระทำการล่วงเกิน เดชะบุญที่ได้มาฟังธรรม จิตใจที่มืดมิดเริ่มเห็นแสงสว่าง จึงพากันกราบพระโพธิสัตว์ผู้ทรงแผ่เมตตาพระกรุณา และบารมีธรรมอันยิ่ง ได้โปรดบันดาลฝนให้ตกอย่างเพียงพอ เพื่อบรรเทาทุกข์ภัยจากความแห้งแล้ง จากนั้นบรรดาลูกหลานจะทำการสร้างตำหนักเพื่อถวายพระโพธิสัตว์เอง เอาไว้เตือนสติเมื่อเกิดความโง่เขลาดื้อรั้น ในอันที่จะทำชั่วจะได้กลับใจกระทำแต่ความดี นอกจากนี้ยังหวังให้พระโพธิสัตว์เมตตาประทับอยู่

ในตำหนักนี้ตลอดไป" หลิวซื่อเสียนกล่าวจบก็คุกเข่าเอาหัวโขกพื้นอันเป็นการแสดงความจริงใจและเคารพสูงสุด

พระโพธิสัตว์ตรัสตอบ *"ท่านแซ่หลิวเอย...จะหาผู้มีน้ำใจอันสัตย์ซื่อเช่นท่านนั้นยาก ที่สู้อุตส่าห์วิงวอนแทนบรรดาผู้ทุกข์ยาก จึงเห็นได้ว่าท่านเป็นผู้มีจิตใจที่ไม่เห็นแก่ตัว แต่ในตอนนี้เรายังไม่รับปากที่จะช่วย แต่เราจะพิจารณาทิฐิความโง่ของคนเหล่านี้ดูก่อน แล้วพรุ่งนี้เช้าเวลาสามโมง เราจะมาปรากฏตัว เพื่อบันดาลฝนให้ตกอย่างเพียงพอด้วยธรรมบารมีขอให้เรียกพวกเขามาพบกับพุทธบารมีธรรมอันไพศาลหาที่สุดมิได้ เพื่อพวกเขาจะได้เกิดความศรัทธาในจิตใจ และเจ้าจงมุ่งกระทำแต่ความดี อย่าให้เสื่อมสลายไปโดยง่ายเลย"* หลิวซื่อเสียนก้มลงกราบอีกเมื่อพระโพธิสัตว์กล่าวจบลง และร่างพระโพธิสัตว์ก็ค่อยๆ เลือนหายไป

หลิวซื่อเสียนได้ประกาศแก่สาธารณชน ถึงการได้พบสนทนากับพระโพธิสัตว์ แต่คนเหล่านั้นก็มีปัญหา และตั้งปัญหาว่าเวลากลางวันแสกๆ พระโพธิสัตว์มาปรากฏกายแต่ทำไมมีเพียงหลิวซื่อเสียนได้พบ แต่พวกเขาทั้งหมดกลับไม่มีใครพบเห็นเลย? หลิวซื่อเสียนตอบไปว่า *"พูดถึงเรื่องเห็นพวกท่านก็ได้เห็นอยู่หลายคราแล้ว เพียงแต่ตาเนื้อธรรมดามองไม่ออกเท่านั้นเอง เมื่อสักครู่มีหญิงชราถือหม้อเก่าๆ เที่ยวขอทาน นั่นแหละคือพระโพธิสัตว์ผู้แปลงมาล่ะ?"*

ชาวประชาเหล่านั้นล้วนเคยได้พบเห็นหญิงชราที่ว่านั้นแทบทุกคน เพียงแต่คาดไม่ถึงว่าจะเป็นพระโพธิสัตว์ จึงมองข้ามไปอย่างน่าเสียดาย ต่างพากันเสียใจและตำหนิติโทษตนเอง แต่ก็สายไปเสียแล้ว

เหตุแห่งธรรมอันพิสดารทั้งมวล เกิดขึ้นต่อหน้าก็ไม่รู้จัก

บทที่ ๒

แจกันกิ่งหลิวช่วยขจัดภัยแล้ง และขายปลาสดที่ผันแปร

ชาวบ้านที่ได้ฟังคำบอกเล่าของหลิวซื่อเสียนว่า หญิงชราที่ถือหม้อเที่ยวขอทานนั้น ที่แท้คือพระโพธิสัตว์กวนอิมแปลงกายมา ต่างพากันรู้สึกหวาดเกรงอย่างประหลาด ก็เมื่อครู่ยังเห็นเดินผ่านไป แต่ไม่มีใครรู้ว่าหญิงชราผู้เข็ญใจ ที่แท้คือพระโพธิสัตว์กวนอิม มีบางคนรู้สึกโกรธตนเองที่มีตาแต่มองไม่เห็นเขาพระสุเมรุที่เดินผ่านหน้าไป มีบางคนรู้สึกเกลียดตัวเองที่ไม่เสียสละให้ทานบกพร่องและปฏิเสธในการทำบุญ พวกเขาสำนึกและเสียใจ แต่ก็รู้สึกศรัทธา มันเป็นความรู้สึกที่ยากยิ่งที่จะอธิบายได้

หลังจากหลิวซื่อเสียนผู้อาวุโสได้กล่าวว่า พระโพธิสัตว์จะแผ่เมตตาช่วยขจัดทุกข์ภัย เพราะเป็นพระประสงค์ และเรื่องการไม่เคารพนั้นเป็นเรื่องเล็กน้อย พระองค์ไม่ถือเป็นบาปแต่เมื่อทราบก็ขอเพียงให้มีจิตใจเชื่อมั่นและศรัทธาเป็นใช้ได้และการที่พระโพธิสัตว์จะปรากฏร่างในวันรุ่งขึ้นตอนสามโมงเพื่อประทานฝน ท่านคิดดูซิว่าเวลานั้นผู้ที่คอยความเมตตาเป็นอย่างไร มันคงไม่ผิดอะไรกับสายฝนที่หลั่งลงมากระมัง! ที่

พวกเขาได้ฟังคำพูดเช่นนี้ ความปีติยินดีที่เกิดขึ้นจึงเก็บเอาไว้ไม่อยู่ บัดนี้ข่าวได้แพร่กระจายออกไป ชั่วเวลาไม่นานคนทั้งเมืองก็รู้สิ้น จากหนึ่งเป็นสิบ จากสิบเป็นร้อย ข่าวนี้กระจายอยู่ทั้งวันจนถึงค่ำคืน ประชาชนทั้งสี่มุมเมืองตลอดทั่วทั้งแปดทิศต่างรู้ข่าวนี้ ไม่มีใครเลยสักคนที่จะไม่แสดงความยินดี

ครั้นถึงเช้าวันรุ่งขึ้น ชาวนาหยุดไถคราด ผู้หญิงหยุดทอผ้า ร้านค้าพากันปิด คนทั้งหลายเหล่านี้พากันจุดธูปเทียนด้วยความศรัทธาเป็นที่สุด ด้วยว่าต่างรอเวลาสามโมง เพื่อจะได้เห็นพระโพธิสัตว์กวนอิมปรากฏพระธรรมกาย ดังนั้นไม่ว่าเด็กหนุ่มสาวหรือคนชรา ทุกคนต่างแหงนคอมองบนท้องฟ้าอันว่างเปล่าด้วยดวงตาอันจดจ่อ แทบไม่กล้ากะพริบ มองไปมองมา ก็มองไปทางเขาไถ่ซือซานที่อยู่ไกลลิบๆ ได้มีเมฆสีขาวก้อนหนึ่ง ค่อยๆลอยออกมาแล้วแผ่ขยายกว้างขึ้น ยิ่งลอยมาใกล้ก็ยิ่งใหญ่ขึ้น ทันใดได้เห็นสิ่งหนึ่งในเมฆสีขาว สวรรค์เปิดเป็นแนว ได้ปรากฏมีร่างคนสูงหกศอกมีรัศมีสีทองเปล่งออกมาบนศีรษะสวมหมวกเพชร ร่างกายห่มด้วยผ้ากาสาวพัสตร์ ในมือถือแจกันหยกขาว ในแจกันนี้มีน้ำทิพย์และกิ่งหลิว ยืนอยู่บนก้อนเมฆด้วยเท้าเปล่า ส่งรัศมีกระจายไปทั่วท้องฟ้า ประชาชนทั้งหลายได้เห็นเหตุการณ์เช่นนี้ ต่างพร้อมใจกันก้มลงกราบเหมือนนัดกันไว้ ปากก็ท่องแต่คำว่าพระโพธิสัตว์กวนอิมๆๆเหมือนกันทุกคน และยกมือขึ้นพนมอยู่ในท่าไหนก็ท่านั้น ทุก

สายตาจับไปยังภาพธรรมกายพระโพธิสัตว์ เห็นพระองค์จับกิ่งหลิวในแจกันออกมาประพรมไปยังตะวันออก ตะวันตก เหนือและใต้ ที่มีพื้นนาเต็มไปด้วยข้าวกล้าที่เหี่ยวเฉา พูดแล้วก็สุดแสนมหัศจรรย์ พลันมีเมฆลอยมาจากทิศทั้งสี่ และกลายเป็นฝนตกลงมาเหมือนฟ้ารั่วเป็นเวลาครึ่งวัน ครั้นฝนหยุดตก ท้องฟ้าก็แจ่มใส ธรรมกายของพระโพธิสัตว์ได้อันตรธานมองไม่เห็นอีก

หลังจากการปรากฏกายของพระโพธิสัตว์ในครั้งนี้ บรรดาประชาชนทั้งหลายต่างเชื่อในพระพุทธธรรมว่ามีผลจริง

หลิวซื่อเสียนได้ทำการเรี่ยไรทรัพย์ เพื่อสร้างรูปปั้นของพระโพธิสัตว์ เพื่อเคารพบูชาไว้บนเขาไถ่ซื่อซาน อันเป็นจุดที่เจ้าแม่เริ่มปรากฏกาย และที่นั่นมีถ้ำอันงดงามอยู่ถ้ำหนึ่ง จึงเรียกกันต่อมาว่าถ้ำกวนอิม และในปัจจุบันก็ยังเรียกถ้ำนั้นเช่นนี้อยู่! การปรากฏพระวรกายของพระโพธิสัตว์กวนอิมครั้งนี้เป็นครั้งแรก และแสดงพระเมตตาอันยิ่ง ซึ่งเป็นคุณสมบัติของพระโพธิสัตว์ที่ต้องพิจารณาช่วยเหลือด้วยพระองค์เองอย่างบริสุทธิ์ เวลานี้จึงได้มีตำหนักหรือศาลเจ้าพระโพธิสัตว์ ซึ่งมีจิตคอยสอดส่องเสียงร้องของผู้มีความทุกข์สืบต่อมามากมาย ทั้งนี้เพื่อเป็นตัวอย่างให้คนมีเมตตาต่อกันด้วย มาถึงในราชวงศ์ถังจึงได้มีการแปลพระสูตรออกมาเป็นครั้งแรก ซึ่งสืบทอดอยู่ในศาสนาพุทธฝ่ายมหายานจนถึงบัดนี้

วกกลับมาพูดถึงพระโพธิสัตว์ เมื่อได้เรียกฝน และสั่ง

สอนหลิวซื่อเสียน ในขณะนั้นได้มีลูกหลานของสกุลหลิวพากันปฏิบัติธรรม สร้างความดีอย่างไม่มีอะไรมาหยุดยั้งได้

ณ บัดนี้พระโพธิสัตว์นั่งเพ่งปริสุทธิฌาณ ใช้หูของพระองค์ฟังสรรพทุกข์ของหมู่สัตว์ พระโพธิสัตว์ก็รู้สึกว่าฝั่งทะเลทางทิศตะวันออก ซึ่งประกอบด้วยหมู่เกาะน้อยใหญ่ อันเป็นที่อาศัยของหมู่ชน ทุกคนอยู่อย่างคนไร้ศาสนา ไม่รู้จักกรรมดีมีสภาพเหมือนสัตว์ซึ่งน่าเวทนาสงสารยิ่ง พระโพธิสัตว์จึงละจากแผ่นดินที่ประทับ มุ่งตรงไปยังฝั่งทะเลตะวันออกทันที พระโพธิสัตว์รู้ดีว่าตรงไหนเป็นสถานที่ที่มีอาชีพเกี่ยวกับการประมง ดังนั้นจึงได้แปลงกายเป็นหญิง มีลักษณะเหมือนชาวประมงเกล้าผมเป็นมวยบนศีรษะ สวมเสื้อกระโปรงตัวผ้าสีกรมท่า(น้ำเงินเข้ม) เท้าทั้งคู่ไม่สวมอะไรเหมือนเคย แต่คราวนี้แปลงเป็นหญิงที่มีรูปร่างลักษณะงดงามยิ่งในมือหิ้วตะกร้าใส่ปลา ในตะกร้ามีปลาเป็นข้งอยู่หลายตัว พระโพธิสัตว์แปลงได้เข้าไปปะปนอยู่กับชาวประมง แล้วเข้าตลาดขายปลา คนในตลาดพากันมองหญิงขายปลาที่มีรูปกายงดงามหาที่ติมิได้ ด้วยเหตุนี้จึงมีคนมาซื้อปลาจากเธอมากมาย แต่ทว่าพระโพธิสัตว์กลับบอกแก่ผู้ที่มาซื้อปลาว่า *“พวกท่านซื้อปลาของเราไปทำอะไรที่บ้าน”* ผู้ซื้อปลาตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า ซื้อปลาไปทำกับข้าวและผัดผัก สาวขายปลาส่ายศีรษะแล้วพูด *“แต่เรามิได้มีจุดประสงค์ให้ทำเช่นนั้น ไม่ต้องการให้เป็นอาหารของ*

ปากคนหากท่านต้องการเอาไปทำกับข้าวกับปลาเชิญไปซื้อที่อื่น ปลาของเราจะขายให้แก่คนที่ซื้อไปปล่อยเท่านั้น” ชาวตลาดฟังคำพูดของแม่ค้าปลา ก็อดหัวเราะในความโง่เขลาเสียมิได้ เพราะปลาและกุ้งนี้โดยปกติก็เป็นอาหารของคน หากมีใครมาพูดว่าปล่อยปลาไว้ชีวิตหรือซื้อปลาเอามาปล่อย มันก็ไม่ผิดอะไรกับเอาเงินทองมาโยนทิ้งทะเล ซึ่งเป็นจำนวนเงินไม่น้อย เมื่อเป็นอย่างนี้ผู้มาซื้อปลาจึงเดินจากไปโดยไม่ซื้ออย่างเงียบๆ

พอตกค่ำ พระโพธิสัตว์ก็อาศัยอยู่กับคนที่ขายของอยู่ริมทะเล วันรุ่งขึ้นก็ถือตะกร้าใส่ปลาใบเก่าเข้าตลาด แต่หาคนซื้อไม่ได้เหมือนวันแรก จนเวลาผ่านไปหลายวัน จึงได้มีผู้ใจดีคนหนึ่งเป็นคนในสกุลหม่า คนขายปลาในตลาดรู้จักดี เพราะชอบซื้อปลาตัวผู้ เขาเห็นพระโพธิสัตว์ขายปลาทุกวัน แต่ขายไม่ได้เลยสักวัน และทุกวันในตะกร้าก็มีปลาตัวเล็กๆ อยู่สองตัว มันถูกวางอยู่ในนั้นโดยไม่มีน้ำแต่ไม่รู้จักตาย หม่าลิ่งคนซื้อปลาอดประหลาดใจไม่ได้ เขาจึงเฝ้าสังเกต แต่ก็ไม่เห็นมีสิ่งใดผิดสังเกตหม่าลิ่งรู้สึกสนใจไม่น้อย ในตลาดขายปลาแห่งนี้จะมีคนขายปลามามากมาย จึงมีคนหลายคนมาหลงรักแม่ค้าขายปลาคนสวยคนนี้สุดหัวใจ ไม่ช้าคนทั้งหลายเหล่านั้นก็พากันสารภาพรัก และขอแต่งงานเพื่อเป็นคู่ชีวิต คนที่พูดอย่างนี้มีเกินกว่ายี่สิบคน ในจำนวนนั้นก็มีหม่าลิ่งรวมอยู่ด้วยคนหนึ่ง แต่พระโพธิสัตว์ก็ไม่ได้ตอบปฏิเสธหรือติติงให้พวกเขาต้อง

อับอาย ตรงกันข้ามกลับพูดด้วยปิยวาจากับคนที่มาสารภาพรักว่า *"ผู้หญิงคนหนึ่งจักมีสามีได้เพียงคนเดียว นี่เป็นสิ่งที่สวรรค์กำหนดและประเพณีอันดีงาม ดังนั้นเราผู้เดียวมีร่างกายเพียงหนึ่ง ย่อมไม่สามารถทำตามความต้องการของท่านทั้งยี่สิบกว่าคนได้แน่นอน! เมื่อเป็นเช่นนี้เราจึงขอตั้งเงื่อนไขไว้เพื่อจะได้เลือกไม่ผิดคน แต่ไม่รู้ว่าพวกท่านจะสามารถปฏิบัติตามได้หรือไม่"* ชายผู้มาติดเนื้อต้องใจต่างรับคำว่าได้ ด้วยหมายจะเอาหญิงผู้งดงามนี้เป็นภรรยาให้ได้ จึงเป็นธรรมดาอยู่เองที่จะต้องลองแข่งกันดู

พระโพธิสัตว์จึงเริ่มปริศนาธรรม โดยกล่าวว่า *"เราชอบสอนคนสวดมนต์และปัจจุบันก็ยังคงทำการสอนอยู่เป็นนิจศีล เราแนะนำดังนี้ เพื่อให้ท่านทั้งหลายมีสัมมาทิฐิ และหากทำตามเช่นนี้ได้ทุกเวลาตอนเย็น โดยสวดอย่างจริงจัง เราจะยอมแต่งเป็นภรรยาของคนที่เคร่งครัดที่สุด"* ชายผู้ตกหลุมรักเหล่านั้นต่างรีบบอกให้เธอช่วยสอนทันที พระโพธิสัตว์จึงเริ่มสอนโดยบอก พุทธมนต์คำต่อคำให้สวดตาม ชายเหล่านั้นพากันสวดตามๆ กัน จบบทหนึ่งก็ต่ออีกบทหนึ่ง กลับไปกลับมาเสียงสวดจึงดังไม่ขาดสาย คนที่หัดสวดล้วนมีจุดมุ่งหมายอย่างเดียวกัน คือต้องพยายามสวดให้ได้ เพื่อจะได้เป็นเจ้าบ่าว แต่ทว่าพรสวรรค์ของแต่ละคนย่อมมีสูงมีต่ำแตกต่างกัน บางคนก็ทำได้เพียงชั่ววันเดียว แต่บางคนตั้งหลายวันก็ยังสวดไม่ได้

ที่สุดก็มีเหลืออยู่ครึ่งเดียวที่สวดได้ ส่วนอีกครึ่งหนึ่งสวดไม่ได้ แต่ก็ยังไม่ละความพยายาม

ส่วนที่ทำตามกติกาได้ เริ่มทวงสัญญาในอันที่จะได้แต่งงานกับแม่ค้าปลาคนสวยหรือพระโพธิสัตว์แปลง เพราะเธอได้สัญญาว่า หากพวกเขาสามารถท่องบ่นสังวัธยามนต์ได้คล่อง เธอก็จะแต่งงานด้วย และนี่พวกเขาก็ทำตามได้ โดยท่องได้อย่างคล่องแคล่ว แม่ค้าคนงามก็สมควรที่จะแต่งงานกับพวกเขาโดยไม่มีการบิดพลิ้ว ทุกคนพูดอย่างนี้เป็นเสียงเดียว แต่พระโพธิสัตว์บอกให้พวกเขาหยุดพูด และกล่าวว่า *"ขอให้พวกท่านสงบก่อน เรายังจะต้องทดสอบเพื่อคัดเลือกอีก เพราะที่กล่าวว่าสัมมาทิฐินั้น ความจริงเป็นสิ่งแรกในพระพุทธศาสนา ฝึกง่ายและปฏิบัติก็ไม่ยาก ไม่ต้องนับจำนวนครั้งที่ปฏิบัติ และตอนนี้จะเปลี่ยนเป็นวชิรสูตร ขอให้ท่องตามเรา หากท่องได้ในคืนเดียว เหมือนกับที่เราท่องให้ฟัง เราจะยอมแต่งงานเป็นภรรยา"* ชายที่ลุ่มหลงเหล่านั้น เมื่อได้ยินคำกล่าวให้ความหวังรู้สึกยินดีขึ้นมาอีก รีบบอกให้พระโพธิสัตว์ท่องปากเปล่าให้ฟังเพื่อพวกตนอีกสิบกว่าคนจะได้สงบใจหัดท่องตามชนิดคำต่อคำ แต่วชิรสูตรนี้ไม่เหมือนมงคลสูตรที่ว่าด้วยสัมมาทิฐิซึ่งง่ายกว่ามาก พวกเขาฝึกหัดท่องไปหนึ่งคืน ในจำนวนสิบกว่าคนที่ท่องด้วยกัน มีอยู่เพียงสี่คนเท่านั้นที่ท่องได้ ส่วนที่เหลือนอกนั้นล้วนท่องไม่ได้เป็นอันตกรอบไป และคนสี่คนนี้ก็รีบเร่งรัด โดย

พูดว่า *"คนสวยเอ๋ย...ตอนนี้พวกเราก็เหลือเพียงสี่คนเท่านั้น ท่านควรจะแต่งกับใครคนใดคนหนึ่ง โดยพูดไปให้เด็ดขาด พวกเราจะได้ไม่ต้องแย่งชิงกัน"*

พระโพธิสัตว์ *"ยัง ยังก่อน เรากับพวกท่านนั้นยังมีจิตใจที่ผูกสมัครต่อกัน แล้วทำไมเราต้องกระทำการอันโหดร้ายทำให้คนเก่งอีกสามคนต้องเสียใจด้วย ดังนั้นเพื่อความยุติธรรมแก่ทุกฝ่าย ขอให้ทำตามประสงค์ของเรา โดยเราจะคัดเลือกอีกสักครั้งดูซิว่า เราควรเป็นภรรยาของใคร"* คนทั้งสี่ที่เหลือจากการคัดเลือกไม่มีทางเลือก จำต้องทำตามที่พระโพธิสัตว์

แปลงบอก และอดที่จะเสียดสีมิได้ว่า *"มงคลสูตรแล้วก็วชิรสูตร และตอนนี้วชิรสูตรก็ท่องได้หมดแล้ว ไม่รู้ว่าจะเอามนต์บทไหนงัดออกมาอีก! แต่เอาเถอะไหนๆ ก็มาถึงขั้นนี้ขอเชิญท่านรีบท่องนำเถิด"*

พระโพธิสัตว์ยิ้มน้อยๆ ที่เห็นพวกเขาเริ่มหงุดหงิด แล้วจึงตอบออกไป *"พวกท่านช่างรีบร้อนไม่สำรวม อยู่ไม่สุขเหมือนลิง บทที่เราจะบอกสวดตามต่อไปนี้ไม่เหมือนสองบทแรก แต่ก็เป็นพระสูตรอันเป็นหัวใจของพระพุทธศาสนาแห่งมหายาน มีชื่อเรียกว่าสัทธรรมปุณฑริกสูตร เราจะใช้บทนี้สอนพวกท่านสวด หากสามารถสวดได้ภายในสามวัน เราจะยอมแต่งงานเป็นภรรยา"* สี่คนเก่งที่เหลือรับปากทันที ด้วยหมายจะเอาเป็นเมียให้ได้

จากนั้นพระโพธิสัตว์ก็เริ่มสอนให้สวดด้วยปากเปล่าโดยคำต่อคำเหมือนครั้งก่อนๆ หลับตาแผล็บเดียวก็ถึงกำหนดสามวันแล้ว ปรากฏว่าผู้ที่สามารถท่องได้ตั้งแต่ต้นจนจบมีเพียงหม่าลิ่งผู้เดียวเท่านั้น ส่วนที่เหลืออีกสามคนทำไม่ได้ ถึงกับคอตกเศร้าซึมไป และไม่พูดอะไรและตอนนี้เองพระโพธิสัตว์แปลงได้บอกให้หม่าลิ่งกลับไปเตรียมจัดงานแต่งงานให้เรียบร้อย

ครั้นเมื่อเข้าหอ หญิงสาวผู้งดงามเป็นที่ต้องตาพึงใจของชายหนุ่มทุกคน ที่แท้คือพระโพธิสัตว์แปลงร่างมา บัดนี้ได้แปลงสภาพ จากหญิงสคราญมีชีวิตชีวา กลายเป็นซากศพ

และกำลังเน่าเปื่อยขึ้นมาในทันทีทันใด หม่าลิ่งชายผู้โชคดี กำลังปรีดิ์เปรมในตัวของสาวงามในเบื้องแรก บัดนี้ไม่เหลือความยินดีอยู่เลยแม้แต่สักน้อย นอกจากจะยังไม่ทันได้เป็นเมียจริงๆ เท่านั้น ยังต้องเป็นภาระนำศพกำลังขึ้นอืดไปฝังอีก

บรรดาชายผู้โชคร้ายในตอนแรก เมื่อได้ยินข่าวนี้ ก็ให้รู้สึกยินดีถึงกับฉลองกันเป็นการใหญ่ ทิ้งความทุกข์ระทมที่มีไปจนสิ้น นี่แหละมนุษย์ผู้เต็มไปด้วยความอิจฉาริษยา ส่วนหม่าลิ่งเมื่อได้เจอเหตุการณ์เช่นนี้ เสียใจมากถึงกับสาบานว่าจะไม่ยอมมีเมียอีก เขาคงทำงานที่เคยทำ แต่หากมีเวลาว่างเขาจะท่องพระสูตรทั้งสามตามที่พระโพธิสัตว์เคยสอน เป็นการสวดแก้กลุ้ม ทว่ามันมีผลทำให้หม่าลิ่งค่อยๆ รู้สึกซึ้งในรสของพระธรรมที่ตนสวด

กล่าวถึงพระโพธิสัตว์เมื่อถอดร่างจากสาวสวยแล้ว เป็นระยะเวลาประมาณหนึ่งเดือน ก็ได้พบว่าหม่าลิ่งเริ่มรู้สึกถึงรสพระธรรมขึ้นมา พระโพธิสัตว์กวนอิมจึงแปลงกายเป็นพระภิกษุรูปหนึ่งเดินทางไปพบกับหม่าลิ่ง และสนทนากันถึงเรื่องพระธรรมชี้แนะในจุดที่ไม่เข้าใจ ผลที่สุดก็พูดถึงเรื่องผู้หญิงที่เขาแต่งงานด้วย หม่าลิ่งก็เล่าให้ฟังโดยไม่ได้ปิดบัง

เมื่อหม่าลิ่งเล่าจบลงพระโพธิสัตว์พูดตอบ *"ท่านรู้หรือเปล่าว่าหญิงคนนั้นเป็นใครกัน? ความจริงเธอคือพระโพธิสัตว์แห่งเกาะโปตละโลกาที่อยู่ทางทะเลใต้ละ! เธอมาปรากฏกาย*

ที่นี่ก็เพื่อเปลี่ยนความรู้สึกและความเชื่ออันงมงายที่ลุ่มหลงอยู่แต่กิเลสของท่าน เราพูดเช่นนี้ท่านก็คงจะยังไม่เชื่อ เราไปสุสานด้วยกันเพื่อขุดพิสูจน์ดูจะได้รู้ว่าเป็นอย่างไร และเข้าใจเสียที" หม่าลิ่งเมื่อได้ฟังพระโพธิสัตว์ผู้แปลงมาในรูปพระกล่าวท้าเช่นนี้ ก็ไม่รอช้ารีบจัดการหาจอบตรงไปยังสุสานพร้อมพระรูปนั้น

ครั้นมาถึงก็ไม่รอช้ารีบลงมือขุดดูทันที สิ่งที่ประจักษ์แก่สายตาเมื่อเปิดฝาโลงขึ้นดู ทำให้เขารู้สึกดีใจอย่างประหลาด มันเป็นเช่นนั้นจริงๆ

พระพุทธธรรมนั้นบริสุทธิ์ ย่อมสามารถช่วยสัตว์โลก

บทที่ ๓

บรรณาการหอย
และกาฬโรคมหาภัย

ตอนที่แล้วเมื่อหม่าลิ่งได้ฟังพระภิกษุแจ้งให้ทราบว่า แท้จริงผู้หญิงที่ตนแต่งงานด้วยมิใช่คนธรรดา ไม่เชื่อไปขุดพิสูจน์ดูได้ เขาได้นำจอบเสียมไปขุดดูศพเจ้าสาวจำแลงทันที ครั้นเปิดโลงขึ้นมาก็รู้สึกยินดีและเกรงกลัวระคนกัน เพราะไม่มีซากศพอะไรในโลงศพนั้น มันมีแต่กระดูกสีทองอยู่พวงหนึ่งเท่านั้น ภิกษุแปลงที่ไปด้วยได้ถามว่า *"ไหนละศพคนสวย? ตอนนี้ท่านคงจะประจักษ์ในคำพูดของเราว่า ไม่ได้หลอกลวงท่าน และท่านคงจะเข้าใจในบารมีธรรมแห่งพระโพธิสัตว์กวนอิมแล้ว คนทั้งหลายอาจจะไม่เข้าใจว่า เหตุใดพระโพธิสัตว์จึงทำเช่นนี้ ก็เพราะทรงมีเมตตา สงสารผู้ที่ยังหลงติดอยู่กับกิเลสตัณหา จึงได้แปลงกายมาเป็นสาวงามเพื่อโปรดคนทั้งหลาย และท่านเป็นผู้หนึ่งที่มีบารมีธรรมพอจึงได้รับเอาพระปุณฑริกสูตรไว้ได้ ท่านจึงสมควรที่จะทำตามพระประสงค์ของพระโพธิสัตว์ โดยช่วยเผยแผ่พระธรรม สั่งสอนตักเตือนให้คนทั้งหลายมีเมตตาเช่นพระองค์ จะเป็นบุญกุศลอันบริบูรณ์ ถ้าท่านทำเช่นนี้แน่นอนกุศลนั้นจะเป็นของท่าน"* หม่าลิ่งผู้ประจักษ์ในอภินิหาร

และมีศรัทธาได้ตอบรับภาระการเผยแพร่ เมื่อสนทนาจบลง พระภิกษุรูปนั้นก็พลันหายวับ

นับแต่นั้นมาหม่าลิ่งได้เปลี่ยนบ้านของตน ให้เป็นตำหนักกวนอิม โดยปั้นรูปพระโพธิสัตว์กวนอิมเอามาประดิษฐานไว้ ลักษณะของพระโพธิสัตว์ที่ปั้น เป็นรูปหญิงขายปลาผู้งดงาม ในมือถือตะกร้าใส่ปลา คนทั่วไปในเมืองจีนจึงเรียกว่า **กวนอิมตะกร้าปลา**

หลังจากที่พระโพธิสัตว์ได้โปรดหม่าลิ่งให้เข้าใจแจ่มแจ้งแล้ว ได้เดินทางเลาะตามชายฝั่งทะเล จนกระทั่งวันหนึ่งได้มาถึงสถานที่แห่งหนึ่ง ได้พบกระแสแห่งความเคียดแค้น แล่นพล่านอยู่โดยไม่ยอมสลายตัวไป พระโพธิสัตว์รู้สึกเมตตาสงสาร จึงแผ่เมตตาและแปลงร่างเป็นพระธุดงค์ เพื่อถามประชาชนในท้องถิ่นนั้น ก็ได้ความว่าสถานที่แห่งนี้เรียกว่า ปอหนิง อยู่ปากอ่าวของทะเลตะวันออก มีผลิตผลอุดมสมบูรณ์ เพราะท้องทะเลแถบนี้ชุกชุมไปด้วยสัตว์ทะเลนานาพันธุ์ แต่เดิมคนในแถบนี้จึงร่ำรวยพอสมควร มีความสุขกันถ้วนหน้า ไม่แพ้คนอื่นในโลกอันกว้างใหญ่ แต่อยู่ๆก็ไม่รู้ว่าเหตุใดจึงเกิดความทุกข์เข็ญขึ้นได้ หรืออาจเป็นเพราะเมื่อไม่กี่ปีมานี้มีบรรณาการสิ่งหนึ่งซึ่งมารังควาน แม้แต่ไก่และสุนัขก็อยู่ไม่เป็นสุข ประชาชนรู้สึกเคียดแค้น ท่านคิดว่าเพราะอะไรหรือ? เพราะเวลานั้นถังบุนจงเป็นฮ่องเต้ พระองค์ทรงโปรดปรานหอยปอหนิงเป็นที่สุด

จะเรียกว่าชอบเป็นชีวิตจิตใจก็คงไม่ผิด ทุกวันจะต้องเสวยหอยชนิดนี้ หากวันไหนไม่มี ถึงกับกินข้าวไม่ลง และหอยชนิดนี้มีอยู่ทั่วไปตามปากอ่าว แต่ที่ขึ้นชื่อที่สุดก็คือหอยที่ปอหนิงนี้ เพราะทั้งอ้วนและสด เมื่อเป็นของที่พระเจ้าแผ่นดินโปรดปราน ของสิ่งนี้จึงไม่มีส่งไปที่อื่น และปอหนิงจะต้องส่งเป็นบรรณาการเป็นประจำ หอยชนิดนี้เป็นผลผลิตจากปอหนิง ชาวประมงปอหนิงส่วนมากจะต้องจิ้มก้องเป็นประจำ พูดแล้วก็เหมือนไม่มีอะไร! แต่ทำไมชาวปอหนิงต้องเป็นเดือดเป็นแค้นด้วยเล่า? เหตุก็เพราะข้าราชสำนักที่มาทำการตรวจตราเป็นต้นเหตุ มันดุร้ายป่าเถื่อนยิ่งกว่าเสือ อาศัยอำนาจหน้าที่แสวงประโยชน์โดยทำการรีดนาทาเร้นประชาชนชาวปอหนิง ชาวประมงผู้ที่จะต้องบรรณาการหอยนี้ ก็ไม่กล้าแสดงปฏิกิริยาด้วยเกรงอำนาจหน้าที่ ต่างก้มหน้าก้มตาออกไปหาหอย ครั้นเมื่อหามาได้และส่งให้ข้าราชสำนักตรวจ มันตรวจกันอย่างละเอียดละออ อย่างกะหมอดูดวงชะตา แล้วก็จ้องจับผิดว่าไอ้ชนิดนี้ไม่ใช่ไอ้ชนิดนั้นคนละอย่าง และกล่าวติเตียนว่าไม่ตรงกับที่ต้องการ บรรณาการนี้ไม่สดสวยพอ เท่านี้หอยของชาวประมงก็ไม่สามารถขึ้นตาชั่งเพื่อเข้าบัญชีได้ แต่ทว่าของที่ส่งไปที่ที่ทำการของข้าราชสำนักนั้น แม้จะเป็นของที่มันกล่าวว่าขาดความสมบูรณ์ พวกมันก็เก็บขึ้น และหากท่านไม่ติดสินบนด้วยเงินทอง พวกมันจะปล่อยให้หอยนั้นแห้ง จนถึงสามวันห้าวันก็ไม่ขึ้นตาชั่งให้

แม้จะไปอ้อนวอนเอาหัวโขกพื้น มันก็ไม่สนใจทั้งนี้เพราะมันรู้ดีว่าหอยชนิดนี้ตายง่าย ปล่อยไว้ไม่กี่วันก็เสีย ถ้าไม่ใช้วิธีดังกล่าวข้างต้น ก็ใช้วิธีคัดเลือกชนิดเหมือนร่อนหาทองกันทีเดียวกว่าจะได้หอยแต่ละตัว เมื่อเป็นเช่นนี้ ชาวประมงไม่มีทางเลือกอย่างอื่น นอกจากยอมเสียเงิน นี่เป็นความผิดพลาด ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างใหญ่หลวง เพราะข้าราชสำนักผู้มีโทษอันมหันต์เหล่านั้น มันจะกินเงินท่านในทุกๆทาง ไม่เฉพาะแต่ของที่ต้องส่งเป็นบรรณาการนี้เท่านั้น

ของบางอย่างต้องส่งเป็นบรรณาการปีละครั้ง บางอย่างปีละสองครั้ง มันเป็นกำหนดที่ตายตัว จะมีก็แต่หอยนี้อย่างเดียวที่จะต้องส่งทั้งปีไม่ขาด และชาวประมงปอหนิงก็ปฏิบัติเช่นนี้ทั้งปีไม่เคยขาดส่งบรรณาการชนิดนี้เลย การส่งมอบหอยชนิดนี้ก็ไม่มีอะไรมาก เพียงแต่การส่งทุกครั้งจะต้องให้สินบนแก่ข้าราชสำนัก และมันก็กินเงินสินบนไม่รู้จักพอ ในระยะหลายปีมานี้ พวกชาวประมงซึ่งเคยมั่งคั่งสมบูรณ์ต้องกลับมายากจนลง จนมากชนิดที่ต้องขายลูกขายเมีย ถึงกับบ้านแตกสาแหรกขาด หรือไม่ก็ตรอมใจตายเลยทีเดียว มันช่างน่าอนาถจากผู้ที่อยู่ดีกินดีต้องมาบ้านแตกไม่รู้กี่สิบครอบครัว พูดไปแล้วแม้แต่ตนเองก็อดที่จะเวทนาไม่ได้ แต่อย่างไรก็ตามชาวประมงนี่ใช่ว่าจะโง่เสียทีเดียว พวกเขาได้ทำหนังสือร้องทุกข์ เพื่อแฉโพยพวกข้าราชสำนักที่กระทำการกดขี่อย่างทารุณ ทว่าไม่เป็นผล

เพราะที่ทำการของข้าราชสำนักนี้ได้เตรียมพร้อมอยู่แล้ว พอมีหนังสือร้องทุกข์ของพวกชาวประมงที่ลงชื่อเป็นบัญชีหางว่าวก็ถูกกักเก็บไม่มีการพิจารณา เมื่อเป็นเช่นนี้ทุกอย่างก็คงเหมือนเดิม ที่ร้ายคือผู้ร้องทุกข์เองต้องตายอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยง มีบางคนเหมือนกันที่สามารถส่งหนังสือร้องทุกข์เข้าไปถึงหัวหน้าราชสำนัก แทนที่จะเกิดประโยชน์ กลับเป็นการเอาชีวิตตนเองมาเซ่นสังเวย เหมือนฆ่าตัวตาย เพราะไม่มีโอกาสกลับออกมา ท่านคิดดู เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ จะสอนหรืออบรมอย่างไรที่จะไม่ให้พวกเขาเกิดความเคียดแค้นชิงชังได้เล่า?

เมื่อพระโพธิสัตว์กวนอิม ได้ทราบความเป็นมาของปอหนิงว่าเป็นอย่างไร พระองค์ถึงกับถอนใจเฮือกใหญ่ และส่ายศีรษะไปมา ทรงเวทนาประชาชนผู้น่าสงสารเหล่านี้ จริงอยู่มันเป็นเคราะห์กรรมที่ทำแต่ปางก่อนมาสนอง ซึ่งพวกเขาต้องเผชิญอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่หากเวลานี้พระองค์ไม่ช่วยแล้ว พวกเขาเหล่านั้นเมื่อไหร่จะหลุดพ้นจากกองทุกข์ได้เล่า? เมื่อพระโพธิสัตว์คิดได้เช่นนี้ก็เสด็จไปตามชายทะเล บังเอิญเวลานั้นเป็นเวลาที่น้ำกำลังขึ้นมีหอยอยู่เต็มไปหมด ทุกตัวล้วนมีเปลือกสวยงาม เชิญชวนให้ชาวประมงมาจับไป แต่ชาวประมงเหล่านั้นไม่ยินดียินร้ายกับการได้หอยอันสวยงามเหล่านั้น เขาจับไปบ่นไปอย่างซังกะตาย หากใครได้พบเห็นได้ยินได้ฟังก็อดที่จะถอนใจยาวอย่างเป็นทุกข์แทนเขาไม่ได้ เพราะหอยที่หาได้เหล่านี้

มิใช่ได้เงินกลับต้องเสียเงินให้เหล่ากังฉิน พระโพธิสัตว์กวนอิม ผู้รู้แจ้งในทุกข์ของชาวบ้านเหล่านี้ จึงคิดช่วยเหลือ โดยแสดงอิทธิฤทธิ์ประทับรูปของพระองค์ลงบนเนื้อหอยปอหนิงทุกตัว โดยชาวประมงผู้งมหอยไม่รู้ถึงความผิดปกติ ทุกคนต่างจับจนได้ปริมาณที่ต้องการ ตนเองก็นำไปที่ทำการของข้าราชสำนักอย่างจำใจ คล้ายกับว่าเหล่าชาวประมงนี้เป็นลูกหนี้ที่ต้องมาชำระ มันช่างเป็นแอกเป็นการปกครองที่โหดร้ายทารุณอะไรเช่นนั้น จะทำให้ตายก็ไม่ทำให้ตาย จึงจำเป็นต้องอยู่รอเวลาตายเท่านั้นนั่นเอง ทันใดที่ว่าการของพวกราชสำนักที่รับบรรณาการหอยปอหนิง ได้ถูกปิดลงอย่างไม่มีใครคิด นอกจากนี้ยังมีราชโองการสั่งห้ามจับหอยอีกต่อไป และได้มีการสร้างศาลให้พระโพธิสัตว์กวนอิมเพื่อให้ประชาชนทั่วไปสักการะบูชา โดยเฉพาะชาวประมงแห่งปอหนิง นี่ก็เป็นราชโองการอีกเหมือนกัน

เหตุใดการณ์จึงกลับจากหน้ามือเป็นหลังมือ จงมาฟังข่าวที่จะกล่าวถึงดังต่อไปนี้ แต่ก่อนอื่นจักต้องขอแสดงความยินดี และมีความหวังใหม่ที่ชาวปอหนิงได้ผ่านพ้นราชภัย แต่ใครเล่าที่สามารถประกาศิตให้เกิดเรื่องเช่นนี้ได้? คงไม่มีใครคาดหรือเดาได้ถูกต้องเป็นแน่ คือหลังจากพระโพธิสัตว์ได้ฟังคำบอกเล่าจากชาวปอหนิงผู้น่าสงสาร แล้วก็รู้ต้นสายปลายเหตุที่ทำให้เกิดทุกข์ร้อน พระโพธิสัตว์กวนอิมจึงได้คิดช่วยอย่างเงียบๆ ด้วยพระองค์เอง เพื่อมวลนิกรชน พระโพธิสัตว์

มิใช่เพียงห่มผ้ากาสาวพัสตร์ประทับบัลลังก์ดอกบัวเท่านั้น

ดังนั้นเมื่อหอยปอหนิงได้ถูกนำเข้าราชสำนัก พ่อครัวหลวงได้ตรวจดูความใหม่สด และคิดเอาเฉพาะตัวที่สมบูรณ์ที่สุดเพียงไม่กี่ตัว เพื่อเตรียมทำน้ำแกงเพื่อถวาย หยิบหอยขึ้นมาตัวแรกเพื่อแกะปากหอยให้เปิดออก แต่มันช่างแข็งเหมือนศิลาอย่างคาดไม่ถึง ลองตัวที่สองอีก มันก็เปิดฝาหอยไม่ออกอีก พ่อครัวรู้สึกสงสัยอย่างที่สุดจึงใช้มีดสับลงไป เสียงมีดกระทบเปลือกหอยดังเป้ง ทันใดก็เกิดประกายเป็นสีทองระยิบระยับ และหอยนั้นก็เปิดอ้าออกแต่ภายในเปลือกหอยไม่มีเนื้อหอยอยู่ มีแต่รูปของพระโพธิสัตว์กวนอิมอยู่ในเปลือกหอยด้านในมันเป็นเช่นนี้ทุกตัว เหมือนกับหอยนี้มาจากสุสานหอยคือมีแต่เปลือกไม่มีตัว เปลือกของหอยรุ่นนี้ดูงดงามกว่าปกติจะว่าหยก ก็ไม่ใช่หยก จะว่ามุกก็ไม่ใช่มุก แต่มันส่งประกายวาววับจับตา ครัวหลวงได้พบเหตุเช่นนี้ ก็ให้รู้สึกหวาดกลัวและไม่กล้าปิดความเรื่องนี้ รีบนำขึ้นกราบทูลฮ่องเต้ถังบุนจงเมื่อทราบความก็ให้รู้สึกสะดุ้งกลัว มีรับสั่งให้นำทองมาทำผอบและนำหอยมาเก็บไว้ในผอบนั้น นอกจากนี้ก็มีราชโองการยกเลิกบรรณาการหอยปอหนิงนี้ด้วย

หลังจากนั้น ได้มีรับสั่งให้เรียกหาคณาจารย์ฝ่ายสงฆ์มาถามถึงสาเหตุเรื่องนี้

พระสงฆ์ได้อธิบายให้ฟังว่า “*ของทุกอย่างล้วนมีลักษณะ*

ว่าง และนี่เป็นพระประสงค์ของพระโพธิสัตว์ที่ต้องการประกาศให้มวลสัตว์มีความศรัทธาพระองค์ที่ใจ สิ่งนี้คือความเมตตาต่อมนุษย์นั่นเอง" ในพระพุทธคัมภีร์ได้กล่าวไว้ว่า *"พระโพธิสัตว์นั้นมีรูปกายไม่จำกัดและนี่ก็เป็นอีกรูปกายหนึ่งของพระโพธิสัตว์ที่กล่าวไว้ในพระธรรมคัมภีร์"*

ฮ่องเต้ถังบุนจง *"รูปลักษณ์พระโพธิสัตว์ได้เห็นแล้ว ยังขาดอยู่แต่เพียงพระธรรมคำสั่งสอนจากปากพระโพธิสัตว์"*

พระสงฆ์ *"อาตมาขอถามพระองค์เพียงว่าเชื่อหรือไม่เชื่อ"*

ฮ่องเต้ถังบุนจง *"ก็มีหลักฐานเห็นออกประจักษ์เช่นนี้แล้วเราจะกล้าไม่เชื่อเจียวหรือ?"*

พระสงฆ์ *"ดีแล้วที่เป็นเช่นนั้น กิตติศัพท์ของพระโพธิสัตว์มิใช่มีเพียงพระองค์ผู้เดียวเท่านั้นที่ได้ยินได้รู้"* บัดนี้ฮ่องเต้ถังบุนจงทรงรู้สึกสำนึก และนับแต่นั้นมาก็ทรงเลิกกินหอยปอหนิง นอกจากนั้นยังมีรับสั่งให้สร้างศาลขึ้นหนึ่งศาล เพื่อประดิษฐานพระโพธิสัตว์กวนอิมเอาไว้เคารพบูชา

เหตุที่พระโพธิสัตว์กวนอิมได้ประทับรูปพระธรรมกายลงบนด้านในของหอยปอหนิงนี้ชาวบ้านจึงเรียกกวนอิมในภาคนี้ว่า ***"กวนอิมหอย"*** ข้อความนี้มิใช่ผู้เขียนยกเมฆหรือโกหกพกลม แต่มันมีอยู่ในพระพุทธคัมภีร์ที่จดบันทึกได้ด้วยข้อความอันลึกซึ้งใช่แต่เท่านั้น แม้ในที่อื่นๆก็มีการจดบันทึกด้วยข้อความที่

สอดคล้องเหมือนกัน โดยเฉพาะเรื่องพระโพธิสัตว์กวนอิมทรงแสดงอิทธิฤทธิ์ ประทับรูปพระธรรมกายของพระองค์ลงบนเปลือกหอย เพื่อช่วยเหล่าชาวประมงที่ถูกบังคับให้ส่งส่วยอย่างมหาโหดให้พ้นความทารุณและความทุกข์เข็ญ

จากนั้นพระโพธิสัตว์เดินทางต่อไปจนถึงจังหวัดซานตงเต๊งจิว ซึ่งขณะนั้นเป็นฤดูร้อนที่ร้อนจัด กาฬโรคกำลังระบาดอย่างหนัก คนเจ็บและล้มตายลงไม่ขาดสาย มันช่างอเนจอนาถอย่างไม่อาจบรรยายได้ ศพแล้วศพเล่าที่ถูกหามออกจาก

บ้านพร้อมเสียงร่ำไห้ของหมู่ญาติ บรรดาหมอสามัญที่มีอยู่ทั่วไปก็เยียวยารักษาสู้กับโรคระบาดอันร้ายแรงนี้อย่างเต็มกำลัง แต่ก็ไร้ผล เพราะเขาไม่มียาที่มีสรรพคุณอันวิเศษพอที่จะแก้กันโรคนี้ได้ การรักษาเป็นไปตามมีตามเกิด มันจึงเป็นการสิ้นเปลืองไม่เกิดผลอันใด นับวันกาฬโรคนี้ก็มีแต่แพร่ระบาดมากขึ้น พระโพธิสัตว์เข้าใจโรคนี้ดีและรู้ว่ามีแต่เพียงขักเฮียง (ใบของต้นถั่ว) เท่านั้นที่รักษาได้ พระโพธิสัตว์จึงเข้าไปในป่าเขาเด็ดใบขักเฮียงมาประกอบเป็นยา เมื่อได้ตามที่ต้องการแล้ว พระโพธิสัตว์ได้แปลงเป็นคนขายเร่ที่ชราและผอมแห้ง สะพายย่ามยาเข้ามาขายในตลาดเพื่อแก้กาฬโรค ชาวบ้านชาวเมืองเมื่อแรกได้เห็นต่างคนต่างไม่กล้าซื้อมาลองกินดู แต่ทว่ามียาจกเข็ญใจคนหนึ่งเขาก็ไม่มีเงิน ได้ยินว่าจะมีผู้ให้ยารักษาโรค ก็ไม่รอช้ารีบขอไปลองรักษาตัวทันที เพราะถึงอย่างไรการเป็นกาฬโรคนี้ก็รอดยากอยู่แล้ว ทั้งที่มีเงินรักษาก็ยังตาย นับประสาอะไรกับยาจกเมื่อมีช่องทางรักษาชีวิตไว้ จะจริงหรือไม่จริงก็ต้องลองดู และผลปรากฏว่า ยาจกผู้นั้นกินแล้วหายจากกาฬโรคโดยไม่ตาย

ผู้คนจึงค่อยๆทยอยมาขอให้ช่วยรักษา และไม่มีสักรายเดียวที่ผิดหวัง เพราะยานี้แก้โรคได้ กิตติศัพท์นี้ค่อยแพร่กระจายออกไป ภายในสามเดือนไม่รู้ว่าได้ช่วยคนไปจำนวนเท่าไหร่ และในที่สุดโรคภัยนี้ก็ถูกกำจัดไปจนหมดสิ้น พระโพธิสัตว์ได้ไปปรากฏกายที่วัดเก่ยจือหลินซือ เพื่อพบกับท่าน

อิวหยุนภิกษุอาวุโส ทั้งนี้เพื่อถ่ายทอดการทำยาขักเฮียง เพื่อกาฬโรคที่อาจเกิดขึ้นอีก

ภิกษุอิวหยุนได้แจ้งแก่ประชาชนให้ทราบภายหลังว่า ผู้ที่มาช่วยรักษาภัยจากโรคร้ายนี้คือ พระโพธิสัตว์แปลงกายมา และในครั้งนั้นได้มีผู้ระลึกถึงพระคุณของพระโพธิสัตว์ ต่างช่วยกันเรี่ยไรและบริจาคทุนทรัพย์สร้างศาลเจ้าแม่กวนอิม และมีรูปธรรมกายของพระโพธิสัตว์กวนอิม เพื่อเป็นที่สักการะ และให้เกิดศรัทธา แต่รูปธรรมของพระโพธิสัตว์นี้ มีลักษณะการแต่งตัวไม่เหมือนพระโพธิสัตว์ทั่วไป เพราะในมือไม่ได้ถือแจกันหยกและกิ่งหลิว หากแต่ถือกิ่งสมุนไพรแทน ทั้งนี้เพราะประชาชนในจังหวัดนั้นไม่ลืมบุญกุศลที่พระโพธิสัตว์ได้บำเพ็ญไว้ และไม่ลืมคุณของยาสมุนไพรด้วย ด้วยเหตุนี้รูปพระโพธิสัตว์จึงได้ถือกิ่งสมุนไพรเป็นการรำลึกถึง และภาคนี้ชาวบ้านสามัญเรียกว่า **พระกวนอิมเภสัช** ต่อแต่นั้นมาเมื่อชาวบ้านเกิดเจ็บป่วยและไม่มีทางรักษาต่าง ๆ ไปเสี่ยงเซียมซีขอยาจากกวนอิมที่ศาลนี้ เรื่องนี้อาจจะเป็นการงมงายไปหน่อย แต่เรื่องปาฏิหาริย์มันเกี่ยวกับจิตใจและบุญบารมี ถ้ามีศรัทธามีบารมีพอ ก็หายได้

ดังนั้น พระโพธิสัตว์ผู้มีแต่จิตอันการุณย์ที่จะช่วยชาวโลกให้พ้นทุกข์ พระองค์จึงเสด็จมาโดยไม่จำกัดรูปกาย ทั้งนี้เพื่อโปรดผู้ทุกข์ยากให้เห็นประจักษ์อย่างแท้จริง บรรดาผู้คนเป็นอันมากที่ได้พ้นทุกข์ ต่างได้ประจักษ์ในพระบารมีที่พระโพธิสัตว์

มาโปรด ต่างพากันยอมรับ และมีศาลเจ้าพระโพธิสัตว์กวนอิม อยู่ทุกตำบล เพื่อเป็นที่พึ่งทางใจ

บารมีอันบริสุทธิ์ที่เหลือปรากฏอยู่ทุกแห่ง คือความเมตตาที่จะช่วยเหลือชาวโลกให้พ้นทุกข์

บทที่ ๔

ทุรโฉดอหังการ

หลังจากที่พระโพธิสัตว์กวนอิมช่วยบำบัดกาฬโรคอันหฤโหดให้แก่ประชาชนที่เมืองเติ้งจิวแล้วนั้น ทำให้ประชาชนกล่าวขวัญและยกย่อง โดยไม่มีใครรู้ว่าคนชราที่ผอมแห้งและมีคุณแก่เขาเป็นอเนกอนันต์นั้นคือใคร จนกระทั่ง**ภิกษุอิวหยุน**ได้แจ้งแก่ประชาชนว่าผู้ที่มาขจัดโรคภัยนั้น แท้จริงคือพระโพธิสัตว์กวนอิมมาช่วยขจัดทุกข์ให้สัตว์โลก ด้วยความสำนึกในเมตตาธรรม บรรดาประชาชนเหล่านั้นได้ช่วยกันสละทุนทรัพย์สร้างศาลเจ้ากวนอิมขึ้น โดยมีรูปพระโพธิสัตว์กวนอิมเป็นที่เคารพบูชา

ขณะที่พระโพธิสัตว์แฝงกายอยู่กับหมู่มวลมนุษย์ เพื่อสดับความทุกข์ยากของผู้ตกทุกข์ได้ยาก จะได้ช่วยโปรดให้คลายทุกข์โดยไม่เลือกชาติ ชั้น วรรณะ แต่ในวันนี้พระโพธิสัตว์กวนอิมรู้สึกมีความรุ่มร้อนในจิตใจ เหมือนมีเหตุอะไรมากระตุ้นจึงเล็งญาณอันวิเศษ ตรวจสอบไปทั้งแปดทิศพลันก็รู้แจ้งในเหตุ

พระโพธิสัตว์กวนอิมทรงรู้ได้ด้วยทิพย์ญาณว่า บัดนี้ได้มีบุรุษใจอสัตย์ผู้หนึ่ง เป็นคนพเนจร กำลังร่อนเร่จะไปทางมณฑลเจ๋อเจียงอย่างไร้จุดหมาย แต่เดิมนั้นชายผู้นี้เป็นคนมี

ถิ่นฐานอยู่ทางทิศตะวันออก ซึ่งเป็นกลุ่มชนที่ค่อนข้างป่าเถื่อน บุรุษผู้นี้เร่ร่อนมาถึงแผ่นดินจีน ได้ยินกิตติศัพท์ว่าที่**เขตเขาอู่ไถซาน**นั้นงดงาม มีวัดวาอารามอันวิจิตรโอฬาร นอกจากนี้ยังมีพระพุทธรูปแกะสลัก แต่พระพุทธรูปนี้มิใช่ใช้หินธรรมดาทั่วไปแกะสลัก หากแต่เป็นหยกขาวบริสุทธิ์งดงามสุดพรรณนา รูปจำหลักนี้สำรวมแต่แผ่ประกายฉัพพรรณรังสีไปรอบองค์พระ นอกจากนี้ยังมีพระที่สร้างด้วยของมีค่า เช่น ทอง อีกมากมาย ชายผู้เร่ร่อนนี้จึงเลือกเดินทางมาทัศนาจรที่นี่ก่อนเป็นอันดับแรก เมื่อเขามาถึงก็ได้พบความจริงดังที่มีกิตติศัพท์เล่าลือ ทันทีที่เขาได้พบเห็นก็เกิดความโลภ อยากได้พระพุทธรูปอันมีค่ามาเป็นของตนอย่างล้นเหลือ ชายผู้อสัตย์นี้เป็นคนที่ฉลาดมีกลโกงอยู่ในตัวมากมาย เขาจึงได้เที่ยวสำรวจทั่ว**วัดฝ่าหัวซื่อ** เพื่อหาวัตถุที่ตนเห็นว่ามีค่าที่สุด เพื่อติดไม้ติดมือกลับไปเป็นเศรษฐีในหมู่คนของตน มันช่างเป็นการเดินทางที่คุ้มค่า

เขาเดินชมไปตามห้องต่างๆ ที่ไว้พระพุทธรูปอันงดงามแต่ละปางๆ จนมาสะดุดตาสะดุดใจอยู่กับรูปสลักของพระโพธิสัตว์กวนอิมซึ่งเป็นหยกขาวบริสุทธิ์ทั้งองค์ อยู่ในปางดับทุกข์เข็ญ คือพระหัตถ์ข้างหนึ่งถือแจกันมีกิ่งหลิวโผล่ขึ้นเหนือแจกัน นั่งอยู่บนดอกบัวด้วยพระพักตร์และแววพระเนตรเปี่ยมมหากรุณา ดอกบัวที่ทรงประทับอยู่นั้นบานย้อยส่งประกายใสสะอาดงามจับตาจับใจ เพราะเป็นหยกทั้งแท่งถูกเจียระไนสลักเสลาด้วย

นายช่างฝีมือเอก ความวิจิตรงดงามไม่แพ้สวรรค์บันดาล ตัวองค์พระนั้นสูงประมาณ ๒ ศอก

ความงามอันวิจิตรบรรจงบวกกับความล้ำค่าแห่งหยกขาวอันพิสุทธิ์ สิ่งนี้มิใช่หรือที่ชาวโลกเสาะแสวงหา เจ้าอมนุษย์แห่งตะวันออกมองดูรูปพระโพธิสัตว์ปางนี้ตาเป็นมันด้วยความละโมบ โดยไม่คำนึงถึงบาปบุญคุณโทษ มันฉวยโอกาสขโมยพระพุทธรูปพระโพธิสัตว์กวนอิมไปได้ ในขณะที่พระและคนในวัดสาละวนอยู่กับการทำงานและประชุมกันสวดมนต์ ไม่มีใครเลยสักคนที่จะเฉลียวใจว่า บัดนี้อมนุษย์จากตะวันออกได้มาฉกฉวยกวนอิมหยกขาวไปแล้ว

กว่าคนในวัดจะรู้ว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์อันล้ำค่าได้อันตรธานไปจากที่ประดิษฐาน เจ้าคนโฉดมันก็เตลิดไปไกลจนไม่รู้ว่าจะไปตามได้ที่ไหน เพราะมนุษย์โฉดผู้นี้ช่ำชองในการขโมยเป็นยอด ไม่ทิ้งร่องรอยใดๆให้ติดตาม ชาววัดจึงหมดปัญญาที่จะเอาคืน จึงจำเป็นต้องหยุดคดีนี้เพียงแค่นั้น

ฝ่ายเจ้าคนโฉดเมื่อมันขโมยกวนอิมหยกได้สมใจอยาก มันรู้สึกปลาบปลื้มยินดีตลอดเวลาที่เดินทางหนี

มันกบดานอยู่ที่**มณฑลเจ๋อเจียง**ระยะหนึ่ง แล้วก็คิดจะข้ามทะเลกลับมาตุภูมิ เพื่ออวดความเก่งกล้าสามารถของตนให้ประจักษ์

การนี้พระโพธิสัตว์กวนอิมรู้ได้โดยตลอดด้วยทิพยญาณ จึงทรงขยับพระวรกายด้วยกำลังฤทธิ์ติดตามคนโฉด มันเป็นเวลาเดียวกับที่เจ้าคนโฉดกำลังเอาเรือออกจาก**ท่าเฉาอิมต้ง** เพื่อกลับบ้านเกิดด้วยอาการอันปรีดิ์เปรม ขณะที่มันล่องเรือออกจากท่าไปได้ไม่ไกลนัก ทันใดทั่วทั้งท้องทะเลสีฟ้าครามก็เกิดอาเพศ บังเกิดมีดอกบัวขนาดใหญ่ขึ้นอยู่เต็มพืดครอบคลุมท้องทะเลให้กลายเป็นเขียวด้วยสีแห่งดอกบัว เหตุอันอัศจรรย์นี้เกิดขึ้นโดยบุญฤทธิ์อันวิเศษแห่งพระโพธิสัตว์

ดอกบัวที่เกิดขึ้นด้วยกำลังฤทธิ์ที่บันดาลให้เกิดขึ้นนี้ มีขนาดสูงใหญ่ท่วมหัว มันเต็มพืดไปหมด ทำให้เจ้าคนโฉดไม่อาจนำเรือไปทางไหนได้ เพราะไม่รู้ทิศทางว่าไหนเหนือไหนใต้ มันเขียวครึ้มไปทั้ง ๔ ทิศ มันพาเรือไปอย่างสะเปะสะปะตลอดทั้งคืนยันเช้า มันก็คงวนเวียนอยู่ในกลุ่มดอกบัว ไม่อาจหาทางออกมาได้ จอมโฉดรู้สึกตกใจและหวั่นกลัวในเหตุอาเพศที่เกิดแก่มันในขณะนี้เป็นกำลัง

ขณะที่จอมโฉดจอมขโมยสาละวน หาทางออกจากกอบัวยักษ์นั้น ก็เกิดเหตุที่มันไม่คาดคิดขึ้นอีกเป็นซ้ำสอง คือเกิดคลื่นลมพายุพัดกระหน่ำอย่างกะทันหัน มีผลทำให้เรือน้อยโคลงเคลงจะคว่ำมิคว่ำแหล่ยากแก่การทรงตัว เหตุการณ์อันกะทันหันนี้ทำให้เจ้าคนโฉดขวัญหนีดีฝ่อจนวิญญาณแทบจะหลุดจากร่าง แต่มันก็ไม่รู้จะแก้ไขสถานการณ์ได้อย่างไร มัน

เงอะงะอยู่บนเรือโต้คลื่นนั้นรอความตาย

ทาง**ยอดเขาพุทโธ** ซึ่งอยู่ในบริเวณท่าเรือเฉาอิมต้ง พระโพธิสัตว์กวนอิมในพระหัตถ์ถือแจกันหยกมีกิ่งหลิวโผล่จากแจกันประทับยืนอยู่บนดอกบัววิเศษ ส่งประกายรัศมีเด่นเป็นสง่าอยู่บนยอดเขา เจ้าจอมโฉดเดนคนเหลือบไปเห็นเข้าอย่างจังพลันมันก็รู้สำนึกในทันทีว่า อาเพศที่เกิดขึ้นนี้ เป็นไปด้วยฤทธิ์อำนาจแห่งพระโพธิสัตว์ มันจึงไม่รอช้ารีบก้มลงกราบวิงวอนขอขมาอย่างละล่ำละลักเป็นการใหญ่ และอธิษฐานขอให้คลื่นลมสงบ พร้อมหมู่กอบัวอันมหาศาลอันตรธานหายไป ถ้าท้องทะเลและสิ่งอันผิดปกติ ที่เกิดจากอิทธิฤทธิ์นี้หายไปโดยมันปลอดภัยก็จะอัญเชิญกวนอิมหยกที่มันขโมยมาจากวัดอู่ไถซานให้อยู่ในตำบลเฉาอิมต้ง โดยมันจะไม่นำกลับมาตุภูมิของตนเอง

หลังจากอธิษฐานจิตตอนจนตรอกเช่นนี้แล้ว พลันท้องทะเลอันปั่นป่วนก็เริ่มสงบลง และกอบัวยักษ์ก็ค่อยหดหายไป เหตุการณ์กลับเป็นปกติ เจ้าจอมโฉดแห่งภาคตะวันออกก็ทำตามที่ตนได้ให้สัจจะไว้ คืออัญเชิญพระรูปกวนอิมหยกให้อยู่ที่เฉาอิมต้งนี้ จากนั้นมันก็ล่องเรือกลับบ้านเกิดอย่างไม่เหลียวหลังและไม่คิดจะเหยียบแผ่นดินนี้อีกชั่วกาลนาน

นับแต่นั้นมา ชาวตำบลเฉาอิมต้งและตำบลใกล้และไกลต่างก็มานมัสการพระรูปกวนอิมหยกอันศักดิ์สิทธิ์และล้ำค่า

ตอนที่พระโพธิสัตว์กวนอิมสำแดงบุญฤทธิ์นั้น บังเอิญ

มี**ชายแซ่จาง** ซึ่งเป็นคนในตำบลนั้น ได้เห็นปาฏิหาริย์แห่งเจ้าแม่ด้วยตาตนเอง ในขณะที่เจ้าหัวขโมยประสบอาเพศ เขาจึงนำเรื่องปาฏิหาริย์ที่ตนพบเห็นนี้บอกกล่าวแก่คนทั่วไป นอกจากนี้แล้วชายแซ่จางยังได้สละทรัพย์สมบัติของตนเอง รวมทั้งบอกบุญเรี่ยไรแก่ผู้มีจิตศรัทธา เพื่อรวบรวมทุนทรัพย์มาสร้างศาลเจ้า แต่ความที่ชายแซ่จางนี้มีความศรัทธาต่อพระแม่กวนอิมเพิ่มขึ้นในจิตใจทุกวัน แม้จะได้ทรัพย์มามากพอที่จะสร้างศาลเจ้า เขากลับไม่ยอมสร้าง แต่ใช้เคหสถานของตนมาต่อเติมดัดแปลงเปลี่ยนเป็นตำหนักหรือศาลเจ้าพระโพธิสัตว์กวนอิมเป็นที่ประดิษฐานพระรูปกวนอิมหยก และตนเองก็ถือบวชนุ่งห่มสีเหลือง ยึดถือพระโพธิสัตว์กวนอิมเป็นสรณะ

คนที่อยู่ทั้งไกลและใกล้ เมื่อได้ข่าวเกี่ยวแก่ปาฏิหาริย์อันแปลกประหลาดนี้ต่างก็พากันมาที่ตำหนัก ประชาชนจำนวนมากรู้สึกเคารพบูชาในกวนอิมนี้มาก เพราะได้แสดงปาฏิหาริย์ไม่ยอมเสด็จไปกับจอมโฉดแห่งภาคตะวันออก เรื่องราวและกิตติศัพท์ที่พระโพธิสัตว์ไม่เสด็จไปกับมารร้ายนี้ เป็นความจริงที่พระโพธิสัตว์ได้บันดาลให้เกิดกอบัวขนาดมหึมา ขวางกั้นเจ้าคนโฉดในทะเลและภูเขาพุทโธในปัจจุบัน ซึ่งอยู่ใน**เจียงเจ๋อ**ก็ยังนับเป็นเมืองพุทธที่รุ่งเรืองอยู่ ถึงกับมีคำขนานนามว่าภายใต้ท้องฟ้านี้ เจียงเจ๋อเป็นเมืองคนดี มีผืนดินอุดมสมบูรณ์ดีด้วย เรื่องราวแห่งพระโพธิสัตว์กวนอิมหยกขาวอันเป็นที่เคารพ

ก็ยังเป็นตำนานอยู่ที่นั่นอย่างไม่รู้เลือน

ขอกล่าวถึง**แผ่นดินจงเหวียน** ในสมัยปลายราชวงศ์ถังมีความเดือดร้อนเกิดขึ้นทุกหย่อมหญ้า ทุกแห่งเต็มไปด้วยความวุ่นวาย มีโจรโพกผ้าเหลืองก่อกวนความสงบสุขอยู่ทุกวันทำให้ประชาชนหมดกะจิตกะใจทำมาหากิน

และที่เจียงเจ่อเมืองคนดีนี่เอง ได้มีหนุ่มที่ชื่อ**เฉียนหลิว** ซึ่งเป็นคนในหมู่บ้านเล็กๆ เขาเป็นคนมีจิตใจกล้าหาญและซื่อตรงที่สุด ได้ฝึกวิทยายุทธจนเป็นผู้มีฝีมือในการต่อสู้ เขาได้เห็นสภาพบ้านเมืองที่สับสนวุ่นวาย ไม่มีความสงบสุขเลย เขาจึงได้รวบรวมสมัครพรรคพวกที่กล้าหาญ ตั้งตนเป็นทหาร และทำการฝึกวิชาทหารอยู่เสมอมิได้ขาด เพื่อทำการต่อต้านพวกโจรทั้งหลายที่จะมาทำลายความสงบสุข

นับแต่เฉียนหลิวตั้งกองทหารขึ้นมา หน้าที่หลักคือการป้องกันตะวันออกและใต้เป็นสำคัญ แต่เงินทุนและกำลังอาวุธที่เป็นปัจจัยสำคัญมีอันขัดข้องอยู่เสมอ ไม่ใช่ราบรื่นไปเสียทั้งหมด ข้อสำคัญทหารของเขามีระเบียบวินัยดี ไม่กระทำการข่มเหงคะเนงร้าย ทำให้เป็นที่เลื่อมศรัทธา ขายหน้าแก่ชาวบ้าน เพราะแม่ทัพเฉียนหลิวมีระเบียบ และมีวิธีการที่ทหารในกองทัพ ไม่อยากล่วงละเมิด

ความเข้มงวดในระเบียบวินัยของทหาร กองทัพจึงเข้มแข็ง เพราะประชาชนคอยสนับสนุน

ในวันหนึ่งขณะที่เฉียนหลิวกำลังเคลิ้มๆจะหลับ ทันใดเขาได้ฝันเห็นพระโพธิสัตว์กวนอิมมาพูดกับเขาว่า *"เฉียนหลิวเฉียนหลิว เจ้าอย่ามัวรั้งรออยู่เลย การที่เจ้าป้องกันตะวันออกและใต้นี้ ได้ช่วยดับทุกข์เข็ญที่สุมอยู่ในหัวใจประชาชน เรื่องนี้เป็นความปรารถนาดีที่ควรสรรเสริญ และฟ้าดินย่อมคุ้มครองคนดีเช่นนี้ แม้จะออกศึกสงครามสักร้อยครั้งก็ไม่มีวันพ่ายแพ้ขอให้เจ้าทำนุบำรุงกองทหารให้ดีเถิด"* เฉียนหลิวได้ฟังดังนั้นจึงแจ้งข้ออุปสรรคอันมากมาย ที่ลำบากยากเข็ญเหลือคณาแก่พระโพธิสัตว์ และพระโพธิสัตว์ก็ได้ตอบว่า *"เจ้าอย่าได้ปริวิตกและจงรู้ว่าผู้มีตาพันตามีมือพันมืออยู่ในคนผู้เดียวมีอยู่เจ้าคงจะไม่เชื่อ จงมองมาที่เราให้เต็มตา"* เฉียนหลิวเพ่งมองมาที่พระโพธิสัตว์ นัยน์ตารู้สึกพร่าพราย เมื่อพระวรกายพระโพธิสัตว์เปล่งฉัพพรรณรังสีเป็นแสงสีทองครองพระวรกาย และพระโพธิสัตว์ก็ได้กระทำฤทธิ์ ให้มีมือพันมือและตาพันตาในพระวรกายอันเป็นสีทองให้ปรากฏแก่เฉียนหลิว

พระโพธิสัตว์ตรัสแก่เฉียนหลิว ผู้จ้องมองความมหัศจรรย์ ไม่วางตาว่า *"เฉียนหลิวเอย เจ้าคงเข้าใจแล้ว เรามีมือพันมือตาพันตา ก็เพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ผู้มากด้วยทุกข์ภัยทั้งมวล ซึ่งมีอยู่สุดคณานับ ฉะนั้นเจ้าจงอย่าท้อถอยจงมุ่งหน้าทำหน้าที่ของเจ้าอย่างกล้าหาญ เพราะตะวันออกและใต้นี้จะสงบสุขไม่ได้เลยหากขาดเจ้าไป และนับจากนี้ไป ๒๐*

*ปี เจ้าจะได้มาหาเราที่***เขาเทียนจู** *อย่างแน่นอน"*

เมื่อพระโพธิสัตว์กล่าวจบ เฉียนหลิวก็สะดุ้งตื่นขึ้น และรู้สึกประหลาดใจในฝันอันแปลกประหลาดนี้ เขาคิดอยู่ในใจว่านี่เป็นนิมิตอันดี ที่พระโพธิสัตว์มาช่วยโปรดชี้ทางสร้างแก่ตนเอง ซึ่งแสดงว่า ความตั้งใจที่ตนจะปกป้องความสงบสุขให้แก่มาตุภูมิเป็นเรื่องที่ถูกต้องแน่นอน

เฉียนหลิวมีความมั่นใจในตนเองเป็นที่สุด จึงเรียกประชุมบรรดานายทหารทุกหมู่เหล่าของตน พร้อมแจ้งนิมิตของตนเองให้บรรดาทหารเหล่านั้นรู้ และมีคำสั่งให้หาจิตรกรมีฝีมือในการวาดภาพมาวาดรูปพระโพธิสัตว์กวนอิมที่มีพันตาพันมือตามที่เฉียนหลิวนิมิตเห็น จากนั้นก็นำภาพนั้นไปแขวนไว้ตรงห้องประชุม มีกำยานธูปหอมเซ่นไหว้ตลอดวัน เพื่อบูชาให้เห็นถึงความศรัทธาอันแข็งกล้าของแม่ทัพ มันเป็นแบบอย่างที่ผู้ใต้บังคับบัญชาต้องทำตาม กอปรด้วยความเชื่อว่าพระโพธิสัตว์กวนอิมคอยคุ้มครอง จึงเป็นธรรมดาอยู่เองที่ทหารทั้งกองทัพจะมีจิตใจกล้าหาญ เข้าทำการรบที่ใดก็ประสบชัยชนะในทุกสมรภูมิ ทั้งนี้เพราะเขามีความเชื่อมั่นอยู่ในใจ การปกป้องคุ้มครองตะวันออกจรดใต้ให้พ้นภัยโจรผ้าเหลืองจึงทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประชาชนจึงอยู่เย็นเป็นสุขด้วยประการแห่งกองทัพที่มีธรรม

และในเวลาต่อมา เฉียนหลิวก็ได้เป็นใหญ่ใน**หังโจว**

เป็นถึง**เจ้าผู้ครองนครนามว่าอู่เยี้ยหวัง** ที่ฝากชื่อไว้ในแผ่นดินชั่วกาลนาน

หลังจากวันที่พระโพธิสัตว์มาปรากฏในนิมิตฝัน เป็นกำลังใจให้เขาทำงานสำเร็จลุล่วงจนเป็นเจ้า นับเวลาได้ ๒๐ ปี แต่เฉียนหลิวก็หาได้ลืมความฝันที่พระโพธิสัตว์บอกให้มาพบที่เขาเทียนจูเมื่อ ๒๐ ปีก่อนไม่ เขาสืบหาทางที่จะไปเขาเทียนจู เมื่อรู้ที่ตั้งแล้ว เฉียนหลิวก็ออกเดินทางทันที จนบรรลุถึงเขาเทียนจูเขาเฝ้าค้นหาพระโพธิสัตว์ที่มาปรากฏในนิมิตฝัน แต่ค้นเท่าไหร่ก็ไม่พบ กลับไปพบพระภิกษุรูปหนึ่ง นั่งอยู่บนแท่นศิลา ในมือถือพระคัมภีร์ที่ม้วนได้ พระองค์นี้ดูพระคัมภีร์อย่างใจจดใจจ่อเฉียนหลิวจึงว่า พระรูปนี้คงเป็นพระโพธิสัตว์แปลงกายมา จึงคุกเข่าก้มลงกราบ และปากก็พร่ำภาวนาถึงพระโพธิสัตว์อยู่อึงอลจับใจความได้ว่า การที่ตนได้ประกอบภารกิจ ทำให้ประชาชนร่มเย็นเป็นสุข พวกโจรไม่กล้ารุกรานภาคตะวันออกจรดใต้ ก็ด้วยหวังให้พระโพธิสัตว์มาโปรดบรรดาพี่น้องชาวบ้านเพื่อให้มีศรัทธามั่นอยู่ตลอดกาล

พระภิกษุรูปนั้นเห็นอาการของเฉียนหลิว พร้อมกับคำพูดที่พรรณนาออกมา ก็รีบกล่าวแก่เฉียนหลิว *“ท่านผู้เป็นใหญ่หยุดก่อน ท่านคงจะเข้าใจอะไรบางอย่างผิดแล้วกระมัง อาตมาเป็นพระธรรมดารูปหนึ่ง ซึ่งกำลังเดินทางไป***เฉาอิม** *และผ่านมาทางนี้”*

เฉียนหลิวได้ยินพระภิกษุรูปนั้นกล่าวเช่นนี้ ก็รู้สึกผิดหวังและคิดว่าความฝันที่ว่าจะเจอพระโพธิสัตว์คงเป็นหมัน

พระรูปนั้นกล่าวสืบไปว่า *"แต่อาตมาได้พบพระโพธิสัตว์ในตอนแรกก็ไม่รู้หรอกว่าเป็นพระโพธิสัตว์ เพราะเห็นเป็นเพียงพระภิกษุรูปหนึ่งซึ่งนั่งอ่านพระสูตรอยู่ อาตมาจึงเร่เข้ามาถามท่านตอบอาตมาว่า พระไร้ทรัพย์แต่มากด้วยธรรม เราขอมอบพระสูตรมหาเมตตาการุณย์ธารณี อันเป็นพระคัมภีร์ว่าด้วยความเมตตากรุณาสูตรนี้ไว้ อาตมาก็รับไว้ พูดไปแล้วในวันนี้เอง ท่านผู้เป็นใหญ่ก็ได้มาถึงที่นี่ และเรียกอาตมาว่า เป็นพระโพธิสัตว์ ซึ่งความจริงไม่ใช่ เพราะองค์พระโพธิสัตว์หลังจากมอบคัมภีร์ผูกนี้ให้อาตมาแล้ว ก็ไม่รู้ว่าไปไหน การได้พบท่านผู้เป็นใหญ่ในครั้งนี้จึงขอแจ้งให้ท่านทราบ"* พระรูปนั้นเว้นระยะการพูดเป็นครู่ เฉียนหลิวซึ่งบัดนี้ได้เป็นถึงเจ้า เมื่อรู้ว่าความฝันของตนมิได้เป็นหมัน จริงอยู่จุดมุ่งหมาย คือ มาพบพระโพธิสัตว์ แต่เมื่อมาแล้วไม่พบก็จริงอยู่ ทว่าก็มีข่าวจากพระโพธิสัตว์ ซึ่งดูเหมือนจะย้ำให้ตน มีความเมตตากรุณาให้ยิ่งๆ ขึ้น เพราะมอบเมตตากรุณาธารณีสูตรให้พระภิกษุซึ่งตนได้พบ เหมือนเป็นการบอกใบ้ เมื่อเป็นดังนี้ ความรู้สึกยินดีก็ย่อมเกิดแก่เฉียนหลิว เป็นล้นพ้น

พระเมื่อเห็นเฉียนหลิวมีสีหน้าเบิกบานขึ้น จึงพูดต่อ *"บัดนี้ท่านผู้เป็นใหญ่ได้ทำให้แผ่นดินภาคตะวันออกและใต้นี้*

ร่มเย็นได้สำเร็จมีชื่อเสียงปรากฏ เป็นที่รักใคร่เทิดทูนของประชาราษฎร์ จึงขอให้ท่านผู้เป็นใหญ่ ได้อุปถัมภ์ประกาศพระพุทธศาสนาให้กว้างไพศาลเป็นที่ปรากฏ ทั้งนี้เพื่อเป็นการเสริมสร้างบุญญาธิการในภายภาคหน้าด้วย และบัดนี้พระสูตรก็ได้มาอยู่ที่นี่ จึงไม่ควรปล่อยโอกาสนี้ให้หลุดไป เพราะพระโพธิสัตว์ได้มอบภารกิจนี้ไว้ แม้จะไม่รู้ในเบื้องแรก มารู้ตอนหลังก็ยังไม่สาย เนื่องจากเป็นพระประสงค์ของพระโพธิสัตว์ อาตมาขอให้ข้อคิดไว้เพียงเท่านี้”

เฉียนหลิวผู้เต็มตื้นด้วยศรัทธากล่าวตอบว่า *“จุดมุ่งหมายที่มานี่โดยความเป็นจริงแล้ว ก็เพื่อจะได้พบพระโพธิสัตว์ผู้ประเสริฐมาปรากฏกายให้พบเห็น และแสดงธรรมอันควรแก่เรา เมื่อไม่ได้พบเห็นด้วยตนเอง แต่ได้พบท่านแทน นอกจากนี้ยังมีพระสูตรจากพระโพธิสัตว์มอบไว้เป็นที่ประจักษ์ ก็นับว่าเทียนจูสถานที่นี้เป็นที่ที่อุดมด้วยมงคล เราจึงขอสร้างหอศึกษาพระธรรมไว้ ณ ดินแดนแห่งนี้ ขอท่านอาจารย์โปรดช่วยอนุเคราะห์เป็นธุระด้วย ไม่ทราบว่าท่านอาจารย์จะมีความคิดเห็นเป็นอย่างไร?”*

พระภิกษุผู้ถูกเรียกว่าอาจารย์ ไม่ว่ากระไร เป็นการตอบรับ เพราะศรัทธาในการสร้างหอศึกษาพระธรรมนั้นเป็นการเรื่องดีและผู้ที่จะทำได้ก็ต้องเป็นอู่เยี่ยหวังเฉียนหลิว (เจ้าผู้ครองนครที่ยิ่งใหญ่)

ประกาศิตจากปลายพู่กัน ให้เบิกเงินทองจากคลัง และการเกณฑ์ช่างไม้ช่างปูน เพื่อสร้างหอศึกษาพระธรรมให้รุ่งโรจน์ในเทียนจูก็เริ่มขึ้น และสำเร็จเสร็จสิ้นลงด้วยดี จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่า หอศึกษาพระธรรมนี้จะไม่สวยงาม เพราะทุกกระเบียดนิ้วถูกสร้างและสลักเสลาด้วยช่างฝีมือเอก มันจึงเป็นสถาปัตยกรรมที่ชวนชม และชวนศึกษาทั้งภายนอกและภายใน สิ่งหนึ่งที่จะขาดเสียมิได้ ก็คือรูปพระโพธิสัตว์กวนอิม จากการที่เฉียนหลิวได้ฟังคำบอกเล่าจากพระภิกษุว่า พบพระโพธิสัตว์กำลังอ่านพระสูตร ท่านจึงให้ช่างแกะสลักพระโพธิสัตว์จากแท่งหยกสีขาวบริสุทธิ์ เป็นรูปพระโพธิสัตว์ประทับนั่งอยู่บนดอกบัว ในมือถือพระสูตร

นับแต่นั้นก็เกิดมีรูปธรรม**ปางพระโพธิสัตว์ประทานธรรม** และหอศึกษาพระธรรมแห่งนี้เอง ที่อู่เยี้ยหวังเฉียนหลิวมักมาฟังธรรมด้วยตนเอง ในสูตรที่ว่าด้วยพระโพธิสัตว์ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ความเมตตา

นอกจากสร้างหอศึกษาพระธรรมแห่งนี้แล้ว ก็ยังสร้างวัดวาอารามอันเป็นที่ประกอบศาสนกิจอีกเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้เพื่อประกาศพระพุทธศาสนา ให้ครอบคลุมไปทุกลุ่มน้ำตะวันออกและตะวันตก

วัดวาอารามน้อยใหญ่บรรดามี จึงเกิดจากแรงศรัทธาของเฉียนหลิวทั้งสิ้น ดังนั้นอาณาประชากรซึ่งอยู่ในปกครอง

ของอู่เยี่ยหวังเฉียวหลิว ต่างกล่าวกันว่า ที่บ้านเมืองสงบสุขอยู่ทุกวันนี้ ก็เพราะเฉียนหลิวผู้นี้ ประชาชนต่างจึงรักใคร่เทิดทูนด้วยน้ำใสใจจริงชนิดไม่ต้องพูดก็รู้กันเองว่า เจ้าผู้ครองนครคนนี้ เป็นผู้ที่นับถือเคร่งครัดในพระพุทธศาสนา กิตติศัพท์นี้ขจรขจายไปในแคว้นต่างๆทั้งใกล้และไกล ที่สุดแคว้นเจียงเจ้อก็ได้รับการขนานนามว่าเป็นดินแดนแห่งพุทธศาสนา ใช่แต่ในยุคนั้นเท่านั้น แต่ได้สืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งเดี๋ยวนี้เป็น**อำเภอซูหัง** เป็นสถานที่ที่มีคนพูดเปรียบเทียบถึงความสวยงามของซูหังว่า บนฟ้ามีสวรรค์ บนดินมีซูหัง ประชาชนของที่นี่ล้วนเป็นพุทธศาสนิกชนทั้งสิ้น

ขอย้อนกล่าวถึงพระโพธิสัตว์ หลังจากที่พระองค์ได้ไปโปรดชี้ทางอันถูกต้องแก่เฉียนหลิว ปฏิบัติจนเป็นเจ้าหรืออ๋อง ท่านก็ได้แปลงร่างเป็นคนในฐานะต่างๆ ปะปนอยู่กับประชาชนทั่วไป ทั้งนี้เพื่อชี้ทางมิให้ประชาชนประพฤติชั่ว หลงทางผิด นอกจากนี้ยังช่วยโปรดให้พ้นทุกข์ นี่คือการจาริกโปรดเวไนยสัตว์โดยการแปลงรูปกายในสภาพต่างๆ โดยประชาชนทั่วไปไม่รู้

ในวันหนึ่งได้เดินทางมาถึง**จิ่วหัวซาน** ทรงแหงนหน้ามองอย่างพิจารณา เห็นเป็นสถานที่อุดมด้วยธรรมชาติอันบริสุทธิ์สมควรแก่การพักพิง เทือกเขาลูกนี้มีเก้ายอด แต่ละยอดสูงต่ำไม่เท่ากัน รูปทรงละม้ายคล้ายดอกบัวอย่างประหลาดเสมือนหนึ่งยอดเขาทั้งเก้าลูกถูกสวรรค์สรรค์สร้างอย่างบรรจง

ให้เป็นดอกบัวมหึมาตระหง่านอยู่บนพื้นพิภพฉะนั้น

ด้วยเหตุนี้ ที่เขาจิ่วหัวซานจึงมีวัดที่ถูกสร้างอยู่ตามเชิงเขามีจำนวนไม่น้อย และชื่อเรียกว่าจิ่วหัวซาน ก็แปลว่ายอดเขามหึมาเก้ายอด ตามลักษณะภูมิประเทศ

ลำดับนั้น พระโพธิสัตว์ทรงแปลงมาในรูปพระภิกษุผู้จาริกไปทั่ว ตลอดทางที่เดินขึ้นเขาทรงดำริอยู่ในใจว่า โปรดชี้ทางสว่างให้พระภิกษุ ผู้ที่ยังปฏิบัติผิดทางด้วยความโง่หรือด้วยทิฐิแห่งตน ให้ได้พบพระธรรมอันแท้จริง และจะได้ประจักษ์ว่าผู้ปฏิบัติธรรมด้วยความจริงใจ ย่อมพบพระอริยเจ้ามาช่วยชี้แนะ

ครั้นเดินมาถึงหุบเขา พลันได้ยินเสียงสวดมนต์ของคนๆหนึ่ง ที่สวดอย่างจริงจังแต่ยังไม่เห็นตัว ไม่รู้ว่าอยู่ที่ไหน พระโพธิสัตว์จึงเดินตามเสียง เพื่อให้พบผู้สวดสาธยายพระสูตร ก็ได้พบ**พระภิกษุชาวเมืองซีฮั่ว**

ภูเขาคือธรรมชาติอันบริสุทธิ์ มันมีบทเพลงแห่งพุทธคอยกระซิบอยู่ทุกเสี้ยวของสายลม

บทที่ ๕

ดอกบัวบานหน้ากำแพง และ วัดเส้าหลินสะท้าน

เมื่อพระโพธิสัตว์ได้มาถึงเขาจิ่วหัวซาน และได้ยินเสียงคนสวดพระสูตร แต่ละบทล้วนเป็นหัวใจพระธรรม จึงได้เดินตามเสียงนั้นมา ก็ได้พบพระภิกษุชาวเมืองซื่อั่วรูปหนึ่งนั่งขัดสมาธิหันหน้าเข้าหากำแพง และสวดพระสูตรด้วยจิตใจที่เปี่ยมด้วยศรัทธา พูดถึงอดีตที่เป็นมาก็นับว่า เขาเป็นคนที่ไม่ธรรมดาเลย เพราะเขาคือ**เจ้าชายของแคว้นปินกั๋ว** หรือโอรสของเจ้าผู้ครองนครนั่นเอง แต่ด้วยเหตุที่ชีวิตมีวิบากกรรม ต้องประสบกับความไม่สมหวังอยู่ตลอดเวลา ทั้งที่ตนเป็นถึงเจ้าชาย เขาจึงปลงอนิจจัง เห็นชีวิตของตนเป็นเพียงซากศพที่ไร้ค่าตลอดกาล เพราะเหตุนี้จึงสละชีวิตฆราวาสสู่ร่มโพธิแห่งโยคาจร เพื่อศึกษาค้นคว้าสัจธรรม สูตรแห่งพระพุทธศาสนาอันล้ำลึกและโอฬาร ควบคู่ไปกับการปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง นับเวลาได้ ๓ พรรษา แต่ก็ยังไม่เข้าใจในพระธรรมสูตรอันลึกล้ำแห่งพระธรรมของมหายานอันกว้างไพศาล ตนจึงหวังว่าจะมีพระพหูสูตรผู้เป็นอริยเจ้าทรงภูมิธรรมอันยิ่งใหญ่ มาชี้แนะปมธรรมแห่งลัทธิมหายานในภาคตะวันตกนี้ ให้กระจ่างแพร่หลายไป

ทั่วทั้งแผ่นดิน เหนือจรดใต้ ตะวันออกจรดตะวันตก ทั้งนี้เพื่อให้มหาชนเข้าใจ สวดสาธยายพระธรรมสูตร หากแต่ทว่ากาลเวลาที่ผ่านมา ก็ไม่เคยมีพระอาจารย์รูปใดที่จะให้ความกระจ่างในข้อธรรมที่ตนไม่เข้าใจจนเป็นที่พอใจ บางครั้งมีผู้สอบข้อธรรมที่เขาไม่เข้าใจ ตนเองก็ตอบไม่ได้ก็มี เขาจึงรู้สึกละอายใจอย่างยิ่ง ทำให้เป็นคนที่เห็นตนเองน่ารังเกียจและไร้ค่าอย่างมาก ด้วยว่าบวชเป็นพระแล้ว แต่ยังไม่แตกฉานในพระธรรมสูตร ตอบคำถามตนเองและผู้อื่นในเรื่องที่ตนปฏิบัติอยู่ไม่ได้

ด้วยเหตุนี้ เขาจึงเดินทางมาที่เขาจิ่วหัวซานดินแดนแห่งภูเขาดอกบัว โดยอาศัยอยู่ในกุฏิที่ก่อด้วยอิฐ ในแต่ละวันจะไม่สนใจอย่างอื่น เขาเป็นพระที่แปลกกว่าองค์อื่น คือจะนั่งขัดสมาธิหันหน้าเข้าหากำแพง และจะท่องพระธรรมสูตรต่างๆ อย่างจริงจัง ด้วยศรัทธาอันแก่กล้าว่า การกระทำเช่นนี้จะต้องได้พบพระโพธิสัตว์มาช่วยชี้แนะทางสว่างแก่ตน

และบังเอิญในวันนี้ พระโพธิสัตว์กวนอิมได้ผ่านมาทางนี้และได้เสียงสวดพระธรรมสูตร ก็เล็งรู้ด้วยญาณอันวิเศษของพระโพธิสัตว์ว่า พระรูปนี้มีความประสงค์อย่างไรในการสวดพระธรรมสูตร พระโพธิสัตว์จึงคิดหาอุบาย ในการช่วยพระผู้มีความตั้งใจจริงในการค้นหาสัจธรรมรูปนี้ เพราะหากไม่ช่วยชี้ทางสว่างแก่พระองค์นี้ จะมีใครสามารถช่วยเขาได้เล่า? แต่ตอนนี้ยังไม่เหมาะเอาไว้คืนนี้ค่อยไปปรากฏเป็นนิมิต เพื่อชี้ความ

สว่างไสวในธรรม

กลางดึกของคืนนั้นเอง ขณะที่พระรูปนั้นนั่งสมาธิด้วยใจอันสงบ ฉับพลันก็รู้สึกว่า กำแพงที่ตนหันหน้าเข้าหานั้นบังเกิดมีแสงสว่างอันเจิดจรัสเปล่งรัศมีไปทั้งห้อง และท่ามกลางของแสงสว่างที่เปล่งออกมา มีดอกบัวอยู่หนึ่งดอกในดอกบัวอันตระการ ด้วยเขาได้เห็นพระธรรมกายของพระโพธิสัตว์กวนอิมประทับอยู่บนหลังอัศวโฆษ พระผู้รอการมาโปรดจึงได้กล่าวนมัสการ และขอให้พระโพธิสัตว์ผู้ทรงการุณย์ธรรมช่วยโปรดชี้แนะธรรมอันวิเศษ พระโพธิสัตว์เพียงแต่เผยอพระโอษฐ์ยิ้มน้อยๆ มิได้ตรัสตอบประการใด และทันใดม้าที่ทรงอยู่ก็กระโจนขึ้นสู่เวหากลางจักรวาล แล้วออกควบไปทุกทิศทุกทาง เป็นการแสดงปริศนาธรรม เพื่อให้**พระผู้เพ่งกำแพง**นี้พิจารณาจะได้รู้สึกถึงการปฏิบัติที่ผ่านๆ มาว่าผิดถูกอย่างไร จากนี้พระโพธิสัตว์กวนอิมได้ตรัสแก่พระรูปนั้นว่า *"กิเลสต่างๆ ก่อให้เกิดวัฏสงสาร จึงจำต้องกำจัดความอยากและอวิชชาทั้งมวลที่เกิดจากดวงจิตให้หมดสิ้นไป จึงจะได้ชื่อว่ามีความเพียรอันชอบ มิใช่ยึดถือความคิดจำกัดตนแต่ผู้เดียว การนั่งฝึกจิตอยู่กับที่ย่อมไม่เกิดผลสมบูรณ์ จักต้องเที่ยวจาริกธุดงค์ไปในที่ต่างๆ ของแผ่นดินด้วย เพื่อให้เห็นความจริงแห่งโลกอันไพศาลในแง่มุมต่างๆ ประกอบกับการปฏิบัติและเผยแพร่ธรรมไปในตัว"* ขณะที่พระรูปนั้นฟังการโปรดธรรมอยู่อย่างซาบซึ้งของพระโพธิสัตว์

พลันก็รู้สึกตัว ลืมตาก็พบแต่กำแพง ภาพนิมิตที่เห็นได้ปราศนาการไปสิ้น

หลังจากวันนั้นแล้ว พระรูปนี้ก็ได้ละทิฐิของตน ไม่นั่งเพ่งกำแพงอีกต่อไป แต่ได้ละจากกุฏิของตน จาริกไปตามสถานที่ต่างๆ เหมือนปุยเมฆที่ลอยไม่หยุดอยู่กับที่

๙ ปีต่อมาได้มีศัพท์ใหม่กล่าวขานว่า ความดีเลิศย่อมไม่หยุดอยู่กับที่ และบัดนี้ที่จิ่วหัวซาน ได้ประกาศให้คนทุกผู้ได้รู้สึกตัวแล้วว่า มหากรุณาสูตรได้ช่วยให้พระผู้เพ่งกำแพงได้บรรลุความเป็นพุทธ จึงได้มีการจัดสร้างห้องพระ โดยมีรูปธรรมของพระโพธิสัตว์ประทับอยู่บนหลังอัศวโฆษกลางดอกบัวหยก

ภายหลังได้มีพวกที่นิยมเคารพรูปสัตว์ จัดตั้งนิกายกวนอิมทรงม้า เพื่อเป็นที่เคารพบูชา ทั้งนี้เพราะเหมาะกับอาชีพของพวกตนที่เลี้ยงสัตว์เป็นอาชีพ พวกเขาเชื่อในความศักดิ์สิทธิ์และความดีของรูปเคารพอย่างลุ่มหลง จนจัดได้ว่างมงายไร้เหตุผลเอามากๆ จนมีคนที่มีอาชีพเลี้ยงสัตว์เช่นกัน แต่เป็นกลุ่มอื่นได้ดูถูกเหยียดหยามคนกลุ่มนี้ และเลยมาถึงพระโพธิสัตว์ทรงอัศวโฆษว่า อยู่ดีๆ ทำไมต้องเพิ่มม้ามาให้เคารพอีกหนึ่งตัว

ความคิดเห็นของคนเลี้ยงสัตว์สองกลุ่มนี้ ขัดแย้งกันรุนแรง จนบางครั้งถึงกับลงมือทำร้ายกัน เพราะมูลเหตุที่มีความเห็นไม่ตรงกันในเรื่องรูปเคารพของพระโพธิสัตว์กวนอิม

ร้อนถึงพระผู้เคยเพ่งกำแพงต้องออกมาเทศน์ถึงปฐมเหตุของรูปเคารพนี้ พร้อมเทศนาพระสูตรต่างๆ ให้คนสองกลุ่มนี้เข้าใจ แต่ปรากฏว่ามิใช่แต่เพียงคนสองกลุ่มที่มีอาชีพเลี้ยงสัตว์นี้เท่านั้นที่มาฟังการเทศน์ แต่มีมหาชนจำนวนมากที่สนใจในการเทศน์ของพระเพ่งกำแพง ท่านได้เทศนามีสาระสำคัญตามพระธรรมสูตรว่า *"พระพุทธศาสนาได้แบ่งสงสารสาครออกเป็น ๖ ภูมิ ๑.นรกภูมิ ๒.ภูมิเปรตอสุรกาย ๓.สัตวภูมิ ๔.ยักษ์คนธรรพ์ ๕.มนุษย์ภูมิ ๖.เทวาภูมิ ภูมิต่างๆ เหล่านี้ พระโพธิสัตว์กวนอิมผู้ทรงการุณย์ธรรม ได้ปกแผ่พระเมตตาทั้ง ๖ ภูมิ โดยการ**แบ่งภาคเป็น ๖ ภาค** ดังนี้ คือ*

๑.เป็นพระสหัสหัตถ์สหัสเนตร *หรือพระกวนอิมพันมือพันตา ภาคนี้ถือเป็นภาคที่รับภาระทุกข์ของสัตว์มากที่สุด เพราะประจำอยู่ในนรกภูมิ สัตว์ที่ทำบาปต้องตกนรกในวันหนึ่งๆ มีมากมายเหลือคณา ดังนั้นจึงต้องมีมือพันมือตาพันตาคอยเชื่อเหลือ เมื่อเห็นว่าสัตว์นรกนั้นสำนึกบาปและพอช่วยได้*

๒.ปาริสุทธิการุณย์โพธิสัตว์ *ภาคนี้ทรงโปรดพวกผีเปรตและสัมภเวสีที่อดอยาก*

๓.พระหัยศรีวโพธิสัตว์ *หรือกวนอิมหัวม้า ทรงโปรดสัตว์เดรัจฉาน เปี่ยมด้วยเมตตา แม้พระยาราชสีห์ยังเกรงกลัวเมื่อเพียงแต่ได้ยินพระนาม*

๔.พระเอกทศมุขีโพธิสัตว์ *หรือกวนอิมสิบเอ็ดหน้า*

ภาคนี้ทรงมีพระรัศมีรุ่งโรจน์ คอยโปรดพวกยักษ์และคนธรรพ์ เพราะเทพชั้นนี้ขี้อิจฉาและดุร้าย จึงจำต้องมีหลายๆ หน้าไว้คอยโปรดเทพเหล่านี้

๕.พระจัณฑิโพธิสัตว์ *หรือเทพมนุษย์บุรุษโพธิสัตว์ เป็นภูมิที่โปรดมนุษย์ชายหญิง พระองค์ทรงคุณธรรมอย่างเอกอุ เป็นที่พึ่งพาของมนุษย์ผู้ตกทุกข์ เพราะบารมีธรรมเลิศล้ำเหนือฟ้าเหนือสวรรค์ มีพุทธภาวะชั่วนิรันดร์*

๖.พระจินดามณีจักรโพธิสัตว์ *ทรงเป็นโพธิสัตว์ที่ยิ่งใหญ่ แม้พระอมรินทร์อินทราธิราช ผู้เป็นเจ้าในเทวาภูมิยังด้อยรัศมีกว่าพระจินดามณีจักรโพธิสัตว์ ใช่แต่เท่านั้นแม้ฤทธิอำนาจแห่งพระเมตตาธรรม ก็โปรดแผ่ไปทั่วทั้งเทวาภูมิ”*

นี่เป็นการเทศน์บรรยายขยายภาคต่างๆของพระโพธิสัตว์กวนอิม ที่พระเพ่งกำแพงจำแนกแจกแจงให้เหล่าประชาชนหลากอาชีพฟัง นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงรูปลักษณ์อันโอฬารของพระโพธิสัตว์ในภาคต่างๆ

ประชาชนที่มาฟังพระเพ่งกำแพงเทศน์ ก็ได้เข้าใจในพระโพธิสัตว์มากขึ้นว่า มิใช่เชื่ออยู่เพียงหนึ่ง แต่มีถึง ๖ ภาค และในแต่ละภาคก็โปรดอยู่ในแต่ละภูมิ ซึ่งภูมิต่างๆ เหล่านี้ล้วนเกี่ยวกับมนุษย์ทั้งสิ้น คือเมื่อมีชีวิตอยู่ก็มีพระโพธิสัตว์กวนอิมในภาคของพระจัณฑิโพธิสัตว์หรือเทพมนุษย์บุรุษโพธิสัตว์คอยช่วย แต่เมื่อตายไปก็ยังต้องหลงวนเวียนอยู่ในภูมิต่างๆ

เหล่านั้นแน่นอน เนื่องจากประชาชนคือผู้มีกิเลส อันได้แก่ความอยากทั้งหลายแหล่ ดังนั้นจึงหนีไม่พ้น ๖ ภูมินี้แน่

การที่จะไม่ต้องอยู่ในภูมิทั้ง ๖ ซึ่งยังมากด้วยทุกข์ ก็ต้องบรรลุเป็นพระอริยบุคคล แต่ประชาชนก็คือประชาชน จึงคงมีความกลัวต้องหาที่พึ่งยามยาก เพราะรู้ตัวอยู่ว่าได้ทำกรรมไว้มาก ทางที่พอจะช่วยได้ก็คือการทำบุญไว้บ้าง เพื่อว่าเมื่อจนจากโลกมนุษย์นี้ไป แล้วไปอยู่ในภูมิใดก็แล้วแต่ จะได้มีพระโพธิสัตว์มาโปรดให้พ้นทุกข์

ดังนั้นประชาชนเหล่านั้น ไม่ว่าจะกลุ่มที่เลี้ยงสัตว์หรือไม่เลี้ยงสัตว์ต่างก็บริจาคทรัพย์ของตนให้พระเพ่งกำแพง นำเงินที่บริจาคนี้ ไปจัดสร้างโบสถ์ที่มีรูปพระโพธิสัตว์ทั้ง ๖ ปางประดิษฐานอยู่

หลังจากพระโพธิสัตว์ได้โปรดพระเพ่งกำแพง จนได้ข้อคิด มีความรู้แตกฉานในธรรม เป็นอริยเจ้าองค์หนึ่งแล้วก็เดินทางจากเขาจิ่วหัวซานมุ่งสู่ใต้ โดยเลียบไปตามลำแม่น้ำเพื่อโปรดสัตว์ที่ตกอยู่ในห้วงแห่งความทุกข์ต่อไป

ในยุคนั้นเป็นยุคที่มีฮ่องเต้เป็นใหญ่ ปกครองผู้คนเป็นอันมาก โดยตนเองเสวยสุขอยู่ในมหาราชวังมณเฑียรทอง พรั่งพร้อมด้วยเหล่าสนมบาทบริจาริกาอันงดงาม มีความสุขยิ่งกว่าอยู่บนวิมานของเทพอมรินทร์ ความสุขที่ปรนเปรอพระองค์อยู่ทุกทิวาราตรี ถ้าจะเป็นภูเขาที่บังตาพระองค์ก็คงจะไม่ผิด เพราะ

ความสุขอันล้นเหลือ ทำให้พระองค์ไม่สำเหนียกถึงภัยสงครามที่กำลังมีมา และผู้ทุกข์ยาก คือเหล่าอาณาประชาราษฎร์ทั้งหลายซึ่งจะต้องบ้านแตกสาแหรกขาดหลบหนีซุกซ่อน ผู้ที่เป็นต้นเหตุก่อให้เกิดความเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้าก็คือ**ลี้ฉวนและภรรยา** เขาทั้งสองได้ซ่องสุมอาวุธและผู้คนเป็นจำนวนมาก พลพรรคของลี้ฉวนนั้นเหี้ยมหาญเหลือที่จะกล่าว ทั้งนี้เพราะปืนซึ่งว่ากันไปแล้ว ปืนที่ลี้ฉวนสร้างขึ้นมานั้นมีอานุภาพร้ายแรง ภายใต้ท้องฟ้านี้จะหาศัตรูมาต้านทานได้ยาก เพียงแต่เสียงที่กึกก้องดังฟ้าผ่า ศัตรูก็ระย่อเสียแล้ว และอาวุธชนิดนี้ ลี้ฉวนก็สะสมอยู่ในคลังแสงของตนไม่น้อย

หากลงมือปล้นครั้งใด ผู้คนที่ถูกปล้นมีอันต้องล้มตายเพราะถูกฆ่าเป็นใบไม้ร่วง นี่คือความดุร้ายสยองขวัญที่ลี้ฉวนกระทำต่อประชาชนตาดำๆ เรื่องความเมตตาไม่เคยมีอยู่ในจิตสำนึกแม้เท่ากระผีกริ้น ความเหี้ยมโหดจึงกระฉ่อนไปทั่ว

เหยียบไปที่ใดก็ราบเป็นหน้ากลอง ไม่ผิดคลื่นที่ซัดกระหน่ำให้ทุกสิ่งที่ขวางหน้าแตกกระจุย ดังนั้นจึงไม่มีผู้กล้าที่จะอาจหาญมาขัดขวางความกระหายเลือดของมัน

สัญลักษณ์ของพวกมันคือผ้าแดงที่โพกหัว ชาวบ้านจึงขนานนามพวกมันว่า โจรโพกผ้าแดง และนับวันมีแต่กำลังจะกล้าแข็งขึ้น

บัดนี้มันยกกำลังมาถึง**อำเภอเติ้งฟง** และหยุดพักลี้พล

ที่นี่ ยังไม่กล้าที่จะรุกคืบหน้าต่อไป เพราะที่อำเภอเติ้งฟงนี้ทางทิศตะวันตกมีวัดอยู่บนเขาลูกหนึ่ง วัดนั้นคือ**วัดเส้าหลิน** ซึ่งปรมาจารย์ **ตักม้อ (พระโพธิธรรม)** เป็นผู้บุกเบิก และที่วัดนี้มีตำนานและตำราการต่อสู้อันลือเลื่อง พระทุกองค์ในวัดฝึกกระบี่กระบอง แต่ทั้งนี้เพื่อบำรุงสุขภาพ มิใช่จะข่มเหงใคร เพราะท่านถือสันโดษ ไม่ยุ่งกิจของฆราวาส ท่านจึงมีจิตใจที่ผิดกับคนสามัญทั่วไป คนที่พบเห็นไม่มีใครเดาใจท่านได้

ลี้ฉวนแม้จะเหี้ยมฮึกสักปานใดก็ตาม แต่อดหวั่นไหวกับกิตติศัพท์อันลือลั่นสะท้านแผ่นดินของวัดเส้าหลินมิได้ จึงอดใจยังไม่ผลีผลามเข้าทำการรุกรานหรือรังควานวัดเส้าหลินทันที

ลี้ฉวนจึงหาอุบายที่จะให้พระในวัดยอมสวามิภักดิ์ต่อตน เพื่อจะให้เป็นพลพรรคของมันด้วย การกระทำเช่นนี้ไม่ผิดอะไรกับพลิกฟ้าพลิกสวรรค์? ซึ่งมันยากและรู้ว่าทางที่จะสำเร็จนั้นมีน้อยเพียงไร ทว่ามันไม่มีทางเลือก มันจะต้องสยบวัดเส้าหลินนี้ให้จงได้ เพราะหากมันทำได้สำเร็จ ผู้คนทั้งแผ่นดินก็จะยอมสยบแก่มันด้วย

กองทหารโจรจึงตั้งค่ายคูเพื่อรอโอกาสเข้ายึดวัด ลี้ฉวนได้ร่างสาส์นขึ้นหนึ่งฉบับ แล้วให้สมุนโจรของมันเป็นทูตส่งเข้าไปในวัดเส้าหลิน ในสาส์นนั้นมีเนื้อความอันหยาบกระด้างประสาโจรว่า หากยอมสวามิภักดิ์เข้าด้วยกับเรา ท่านทั้งหลายจะอุดมสมบูรณ์พูนสุขทั้งลาภยศ หากไม่ยอมสวามิภักดิ์

แล้วไซร้ เราจะใช้กำลังทหารแห่งเราเข้าโจมตี และจะเผาทำลายล้างศิลปวัตถุทุกๆชิ้นให้เป็นผงธุลี นี่คือโวหารของโจรทุรชาติผู้หาความละอายมิได้

การที่จะเข้าร่วมเป็นพวกเดียวกับโจร ไล่ฆ่าฟันชาวบ้าน เผาบ้านเผาเมืองผู้อื่น และกระทำกรรมอันโฉดชั่วต่างๆ นานา พระผู้เคร่งศีลเช่นวัดเส้าหลินจะกระทำได้หรือ? เพียงแต่ได้ข่าวโจรก็ปลงอนิจจังไม่อยากพบพานด้วย แต่คราวนี้มีสาส์นของโจรมาถึงสำนัก ซึ่งมันเลี่ยงไม่ได้ พระเจ้าอาวาสอ่านสาสน์เพียงคร่าวๆ แล้วก็บอกปัดโดยไม่ต้องคิด

คนส่งสาส์นก็กลับค่ายและรายงานแก่ลี้ฉวนว่า พวกพระที่วัดนี้มีจิตใจกระด้างกระเดื่อง ไม่ยอมให้เกียรติเราแม้

สักนิด ทั้งที่เราใช้กลอุบายหลอกล่อด้วยความสุขและทรัพย์สินแก่พวกมัน แทนที่มันจะดีใจ มันกลับหัวเราะเยาะ ลี้ฉวนได้ฟังรายงานมันขบกรามแน่นอย่างคนระงับความโกรธ มันคิดว่าเราส่งแต่สาส์นไป พระวัดเส้าหลินคงยังไม่วางใจ ลี้ฉวนจึงจัดการส่งสมุนที่มีลิ้นการทูตมาเจรจาเกลี้ยกล่อมอีกเป็นคำรบสอง

ผลลัพธ์เหมือนครั้งแรก ลี้ฉวนขุนโจรผู้เกรียงไกรมันโกรธจนตาลุกวาวแทบจะถลนออกนอกเบ้า มันประกาศก้องว่า *"นับจากนี้อีก ๓ วัน หากพวกวัดเส้าหลินยังดื้อดึงไม่ยอมเข้าด้วยเรา เห็นทีว่าจะต้องถล่มมันให้สำนึก"*

พระผู้ครองวัดเห็นพวกโจรกระทำการหยาบช้า ไม่เว้นพระเว้นเจ้า ก็ให้รู้สึกเอือมระอา และตอนนี้ก็ได้ข่าวพวกโจรว่ามันกำลังเคลื่อนพลจะขึ้นมาบนเขา เพื่อสร้างความวิบัติให้วัดเส้าหลินต้องวิปโยค สยบแก่มันโดยเด็ดขาด โอ! มหันตภัยกำลังจะมาเยือนวัดเส้าหลิน

จิตใจที่ประกอบด้วยคุณธรรมอันแท้จริง ย่อมทนต่อการเสียดทานและกิเลสที่มาเยือนอยู่เป็นนิตย์ได้

บทที่ ๖
ไต้ซือปราบโจร และ
กระจกวิเศษแห่งล้วหยัง

กล่าวถึงลี้ฉวน มีจิตใจมุ่งมั่นที่จะสยบวัดเส้าหลินให้ได้ด้วยกลวิธีต่างๆ ซึ่งมันคิดว่าดีที่สุดแล้ว แต่ผลที่สะท้อนกลับมาคือความผิดหวัง และทุกครั้งที่สมุนกลับมารายงานที่ค่ายว่าพระวัดเส้าหลินปฏิเสธ มันจะโกรธจนแทบคลั่งที่วัดเส้าหลินกล้าที่จะขัดใจมัน

จอมโจรลี้ฉวนเมื่อเห็นว่าพูดด้วยดีไม่เป็นผล สันดานโจรที่เต็มไปด้วยไฟโทสะเผาลน ทำให้มันมีคำสั่งให้พวกทหารโจรทำการโอบล้อมวัดเส้าหลินที่ตั้งอยู่บนเขาทันที เหตุการณ์เช่นนี้ทำให้ประชาชนที่อยู่ในละแวกใกล้เคียงกับวัด ต่างกลัวภัยโจรอำมหิต พากันหลบหนีกันไปทั้งตำบลไม่เหลือหรอ เสมือนหนึ่งเป็นป่าช้าที่ร้างผู้คนเสียจริงๆ

เหตุการณ์อันวิกฤตของวัดและชาวบ้านครั้งนี้ พระโพธิสัตว์กวนอิมรู้ได้โดยตลอด จึงเห็นความจำเป็นที่จะต้องช่วยพระวัดเส้าหลินอีกแรง และมันเป็นการประจวบเหมาะที่เวลานี้พระโพธิสัตว์อยู่ในภาคพระผู้จาริกธุดงค์ไปทั่ว พระองค์เดินด้วยเท้าเปล่าตรงแน่วมายังวัดเส้าหลินอย่างรีบเร่ง

ครั้นถึงในวัด ก็นมัสการพระพุทธรูป และสนทนากับบรรดาพระในวัด พร้อมทั้งขอจำวัดชั่วคราว เวลานั้นเป็นเวลาคับขัน พระในวัดก็อนุญาต แต่มีข้อแม้ว่าต้องทำครัวหุงต้ม เพราะพระทุกรูปในวัดกำลังคร่ำเคร่งกับพวกโจรลี้ฉวน

พระโพธิสัตว์จำวัดอยู่ที่นี่ได้สามวัน โจรโพกผ้าแดงก็เข้าโจมตีทางที่จะขึ้นมาบนวัดอย่างหนักหน่วง พระวัดเส้าหลินก็กระทำการป้องกันอย่างแข็งขันชนิดถวายชีวิต แต่ก็ยากที่จะต้านทานได้ หากเวลานี้ไม่มีใครช่วยวัดเส้าหลินก็เห็นที่จะสิ้นชื่อ พระโพธิสัตว์เห็นว่า ถึงเวลาแล้วที่จะต้องลงมือช่วย ทรงถือกระบองเหล็กไว้ในมือแล้วโลดลิ่วลงจากเขา

เมื่อปะพวกโจรกำลังรุกไล่ฆ่าฟัน พระลูกวัดเส้าหลินอย่างเมามัน พระโพธิสัตว์ก็ตวาดก้องด้วยเสียงอันดัง แล้วควงกระบองวิเศษเข้าต่อกรกับทัพโจร พระป่าโพธิสัตว์ขณะนี้ไม่ผิดอะไรกับพายุหมุน บุกไปทางไหนทางนั้นเป็นแตกกระจุย คล้ายกับพวกโจรดุร้ายมีอาวุธครบมือ เป็นเพียงปุยเมฆที่ถูกลมพัดจนกระจัดกระจาย

ถ้ามองมาแต่ไกล จะเห็นแต่กระบองที่ถูกแกว่งไกวรวดเร็วเป็นสายดังจักรผัน ทั้งคนและม้าที่ดูน่าเกรงขาม เพราะอาวุธปืนเหล็กที่ทรงอานุภาพ บัดนี้เมื่อต่อกรกับพระป่ายังไม่ทันไร พวกโจรที่ขี่ม้าก็ถูกกระบองร่วงลงมาเหมือนแกลบที่ถูกสี ปล่อยให้ม้าวิ่งหลังเปล่าเตลิดไป ทิ้งร่างผู้ขับขี่นอน

ทับถมอยู่บนปฐพี

การสู้รบครั้งนี้ ลูกเมียของลี้ฉวนก็อยู่ในสมรภูมิอันนองเลือดนี้ด้วย เขาเห็นเหตุการณ์โดยตลอด ซึ่งสร้างความปวดร้าวแก่ครอบครัวโจรลี้ฉวนสุดระงับ ลี้ฉวนถึงกับเงยหน้าขึ้นฟ้าทอดถอนใจใหญ่ และกล่าวแก่ลูกเมียว่า *"สี่สิบปีมานี้เราไม่เคยพ่ายแพ้แก่ศัตรูเลย เพราะอานุภาพของปืนธนูที่ยิงได้ราวกับดอกไม้บาน นึกไม่ถึงเลยว่าวันนี้ จะต้องมาพ่ายแพ้แก่พระหัวโล้น ผู้มีแต่กระบอง มันช่างน่าอดสูจริงๆ รู้ไปถึงไหนอายไปถึงนั่น เมื่อเป็นเช่นนี้เราจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนเล่า?"*

เมื่อกล่าวจบ ตัวของลี้ฉวนและครอบครัวก็เอามีดเชือดคอตายคายุทธภูมิ ทิ้งร่างไร้วิญญาณดุจเดียวกับสมุน นี่คือความรับผิดชอบของนายโจรที่มีต่อไพร่พล และต่อเวรกรรมที่ตนได้สร้างไว้

พวกสมุนโจรเมื่อขาดหัวหน้า ขวัญที่เสียอยู่แล้วก็เป็นอันหมดไป ต่างคิดหนีเอาตัวรอด แตกกระจายไปทั้ง ๔ ทิศ และบัดนี้กองโจรโพกผ้าแดงที่โหดเหี้ยม เขย่าขวัญให้ชาวพาราต้องผวาไม่มีอีกต่อไปแล้ว มันถูกพระป่าหัวล้านปราบจนราบเป็นหน้ากลอง

เมื่อทุกอย่างเข้าสู่ภาวะปกติ พระโพธิสัตว์ก็สำแดงปาฏิหาริย์โดยทะยานร่างขึ้นบนยอดเขาที่เด่นที่สุด ประทับ

ตระหง่านงามอยู่เหนือขุนเขาอันโดดเด่น และเปล่งรัศมีภาพจับท้องฟ้า คำพรรณนาเกินกว่าคำว่าอัศจรรย์ พระวัดเส้าหลินและชาวบ้านที่เห็นเหตุการณ์ ต่างก็เข้าใจทันทีในปาฏิหาริย์ครั้งนี้ว่า ผู้ที่มาปกป้องแท้จริงคือพระโพธิสัตว์ที่แปลงกายมา ทุกคนต่างคุกเข่าก้มลงกราบ และถวายคำขอบคุณในพระมหากรุณาที่ช่วยให้พ้นภัย

หลังจากเหตุการณ์อันคับขันครั้งนั้นแล้ว พระและชาวบ้านต่างก็สร้างรูปพระโพธิสัตว์ที่มีรูปกายเป็นทอง นอกจากนี้ยังสร้างห้องสำหรับพระโพธิสัตว์องค์นี้โดยเฉพาะ เพื่อทำการสักการะต่อไปและมีชื่อว่า **อามอทีกวนอิม** ลักษณะของกวนอิมในภาคนี้ พระพักตร์เคร่งขรึม ดวงพระเนตรถมึงทึงเกรี้ยวกราด ในพระหัตถ์ถือกระบองวิเศษ เป็นรูปลักษณ์ที่น่าเกรงขาม ทั้งนี้ก็เพื่อขนาบให้คนที่พบเห็นระมัดระวัง อย่าเผลอทำกรรมอันชั่วเยี่ยงลี้ฉวน

หลังจากพระโพธิสัตว์ไปปราบโจรโพกผ้าแดง ให้กระจัดกระจายไปแล้ว แต่ก็ยังเกรงว่าพวกที่กระจัดกระจายออกไป จะไปตั้งเป็นก๊กใหม่และทำการเบียดเบียนประชาชนตาดำๆ อีก พระโพธิสัตว์จึงแปลงกายเป็นหญิงบ้านนอก ในมือถือกล่องอันวิจิตรงดงามหนึ่งกล่อง ในกล่องนั้นบรรจุกระจกวิเศษสีเขียวอยู่หนึ่งอัน (สมัยโบราณเมื่อ ๒-๓ พันปีก่อน กระจกที่ใช้ส่องเงานั้น ไม่ใช่กระจกเงาอย่างที่เห็นกันอยู่ทุกวันนี้ แต่

เป็นแผ่นโลหะเช่นทองแดง หลอมเป็นแผ่นแล้วเอามาขัดให้เงาวับเป็นกระจก) เธอเดินไปตามทางจนถึง**ลั่วหยัง** และทำการประกาศขาย ผู้คนที่เดินไปมาอยู่ในตลาดลั่วหยัง เมื่อเห็นกล่องอันงามวิจิตร ต่างเข้ามาถามราคาค่างวด เผื่อจะได้ของดีราคาถูก เพราะลักษณะคนขายกับสินค้าดูขัดตาชอบกล

"กล่องพร้อมกระจกนั่นท่านคิดราคายังไง" ชายผู้หนึ่งถาม พระโพธิสัตว์ตอบ *"กระจกบานนี้ของฉันเป็นกระจกพิเศษซึ่งมีไว้สำหรับส่องโลก หากคนที่ต้องการจริงๆ เราจะขายหนึ่งพันตำลึง จะมากกว่านี้อีกหนึ่งอีแปะเราก็ไม่ขาย หรือน้อยกว่านี้อีกหนึ่งอีแปะก็ไม่ขายเช่นกัน หนึ่งพันตำลึงขาดตัว และเกลือกว่าพลาดโอกาสนี้แล้วการที่จะย้อนกลับมาซื้อ แม้ท่านจะติดเงินมาเก้าหมื่นสิบหมื่นตำลึงก็ซื้อไม่ได้แล้ว"* มันเป็นคำคุยโอ่สำหรับคนที่ไม่รู้

ขณะนั้นมีวัยรุ่นคนหนึ่งทะลุกลางปล้องขึ้นมาว่า *"ไอ้กระจกบานเล็กๆแต่ราคาแสนแพงนั้น มันมีคุณสมบัติอะไรดีหรือ? ขอให้ท่านจงช่วยบอกที"*

พระโพธิสัตว์ตอบ *"กระจกบานนี้ของฉันมีคุณสมบัติเป็นอเนกประการทีเดียว ๑.มันสามารถส่องความดีความชั่วของใจคนได้ ๒.มันสามารถส่องความเป็นไปของโลกได้อย่างไม่ผิดพลาด ไม่ว่าจะเดินในทางดีหรือทางอันขลาดเขลา กระจกนี้มีคุณสมบัติสองประการนี้ การที่จะกล่าวว่าราคาหนึ่งพันตำลึง*

ว่าแพงนั้นมันจะถูกหรือ?"

วัยรุ่นคนเดิมที่ไม่ประสา คิดว่าจะจับผิดยายบ้านนอกคนนี้โต้กลับมาว่า *"ยายเฒ่า แกจงหยุดพูดจาเพ้อฝัน และหลอกลวง ในโลกนี้จะมีกระจกวิเศษอย่างที่แกว่าที่ไหน อย่ามาหลอกให้คนเชื่อเลย ถ้าแน่จริงขอให้เราลองส่องตัวเองสักครั้งจะได้ไหม?"* มันเป็นการท้าพิสูจน์ที่ฝูงคนที่มารุมล้อมพอใจเพราะคิดว่าอย่างไรเสียมันก็เป็นเรื่องแหกตา

"เมื่อท่านต้องการเช่นนั้นจะเป็นไรมี เราจะให้ท่านยืมสมประสงค์ แต่ส่องหนึ่งครั้งจะเสียเงินสามอีแปะ" นี่เป็นคำตอบของพระโพธิสัตว์

วัยรุ่นคิดว่า ได้ทีที่จะถลกหน้ากากแห่งการหลอกลวงของยายเฒ่าแล้ว เขาไม่รอช้า ควักเงินสามอีแปะตามราคามอบให้แก่พระโพธิสัตว์ ลำดับนั้นพระโพธิสัตว์ก็ได้เอากระจกนั้นออกจากกล่องถือไว้ในมือ และกล่าวแก่วัยรุ่นผู้คะนองนั้นว่า *"มาส่อง มาส่องหน้าได้แล้ว"*

ฝูงชนที่ออมุงดูอย่างใจจดใจจ่อ เพื่อไม่ให้มีการเล่นกลตบตา ทุกอย่างที่ปรากฏออกมาจะต้องเป็นจริง ทุกสายตาจับจ้องมาที่วัยรุ่นผู้ท้าพิสูจน์ เขาหยิบกระจกขึ้นส่องทันที แทนที่จะเห็นหน้าตัวเองทันทีที่ส่อง แต่ผลปรากฏออกมาเป็นว่า ภาพที่ปรากฏนั้นไม่ใช่เงาหน้าของตนที่ส่องอยู่ในปัจจุบัน แต่มันเป็นเรื่องราวในอดีตของตนที่เคยประพฤติ และทันทีที่เรื่องในอดีตของตนจบลงก็มีภาพแห่งอนาคตเกิดขึ้น นั้นคือเขาเห็นโรงเลี้ยงสัตว์ มีแม่หมาท้องแก่อยู่ตัวหนึ่ง หนุ่มวัยรุ่นดูแล้วก็ไม่เข้าใจและเขารู้สึกหวาดสยองเป็นอย่างยิ่ง มันช่างเป็นเรื่องที่มหัศจรรย์อะไรเช่นนั้น แน่นอนภาพในอดีตที่ชายคนนั้นได้เห็นล้วนเป็นเรื่องจริงที่ตนได้กระทำ และภาพแม่หมาซึ่งจะเกิดขึ้นในอนาคต คงเป็นลางบอกแก่ตนว่า จะต้องไปปฏิสนธิเป็นลูกหมาเมื่อจากโลกนี้ไป ภาพเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ คนอื่นที่ยืนดูใกล้อยู่ด้านหลังใกล้ๆ กลับไม่เห็นอะไร คงเห็นมันเป็นกระจกที่วิจิตรอันหนึ่งเท่านั้น จะเห็นอะไรที่ผิดปกติสักเล็กน้อยก็ไม่มี

พระโพธิสัตว์เห็นว่าสมควรที่เก็บกระจกได้แล้ว ก็ยื่นมือ

มารับกระจกจากชายวัยคะนอง และถามว่า *"ส่องกระจกแล้วคงรู้สึกพอใจเป็นอันมากซินะเงินสามอีแปะนั้นไม่แพงเลยใช่ไหม"* ชายผู้นั้นยืนซึมเหงื่อตก จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวแล้ว ได้แต่ตอบออกไปเหมือนคนที่ฝันร้ายไร้สติว่า *"ดี ดี ดีจริงๆ และเป็นเรื่องจริง"* ประชาชนที่มุงดูอยู่ เห็นเขามีอาการที่เขาเป็นอยู่นั้น ก็พากันรุมเข้ามาถามอย่างรีบร้อนด้วยความอยากรู้อยากเห็น แต่หนุ่มผู้ลองดีจะพูดอย่างไรดีกับเหตุการณ์ที่เขาประสบอยู่ได้เล่า เพราะกรรมที่ตนประกอบแต่หนหลังล้วนเป็นเรื่องชั่วช้าลามก จึงได้แต่บุ้ยใบ้ให้ไปทดลองเอง เมื่อเป็นเช่นนี้ผู้คนที่มารุมซักถามก็เลิกถาม เพราะกิริยาของคนที่อยากลองดีปราศนาการไปแล้ว มันเป็นคำตอบที่ดีกว่าคำพูดเสียอีก

ดังนั้น เงินแค่สามอีแปะจึงไม่เป็นอุปสรรคที่ขัดขวางการพิสูจน์ในเรื่องความอยากรู้อยากเห็นอีกต่อไป เขาพากันมาขอส่องคนแล้วคนเล่า ผลที่ได้รับคือ ทุกคนต้องยอมรับว่าสิ่งที่หญิงบ้านนอกเจ้าของกระจกอวดสรรพคุณไว้เป็นจริงทุกประการ เพราะคนที่ส่อง เมื่อได้เห็นกรรมที่ตนกระทำแต่ในอดีต บางคนก็ร้องไห้ร้องห่ม บางคนก็หน้าเศร้า และบางคนก็หน้านิ่วคิ้วขมวด ใบหน้าที่แสดงออกนั้นขาวซีดแทบจะเป็นกระดาษ อาการนี้เป็นเหมือนกันทุกคน สร้างความแปลกประหลาดและความประหวั่นพรั่นพรึงแก่จิตใจอย่างสุดบรรยาย ทุกคนต่างมองตากันและพูดกันด้วยความรู้สึกทางดวงตาโดยไม่ต้องสื่อภาษาด้วยเสียง

จากปากเลย

หลังจากนั้น ผู้คนในตลาดก็พากันโจษจันจนเซ็งแซ่จากปากหนึ่งไปสู่อีกปากหนึ่ง กิตติศัพท์นี้ชักจูงให้คนเป็นอันมากมุ่งมาขอส่องกระจกนี้บ้าง? พระโพธิสัตว์ก็อนุญาตโดยไม่ปริปากพูด แต่ยิ้มน้อยๆระบายอยู่ในหน้า ตั้งแต่เช้าจนเย็นคนที่มาส่องกระจกวิเศษนับได้ประมาณสามพันคน และกิริยาของคนสามพันคน เมื่อเห็นภาพของตนในอดีตต่างก็รู้สึกเศร้าโศกเสียใจ มีอาการหงอยลงไป เช่นเดียวกับหนุ่มผู้คะนองไม่มีผิด จะมีที่หลังจากส่องกระจก เห็นกรรมดีของตนในอดีตแล้วหน้าตาผ่องใสก็มีอยู่บ้าง แต่ไม่ถึงหนึ่งในสิบ นั่นย่อมแสดงว่าคนที่ทำชั่วมากบ้างน้อยบ้าง มีเกณฑ์ต้องเสวยวิบากกรรมมีมากกว่าคนทำดีสิบกว่าเท่า

ท่ามกลางผู้มาขอพิสูจน์ความวิเศษของกระจกนั้นเอง พระโพธิสัตว์ในภาคหญิงบ้านนอก ได้กล่าวแก่ประชาชนว่า *“กระจกวิเศษนี้ขายเพียงหนึ่งพันตำลึง แต่ไม่มีผู้ใดซื้ออย่างมากก็มาขอส่องเงาของตน และก็ได้ประจักษ์ด้วยตาตนเองนอกจากนี้คงรู้แล้วว่า สินค้าชนิดนี้ไม่มีใครรู้จักมาก่อน ขณะนี้ก็เย็นมากแล้ว เราก็จะขอลาท่านไปก่อน”* เมื่อพูดจบก็นำกระจกเก็บเข้ากล่องตามเดิม และลุกขึ้นยืนปัดฝุ่นตามเสื้อผ้า ขณะที่เงยหน้าลุกขึ้น พระธรรมกายแห่งพระโพธิสัตว์ได้เปลี่ยนไป ในสายตาของฝูงชนล้วนมองเห็นเป็นลักษณะต่างๆกัน

แล้วแต่กรรมหนักเบาของแต่ละคน พวกที่มีนิสัยโหดร้าย เมื่อมองมาที่หญิงบ้านนอก จะเห็นเป็นอสูรร่างทองมีอาวุธและดุร้ายยิ่งนัก แม้ผู้มีจิตใจหยาบกระด้างสุดโหด เมื่อเห็นเข้าก็ถึงกับหวาดผวาและในสายตาของคนที่ชอบพิสูจน์ ก็จะเห็นธรรมกายของพระโพธิสัตว์มีหน้าตาที่บึ้งตึง แสดงถึงอาการแห่งความโกรธเคือง และผู้ที่มีจิตใจเยือกเย็นและมีเมตตาจิตอันดี ก็จะเห็นพระพักตร์พระโพธิสัตว์กวนอิมผู้ทรงการุณย์ธรรมนั้นสง่างามแช่มชื่น

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ มีคนบางกลุ่มตกใจกลัว และรีบถอยหนีออกมา เพื่อหลบจากภาพที่ตนไม่คาดคิดว่าจะได้เห็น และท่ามกลางความตื่นตระหนกของฝูงชน หญิงบ้านนอกผู้มีอายุก็ได้อันตรธานหายไปจากที่นั้น ไม่มีใครพบเห็นอีกเลย แต่คนทั้งหลายก็รู้ว่า นี่คือพระโพธิสัตว์ทรงแปลงกายมาโปรดฝูงชน การได้เห็นพระโพธิสัตว์ในธรรมกายที่ต่างก็ประสบมานั้น ได้มาแลกเปลี่ยนเล่าสู่กันฟัง จึงประมวลออกมาได้ว่า **พระโพธิสัตว์มี ๓ หน้า** ซึ่งแต่ละหน้าก็มีกิริยาไม่เหมือนกัน **หน้าที่ ๑.แสดงถึงความมีเมตตาการุณย์ของพระโพธิสัตว์ หน้าที่ ๒.แสดงถึงความโกรธเคือง และหน้าที่ ๓.แสดงถึงความมีโทสะ** ซึ่งเอาจริงเอาจังน่าเกรงขามยิ่งนัก

เวลานั้นมีผู้อาวุโสหลายคนกำลังวิพากษ์วิจารณ์ อยู่ดีๆ ก็มีเงินที่ประชาชนพากันมาขอส่องกระจก และเสียกันสาม

อีแปะวางอยู่ใกล้ผู้อาวุโส มันกองอยู่เป็นเงินจำนวนไม่น้อย ผู้อาวุโสจึงเห็นพ้องต้องกันว่า จะต้องสร้างศาลเจ้าและรูปเคารพเพื่อเอาไว้สักการะ และได้แบ่งเป็นสามหน้า หน้าตรงเป็นหน้าพระโพธิสัตว์ที่การุณย์ หน้าด้านซ้ายแสดงความโกรธเคือง หน้าด้านขวาแสดงถึงโทสะเจ้าเข้าทำร้ายได้ทุกเมื่อ และในมือถือกระจกวิเศษ คนทั่วไปขนานนามว่า**กวนอิมสามหน้า** หรือไตรพักตร์กวนอิม ทั้งนี้เพื่อเตือนสติแก่ผู้ที่พบเห็นกวนอิมสามหน้านี้ เพราะหากตนเองในอดีตเคยเป็นคนที่อุก กระทำการอันดุร้ายต่อผู้อื่น เมื่อมาพบความดุร้ายน่ากลัวที่กวนอิมสะท้อนให้เห็นในหน้าที่ดุร้าย ก็อาจจะรู้สึกตัว และสำนึกบาป

ที่ตนกระทำได้ จะได้กลับตัวกลับใจเสียใหม่ โดยการชำระล้างบาปทั้งหลายด้วยกุศลเมตตา

ในกาลครั้งนั้น ประชาชนทั่วไปต่างก็กลับตัวกลับใจเป็นคนดีมีเมตตา และซื่อสัตย์สุจริต ดีขึ้นกว่าเดิมเป็นอันมากทีเดียว

กล่าวถึงพระโพธิสัตว์ เมื่อพระองค์ได้แสดงพระธรรมกายให้ประชาชนที่ลั่วหยังได้ประจักษ์แล้ว ก็จาริกสร้างบารมีต่อไป โดยเสด็จเหาะมาบนเมฆตรงไปเรื่อยๆ จนมาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า**เจียงเป่ย** ได้พบว่าประชาชนที่นี่มีนิสัยดุร้ายใจคออำมหิต ไม่รู้จักศีลธรรมอันดี มีความละโมบในทรัพย์สิน และฝักใฝ่แต่การปล้นฆ่าและมั่วกาเมกับโสเภณี ไม่มีความละอายใจใดๆทั้งสิ้น

ความมักมากในกามารมณ์และการปล้นฆ่า สำหรับที่นี่ถือเป็นเรื่องสามัญ ดินแดนแห่งนี้หากเปรียบเทียบกับดินแดนส่วนอื่นๆ โดยทั่วไปแล้ว ก็นับว่าร้ายกาจกว่าที่อื่นมาก แม้จะมีเจ้าหน้าที่กฎหมายบ้านเมือง บางครั้งก็ยังไม่อาจจะปกครองคนกลุ่มนี้ได้ พระโพธิสัตว์จึงต้องการที่จะโปรดสอนธรรมแก่พวกเขา จึงแปลงร่าง**เป็นพระอ้วนหัวโตหูยาน** มีข้าวของมีค่าเช่น เพชรนิลจินดาและไข่มุกประมาณค่ามิได้ติดตัวไปด้วย

ตลอดทางที่เดินทางเข้าสู่ดินแดนแห่งความป่าเถื่อนและละโมบอย่างไม่มีอะไรจะมาขวางกั้นนั้น สายตาทุกคู่ได้

จ้องมองพระอ้วนอย่างจดจ่อ และได้ส่งสัญญาณให้พรรคพวกรู้ พวกมันจะได้ทำการขัดขวางทางเดินและถามจุดประสงค์ว่าทำไมพระรูปนี้จึงอาจหาญมาถึงที่นี่? และทำไมต้องติดทรัพย์สินจำนวนมาก เมื่อสละโลกสละครอบครัวแล้ว ก็ควรจะถือสันโดษ ว่าแล้วมันยกอาวุธขึ้นขู่ ซึ่งหมายถึงการปล้น มันสั่งให้เอาข้าวของมีค่าส่งมอบให้โดยไว แล้วจะปล่อยให้เดินทางต่อไป หาไม่แล้วจะไม่มีชีวิตเหลือรอดออกไปอีก

พระโพธิสัตว์กลับตอบอย่างหน้าตายว่า *"เราไม่มีของมีค่าใดๆ ทั้งสิ้น และไม่รู้ว่าชาวโลกเขาเรียกของมีค่าว่าอะไร เรามีเพียงแต่ความดีและศีลที่ปฏิบัติอยู่ทั้งกายและใจ ไม่ได้ไปติดยึดอะไรกับเพชรพลอยสมบัติอะไรพวกนั้นหรอก"*

กลุ่มคนเถื่อนโกรธเป็นกำลัง ก็เห็นอยู่ตำตาว่า ทั้งตัวอ้วนองค์นี้ประดาไปด้วยเพชรพลอยของมีค่า จึงตวาดก้องว่า *"หยุดคำพูดอันมดเท็จเสีย ก็ทั้งตัวท่านเต็มไปด้วยเพชรนิลจินดาและหยกอันมีค่า ไฉนจึงบอกว่าไม่มีสิ่งมีค่า? จงรีบถอดส่งมอบมาโดยเร็ว"*

พระโพธิสัตว์ตอบแก่พวกคนเถื่อนว่า *"พวกท่านต้องการแต่สิ่งของพวกนี้นะหรือ? เอาไปเลย เราภิกษุผู้ยากไร้ราคาญที่มันพันจนรุ่มร่าม"* กล่าวจบพระอ้วนโพธิสัตว์แปลงก็จัดการถอดของอันมีค่านั้นออก แล้วกองไว้กับพื้นดินบนทางเดิน แล้วกล่าวสืบไปว่า

"ท่านนิยมชมชอบที่จะเก็บสิ่งเหล่านี้มิใช่หรือ?" พอของวางถึงพื้น พวกคนเถื่อนทั้งหมดก็ทำการแย่งชิงและต่อสู้เพื่อชิงความเป็นเจ้าของ พวกมันไขว่คว้ากันอุตลุด เมื่อทุกคนได้ของเป็นที่พอใจของตนแล้ว เหตุการณ์ก็ค่อยสงบลง และต่างคนต่างเลือกเอาของมีค่าที่ตนแย่งมาได้ มันคิดแผล็บเดียว ของมีค่าพวกนั้นก็อยู่ในพกในห่อเรียบร้อย เหลือแต่ลูกประคำหนึ่งพวง พวกมันล้วนไม่ต้องการทิ้งเอาไว้บนทางเดินนั้นเอง พระโพธิสัตว์หยิบมาไว้ในมือ ยิ้มน้อยๆ แล้วกล่าวว่า *"ของที่ใช้ไม่ได้เก็บเอาไปจนหมดเหลือแต่ประคำพวงนี้ ซึ่งไม่มีใครเอาใจใส่ คนเช่นนี้พบเห็นได้ทั่วไป เขาเกิดมาอย่างไร้กุศลแห่งความดีเสียจริงๆ"* พวกคนเถื่อนได้ยินได้ฟัง แต่ไม่มีใครเอาใจใส่ พวกมันต่างคิดถึงสิ่งชอบที่แย่งชิงมาได้ว่า เมื่อไปขายในตลาดของพวกนี้จะเปลี่ยนเป็นเงิน ซึ่งซื้ออะไรก็ได้ตามใจปรารถนา

แต่พวกมันไม่มีใครคาดคิดมาก่อนเลยว่า สิ่งของที่มันปล้นชิงมาได้จะกลายสภาพเป็นผงฝุ่นไปทุกชิ้น พอลมพัดมามันก็กระจายฟุ้งไปในอากาศหมด ไม่เหลือร่องรอยอะไรเลยแม้แต่นิดเดียว พวกคนเถื่อนเหล่านั้นรู้สึกว่า ตนถูกผีถูกเจ้าเล่นงานเข้าแล้ว มันมีความรู้สึกเช่นนั้นจริงๆ

พุทธแท้ใครเล่าจะเข้าใจ โง่งมแต่ผีเจ้ามาบังตา

บทที่ ๗
ฝันหวานของผู้ละโมบ
นิมิตคุ้มครองผู้ทำดี

เมื่อคนเถื่อนกลุ่มนั้นนำเอาของมีค่าที่ตนปล้นจากพระอ้วนมา หวังจะเอาไปแลกเป็นเงินนำมาใช้จ่าย แต่คาดไม่ถึงเลยว่า มันจะกลายสภาพเปลี่ยนเป็นผงธุลีไปได้ เพียงแต่ลมพัดมาก็ปลิวไปหมด พวกเขาทั้งหมดรู้สึกกลัวและหวาดเกรงอย่างประหลาด จึงประชุมปรึกษากันและเห็นพ้องกันว่า พระรูปนั้นเวลานี้คงจะยังไปไม่ไกล พวกเขาจะต้องไปตามหามาพูดจากัน เมื่อประชุมตกลงกันได้เช่นนี้ ก็พากันออกตามหาทันที จนมาถึง**วัดฉือหยุน** ก็ได้พบพระอ้วนที่ตนปลดทรัพย์รูปนั้นอยู่ที่นี่แต่รูปเดียว ทันทีที่พบกัน คนเถื่อนก็ตวาดถามด้วยน้ำเสียงอันขุ่นเคือง พระโพธิสัตว์ยิ้มน้อยๆ ก่อนจะตอบว่า *"พระผู้อนาถามีของสิ่งใด พวกท่านก็เอาไปหมดแล้ว บัดนี้จะมีเหลือก็แต่สร้อยประคำพวงนี้เท่านั้นและบาตรอีกหนึ่งลูก อันเป็นสิ่งของที่พวกท่านไม่อาจนำไปใช้ประโยชน์อะไรได้ สมควรที่จะเหลือให้อาตมาได้ใช้สอย และตอนนี้พวกท่านมีธุระอันใดหรือจึงได้ตามหาพระอนาถาเช่นเราเล่า?"*

คนเถื่อนตอบทันที *"ของมีค่าของท่านพวกเราได้นำไป*

ก็จริง แต่มันอยู่ได้เพียงชั่วขณะก็กลายเป็นผงธุลี การที่ปรากฏนี้ท่านจะต้องใช้เวทมนตร์กระทำให้เป็นไป เพราะเหตุนี้เราจึงตามหาท่าน เพื่อจะขอทวงคืน ขอให้รีบๆนำออกมา” นี่คือวิสัยคนเถื่อนที่ไม่มีความละอายใดๆ จะเอาท่าเดียว

พระโพธิสัตว์จึงตอบว่า *“เราได้บอกแก่ท่านก่อนหน้าที่ท่านจะเอาของแล้วว่า ของเหล่านั้นไม่ใช่ของมีค่าอะไร แต่พวกท่านก็ยังดื้อดึงอุปโลกน์ให้มันเป็นของมีค่า และตอนนี้เราก็ได้พิสูจน์คำพูดของเราแล้วว่า มันจริงเพียงไร การกล่าวหาว่าเราใช้เวทมนตร์แล้วจะเอาคืนเป็นสองเท่า จะให้เราไปเอามาจากไหนได้เล่า?”* ท่านเว้นระยะการพูด เพื่อดูท่าทีคนเถื่อน เมื่อเห็นมันกำลังฟัง ท่านก็กล่าวสืบไป *“และสมมติพวกท่านจะเอาของที่เคยเอาไปให้ได้ ผลมันก็จะลงเอยเช่นเดิม คือไม่สามารถแลกเป็นเงินได้อย่างแน่นอน พวกท่านจงทำใจให้กระจ่าง ความยากจนหรือร่ำรวยล้วนขึ้นอยู่วาสนาและฟ้าดิน การที่จะใช้กำลังเข้าแย่งชิง เพื่อสร้างความร่ำรวย แน่นอนว่ามันจะอยู่ได้ไม่จีรังยั่งยืนได้ เราขอเตือนให้ท่านทั้งหลายจงรู้สึกตัวในการกระทำ และหยุดการกระทำอันน่าละอายนั้นเสีย?”* พวกมันได้ยินคำสอนของพระอ้วน มันไม่ผิดอะไรกับเอาน้ำราดลงบนแผ่นศิลา ซึ่งแน่นอนว่า มันจะไม่ซึมลงในเนื้อศิลาได้ นอกจากพวกมันจะไม่สำนึกแล้ว มันยังกล่าวหาว่าพระอ้วนรูปนี้เล่ห์เหลี่ยมจัดอีก จำจะต้องทำให้พระรู้สึกถึงความร้ายกาจ

ของพวกมัน เพราะหาไม่เช่นนั้น ก็คงไม่ยอมมอบเพชรทองที่พวกมันต้องการออกมาให้ เมื่อคิดได้ดังนั้นพวก**คนเถื่อนแห่งเจียงเป่ย**ก็ล้อมพระไว้ทั้งสี่ทิศ เพื่อจะลงทัณฑ์ตามวิธีของโจรเถื่อน พระโพธิสัตว์ซึ่งนั่งอยู่ในที่นั้นก็ได้พรางกาย โดยเนรมิตตอไม้ให้เป็นรูปแทนตัว นั่งอยู่ในที่เดิมพวกคนเถื่อนมันเห็นได้ทีที่พระนั่งเฉย ตรงเข้ากลุ้มรุมทำร้ายพวกมันทุบตีเตะต่อยอย่างเมามัน จนมือและเท้าบวมก็ยังไม่รู้สึก เพราะแรงโทสะ กว่าจะหยุดมือและเห็นว่าตนกำลังทุบตีตอไม้ มือเท้าก็ระบมไปหมด ปาฏิหาริย์นี้ทำให้พวกมันตกใจอย่างยิ่ง แต่เดิมตอไม้ต้นนี้ก็คือเสา**ไม้หอมเซียงหลี** เป็นไม้ที่มีค่าอยู่ในวัดและตระเตรียม ที่จะสลักรูปพระพุทธลงในเนื้อไม้ การที่พระโพธิสัตว์กวนอิมใช้ไม้นี่แทนพระองค์ ก็เพื่อให้คนเถื่อนรู้สึก เมื่อพวกมันได้เห็นหนังสือซึ่งสลักอยู่ในเนื้อไม้อย่างเลือนลาง มีชื่อภาคต่างๆของกวนอิม ๖ ภาค เวลานี้พวกคนเถื่อนทั้งหมดเข้าใจเป็นอย่างดีเกินกว่าคำอธิบายใดๆ ว่า พระอ้วนรูปนี้ที่แท้ก็คือพระโพธิสัตว์แปลงกายมา กว่าจะรู้สึกตัวว่ากระทำการอันหยาบช้าก็ถลำเข้ามาเสียลึกและต่างก็พากันแยกย้ายออกไป

ความเรื่องนี้รู้ไปถึงเจ้าอาวาสผู้ครองวัดว่า พระโพธิสัตว์ได้มาที่วัด และใช้เสาไม้หอมเซียงหลีเนรมิตให้เป็นรูปแทนองค์พระโพธิสัตว์ ดังนั้นเพื่อให้เป็นมงคลสมกับที่พระโพธิสัตว์ได้เคยมาสัมผัส **เจ้าอาวาสวัดฉือหยุน**จึงสั่งให้ช่างแกะสลักฝีมือ

ดีมาแกะสลักรูปธรรมพระโพธิสัตว์กวนอิม แต่มิใช่แบบสามัญ แต่หากให้ทำอย่างพิสดาร คือมีพระวรกายเพียงหนึ่ง แต่มีพระพักตร์สี่พระพักตร์และมีพระกรสิบแปดพระกร แต่ละพระกรจะถือแก้วมณีอันมีค่า ซึ่งมีลักษณะคล้ายพระจัณฑิอวโลกิเตศวรโพธิสัตว์

นับแต่วัดฉือหยุนได้แกะสลักรูปพระโพธิสัตว์ภาคนี้ ไว้ให้เคารพบูชา ประชาชนที่มาสักการะนมัสการ เห็นเป็นรูปแปลกประหลาด จึงพากันวิพากษ์วิจารณ์ แต่เมื่อได้รับคำบอกเล่าจากผู้รู้ว่า เพราะพระโพธิสัตว์ได้เคยใช้ไม้นี้สั่งสอนคนเถื่อน ผู้คนต่างจึงยิ่งเลื่อมใสพระโพธิสัตว์มั่นคงขึ้น ดอกไม้ ธูปเทียน ไม่เคยขาดจากแท่นบูชาเลย ทั้งนี้และทั้งนั้นก็ด้วยจิตอันศรัทธาต่อพระพุทธเจ้า และพยายามจะกระทำดีโดยไม่ล่วงละเมิดศีลธรรม

ส่วนบรรดาพวกคนเถื่อนที่ไม่รู้จักการประกอบความดีใดๆเลย มาบัดนี้ต่างก็พากันละทิฐิอันชั่วช้า พากันมาสักการะพระโพธิสัตว์ และถือว่าพระโพธิสัตว์เป็นผู้ที่ชี้ทางสว่างแก่ตน หาไม่แล้วพวกตนก็ยังคงหลงอยู่ในความมืดแห่งโลกีย์ นอกจากนี้เมื่อมีข้อทุกข์ร้อนใจ ก็มักเสี่ยงเซียมซีขอความเห็น

ความเคารพบูชาต่อพระโพธิสัตว์ที่มี ๔ หน้า ๑๘ มือครอบคลุมไปทุกหมู่เหล่า เช่น บรรดาโสเภณีก็มาคุกเข่าขอพรต่อพระโพธิสัตว์ โดยขอให้คุ้มครองพวกเขา และขอให้การค้า

ของเขาเจริญรุ่งเรืองด้วย

พวกทุจริตลักเล็กขโมยน้อย ก็มาจุดธูปขอพรกับเขาเหมือนกัน โดยมันขอให้คุ้มครองให้การดำเนินงานของมันเป็นไปอย่างราบรื่น ใช่แต่เพียงแค่นี้ พวกที่งมงายทั้งหญิงและชายต่างก็มาขอในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้สำหรับตัวเอง แต่ขอให้พระโพธิสัตว์บันดาลให้ตนสมหวัง

ชาวบ้านนอกผัวเมียก็มาขอพร ขอให้ช่วยคุ้มครองให้ชีวิตคู่จงอยู่ด้วยกันจนถือไม้เท้ายอดทอง ฟันหลุดผมขาวก็ไม่แยกจากกัน จึงกล่าวได้ว่าบรรดาผู้ที่มาจุดธูปบูชา มีคนทุกประเภทและขอทุกอย่างที่ตนปรารถนา ทั้งนี้เพราะเขาเชื่อว่าพระโพธิสัตว์กวนอิมองค์นี้ทรงพระเมตตาการุณย์ยิ่งนัก ช่วยคนที่ตกทุกข์ได้ยาก จึงเป็นธรรดาอยู่เองที่ศาลเจ้าแม่กวนอิมจึงเต็มไปด้วยกลิ่นเทียนควันเทียน ยากที่จะหาช่องว่างของอากาศที่จะไร้ซึ่งควันธูป

บังเอิญพระโพธิสัตว์กวนอิมปางนี้มีเพชรอันมีค่า เพราะทุกมือทั้งสิบแปดมือล้วนถือเพชรพลอย ซึ่งเป็นของจริง และแน่นอนว่า เมื่อเป็นของจริงก็ย่อมจะมีราคาค่างวดสูง เพราะมันถูกเจียระไนจนงดงาม ของมีค่าสิ่งนี้หรือทุกสิ่งก็ได้ ล้วนล่อตา ล่อใจพวกหัวขโมยทั้ง ๔ ทิศ ซึ่งมันหมายตาอยากจะได้ด้วยความโลภอยู่เป็นนิตย์

ในบรรดาหัวขโมยที่อยากได้ก็มี**หู่ซี**คนหนึ่ง ที่รวมอยู่ในพวกหัวขโมยที่อยากได้อย่างไม่กลัวบาป คงเป็นเพราะเหตุนี้มันจึงชอบก่อคดีใหญ่ๆ จนชาวบ้านขวัญผวาต้องคอยป้องกันทรัพย์สินจนไม่เป็นอันนอน

การระแวดระวังอันเข้มงวดของชาวบ้าน ทำให้มันหยุดงานและกบดานอยู่ระยะหนึ่ง มันกินเที่ยวเล่นเป็นราชา ถลุงเงินที่หามาได้ด้วยการเสี่ยงอย่างไม่เสียดมเสียดาย จนเงินไม่เหลือแม้จะซื้ออาหารมายาไส้

เมื่อสถานการณ์เป็นเช่นนี้ มันจึงเรียกประชุมเพื่อนร่วมแก๊งเพื่อหารือกัน โดยคิดวางแผนที่จะลักขโมยเพชรพลอยอันมากมายที่มือรูปสลักของกวนอิม ในเบื้องแรกเพื่อนร่วมแก๊งพากันส่ายหัวไม่เอาด้วย แต่ตอนหลังถูกหู่ซีหว่านล้อมและแสดงอาการแข็งกร้าวอาจหาญที่จะเป็นคนนำการทำงานครั้งนี้ เพื่อนร่วมแก๊งเห็นว่าหู่ซีเอาจริงและจะเป็นคนรับผิดชอบงานนี้ ต่างจึงยินยอมโดยไม่คัดค้านเหมือนเมื่อแรก

ครั้นถึงยามราตรีอันเงียบสงบ แพรมืดแห่งรัตติกาลคลุมไปทั่วทุกอณูของบรรยากาศ ท่ามกลางความมืดนั้นมีเงาดำของบุรุษหนึ่งซึ่งก็ไม่ใช่ใครที่ไหน เขาคือหู่ซี แฝงร่างกับความมืดลอบเข้าวัดฉือหยุนไป จอมขโมยลอบเข้าไปทางด้านหลังของรูปกวนอิม แล้วจัดการเอามือหยิบเพชรพลอยอันมีค่าจากมือธรรมกายของกวนอิมหมดทั้งสิบแปดมือ แต่มันก็ยังไม่พอใจ

มันคิดว่าไหนๆก็ขโมยของวัดแล้ว ก็ขอไว้ชื่อลือลั่นอีกครั้ง เอารูปสลักของกวนอิมเอาไปด้วยเลย เพราะมันไม่ใหญ่โตอะไรนักหนา เมื่อมันคิดได้เช่นนี้ก็จัดการแบกรูปสลักขึ้นหลัง แฝงกายไปกับความมืดจนออกนอกปริมณฑลของวัดแล้ว มันเดินมาถึงริมแม่น้ำ มันก็จัดการโยนรูปสลักพระโพธิสัตว์ลงไปในสายน้ำอันเชี่ยวกราก และมองดูกระแสน้ำพัดพารูปพระโพธิสัตว์จนลับตา

เมื่องานของพวกมันสัมฤทธิผลก็พากันดีใจอย่างยิ่ง จากนั้นมันก็แบ่งของที่ขโมยมาได้ แล้วพากันสลายตัวไป ขอย้อนกล่าวถึงองค์จริงของพระโพธิสัตว์ ท่านรู้แจ้งในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยตลอด แต่ยังสงบนิ่ง ไม่แสดงฤทธิ์อำนาจแห่งบารมีธรรมเพื่อหยุดยั้งการกระทำอันโฉดชั่วใดๆ ของพรรคพวกหู่ชี และแท้ที่จริงแล้วในเวลาอันไล่เลี่ยกันในเวลาที่เกิดเหตุ ขณะที่หัวขโมยโยนรูปธรรมแห่งพระโพธิสัตว์ลงกลางแม่น้ำ พระโพธิสัตว์องค์จริงก็ได้ข้ามแม่น้ำถึง**จินหลิง**ก่อนหน้านี้แล้ว ทรงเล็งเห็นคนๆหนึ่งเป็นคนดีเปี่ยมด้วยคุณธรรม คนๆนี้อยู่ใน**สกุลพาน** นามว่า**เหิน**เป็นพ่อค้าคนหนึ่งในจินหลิง เขามีร้านขายของกินจิปาถะ ใช้ชีวิตแบบเรียบๆ แต่เคร่งครัดในพุทธศาสนา มีศีลมีสัตย์เต็มหัวใจ คนที่รู้จักทั้งใกล้และไกลต่างก็รู้ดีว่า พานเหินเป็นคนดีทั้งนี้เพราะการปฏิบัติเคร่งครัดในพุทธศาสนา จึงกระทำแต่สิ่งดีๆ แต่ชีวิตก็ไม่วายมีข้อบกพร่อง เขามีทายาทคนหนึ่งเป็น

หญิง นอกจากคนนี้แล้วก็ไม่มีอีกเลย พานเหินคิดว่าตนคงจะไม่มีทายาทชายสืบสกุลต่อไป เพราะขณะนี้เขามีอายุ ๕๖ ปีแล้ว ด้วยความกลัวว่า จะไม่มีคนสืบแซ่ เขาจึงประกาศหาผู้ชายที่ดีพอสมควรมาเป็นลูกเขย ทั้งนี้หากมีหลาน ก็จะขอหลานที่เป็นชายมาใช้สกุลของตน ด้วยเหตุที่มีลูกสาวเพียงคนเดียว เขาจึงเลือกผู้ที่จะมาเป็นเขยอย่างพิถีพิถัน สูงไปก็ไม่ได้ต่ำไปก็ไม่เอา นอกจากนี้ยังดูไปถึงประวัติเดิมในอดีต ไล่จนถึงความประพฤติในปัจจุบัน ความละเอียดลออในการคัดลูกเขยเช่นนี้ ทำให้ความหวังที่จะหาลูกเขยพังทลายไป เพราะคนที่มีคุณสมบัติที่พานเหินต้องการ หายากเหมือนงมเข็มในคลอง การหาลูกเขยจึงไม่สำเร็จ

อยู่มาวันหนึ่งขณะที่พานเหินนอนหลับอย่างสนิท พลันก็ฝันประหลาด เขาฝันไปว่า ได้พบหญิงสวมมงกุฎแต่งตัวด้วยอาภรณ์สีขาว ลักษณะน่าเลื่อมใส ได้พูดกับพานเหินว่า *"เฒ่าพานเอ๋ย พรุ่งนี้เจ้าจงไปเฝ้าคอยที่ปากแม่น้ำ ในตอนบ่ายเจ้าจะได้พบรูปธรรมกายของกวนอิมซึ่งมี ๔ หน้า ๑๘ มือ รูปนี้สลักด้วยไม้ ซึ่งจะลอยมาตามสายน้ำ**เจียงเป่ย** เมื่อเจ้าเห็นก็จงรีบหาทางหยิบขึ้นมา แล้วจัดการส่งไปที่**วัดซิงเหลียงซาน** แล้วทำการบูชาอย่าได้เว้น มันเป็นกุศลอันมหาศาลหาที่สุดมิได้ รูปกวนอิมนี้ไม่ว่าจะวางไว้บนก้อนไหน หินนั้นจะเป็นเสมือนหนึ่งบัลลังก์แห่งดอกบัว"*

เมื่อสตรีสวมมงกุฎอยู่ในชุดขาวกล่าวจบ พานเหินก็กล่าวขึ้นบ้างว่า *"แน่นอนที่ผู้น้อยมีความศรัทธาอย่างจริงใจและเป็นเช่นนี้ตั้งแต่หนุ่มจนแก่หูยานแล้ว แต่ก็ยังมีบุญน้อยอยู่นั่นเอง เพราะไม่มีลูกชายเอาไว้เชยชมเลย ไม่รู้ว่าเป็นกรรม*

อะไร ทั้งที่รู้แต่ก็ยังหวังอยู่นั่นเอง?” พานเหินพูดจากความรู้สึกอันแท้จริงเหมือนจะร้องทุกข์แก่สตรีชุดขาว

ผู้มาในชุดขาวกล่าวตอบว่า *“เรื่องนั้นง่ายมาก เราจะมอบบุตรให้เจ้าหนึ่งคน”* เมื่อกล่าวจบ ก็ล้วงเข้าในอกเสื้อหยิบเอาเบี้ยหมากรุกมาหนึ่งตัวที่ซ่อนอยู่ในอกเสื้อ แล้วมอบให้พานเหิน เมื่อตาเฒ่ารับของสิ่งนั้น จากมือสตรีชุดขาวด้วยความเคารพแล้ว ก็อ้าปากจะสืบถามข้อความบางประการที่ตนอยากรู้อีก แต่ก็ตกใจสะดุ้งตื่นจากความฝันเสียก่อน

ครั้นเมื่อตื่นขึ้นก็ได้เล่าความฝันอันประหลาดให้เมียฟัง และครั้นเมื่อถึงเวลาที่สตรีชุดขาวกำหนดให้ พานเหินก็ไปยืนคอยอยู่ที่ปากแม่น้ำ ผลก็คือได้พบรูปธรรมกายของกวนอิมซึ่งมีลักษณะตามที่บอกไว้ในฝันทุกประการ ความศรัทธาที่มีมาแต่เดิมก็มากอยู่แล้ว มาบัดนี้ได้ประสบกับความจริงที่สัมผัสได้ก็ศรัทธาอย่างสุดหัวใจ และทำการนำรูปสลักกวนอิมนี้ไปไว้ที่วัดชิงเหลียงซานตามคำสั่งของสตรีชุดขาวในฝัน และยังได้บริจาคทรัพย์ซื้อแท่นหินมาจ้างช่าง ให้สลักหินเป็นรูปบัลลังก์ดอกบัว และจัดการลงรักปิดทองบัลลังก์บัวนั้นเป็นสีทองเหลืองอร่าม หากทว่ารูปธรรมของพระโพธิสัตว์นี้ได้รับความเสียหายไม่สามารถตั้งยืนได้ ดังนั้นจึงถูกจัดให้อยู่ในท่านอนบนดอกบัวลักษณะการที่คนทั่วไปได้เห็นเช่นนี้ต่างจึงขนานนามพระกวนอิมปางนี้ว่า **“กวนอิมบรรทมสินธุ์”** เป็นที่รู้จักกันอีกปางหนึ่ง

สำหรับพานเหินรู้สึกไม่แน่ใจว่า ผู้หญิงในชุดขาวที่ตนฝันเห็นว่า จะให้สิ่งที่ประสงค์แก่ตนนั้น จะใช่พระโพธิสัตว์กวนอิมหรือไม่ ด้วยความเชื่อมั่นว่า สิ่งที่ตนได้ฝันเห็นนั้น จะต้องทรงความศักดิ์สิทธิ์ บันดาลลูกให้ตนได้เหมือนที่ประกาศิตเอาไว้ พานเหินจึงได้เชิญจิตรกรนักวาดที่มีชื่อมาวาดภาพหญิงในชุดขาว โดยเขาเป็นผู้บรรยายลักษณะของหญิงผู้นั้นให้ทราบโดยละเอียด และให้จิตรกรวาดต่อเติมลักษณะรูปนั้น ให้เป็นรูปหญิงชุดขาวกำลังอุ้มทารกไว้ในอก เมื่อภาพนี้สำเร็จออกมาก็เรียกขานกันว่า **"กวนอิมชุดขาวมอบบุตร"** พานเหินได้แขวนภาพนี้ไว้ที่บ้านเพื่อกราบไหว้บูชา หลังจากนั้นมาเขาก็ได้บุตรชายดังปรารถนา

พระโพธิสัตว์กวนอิมในภาคหญิงชุดขาว แท้จริงคือตัวแทนแห่งความซื่อตรง และมาปรากฏแก่ผู้มีบารมีแห่งโพธิจิต ปัจจุบันก็มีบทสวดขอพรต่อกวนอิมภาคหญิงชุดขาวผู้เปี่ยมการุณย์เช่นกัน ทั้งนี้เพื่อเป็นการแสดงความเคารพและน้อมเอาคุณธรรมแห่งความเมตตามาไว้ในจิตใจ

ในเวลาต่อมาพระโพธิสัตว์ก็ได้ออกจากจินหลิง จาริกมาถึง**กู่ซู** ซึ่งขณะมาถึงนั้น ได้เห็นร่องรอยแห่งภัยสงครามที่เกิดขึ้นไป ประชาชนชาวบ้านแห่งกู่ซูได้ถูก**ทหารจิน** (ชนชาติหนึ่งในจีน) ไล่ฆ่าฟันเป็นผักล้มตายเกลื่อนกลาดอย่างน่าอนาถถึงหนึ่งแสนกว่าคน ดังนั้น วิญญาณผีตายโหงที่ต้องตายอย่างไม่เป็นธรรม จึงกลายเป็นวิญญาณพเนจรอยู่เต็มทั่วทุกแห่งหน

ต้องทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส พระโพธิสัตว์เห็นแล้วเกิดความเวทนาอย่างสุดประมาณ ได้ทรงแผ่เมตตาด้วยมหาการุณย์ธรรมอันวิเศษและยิ่งใหญ่ ทั้งนี้เพื่อช่วยบรรเทาทุกข์ยากให้เหล่าสัมภเวสีผู้อนาถา ครั้งนี้พระโพธิสัตว์ได้แปลงร่างเป็นหญิงในวัยกลางคนที่ทรงสิริโฉม ในมือถือแจกันหยกปักด้วยกิ่งหลิวได้เสด็จเข้ามาท่ามกลางเหล่าวิญญาณพเนจร ประทับอยู่บนแท่นหินสูงประมาณหนึ่งศอก พระโพธิสัตว์นั่งอยู่บนหินก้อนนั้นและ**สวดสังวัธยายมนต์เบิกนรก** เพื่อเปิดแม่พระธรณีให้เหล่าวิญญาณพเนจรที่ถูกผลาญพร่าไม่รู้ทิศทางไป ได้เข้าสู่อ้อมอกแห่ง**พระสหัสหัตถ์สหัสเนตรโพธิสัตว์** หรือกวนอิมภาคพันมือพันตาให้ช่วยรับไว้

การสวดแต่ละบทต้องสวดถึงพันเที่ยว เมื่อจบบทแล้วก็ใช้กิ่งหลิวที่อยู่ในแจกันหยกชุ่มด้วยน้ำทิพย์มนต์ ซัดไปทั้ง ๔ ทิศ ครั้นกระทำเบิกธรณีเรียบร้อยแล้ว ก็ยังทรงนั่งสวดสังวัธยายมนต์ต่อไปอีกเป็นเวลานาน การปรากฏกายในภาคหญิงกลางคนนี้ มีรูปร่างอย่างมนุษย์ธรรมดา คนทั่วไปจึงเห็นได้ การได้เห็นพระโพธิสัตว์กระทำตนผิดลักษณะคนสามัญเช่นนี้เป็นปริศนาแก่คนทั่วไป เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องประหลาด จึงเสียงซุบซิบปากต่อปาก ในเวลาไม่นานนักคนก็รู้กันทั้งถนน ต่างทยอยกันมาดูว่า เกิดอะไรขึ้นอย่างมากมาย มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์บ้างก็ว่าเป็นขอทาน บ้างก็ว่าเป็นการอวดอิทธิฤทธิ์ พูดกันไป

ต่างๆ นานา หาข้อสรุปไม่ได้

พระโพธิสัตว์เห็นคนจำนวนมาก พูดถึงการกระทำของท่านไปต่างๆอย่างไม่รู้ข้อเท็จจริง ที่สุดท่านก็กล่าวท่ามกลางกลุ่มชนเหล่านั้น เพื่อให้กระจ่างแจ้ง ไม่ต้องมัววิพากษ์วิจารณ์เหมือนตาบอดคลำช้าง

บทที่ ๘
น้ำเพ็ญแห่งเมตตาขับไล่ความหลง
มีดแห่งรักพลิ้วกระเพื่อม

พระโพธิสัตว์นั่งสวดมนต์บนแท่นเพื่อแผ่เมตตาแก่เหล่าผีที่เร่ร่อน ประชาชนทั่วไปได้ประสบเห็นเป็นเรื่องประหลาดพากันมามุงดูและพูดกันไปคนละทางสองทาง จับความจริงไม่ได้มีแต่การคาดคะเน พระโพธิสัตว์เห็นพวกมาชุมนุมสับสน ไม่ผิดอะไรกับผีที่ทรงเมตตาแผ่บารมีธรรมเปิดโลกวิญญาณให้ ท่านประกาศแก่ฝูงชนผู้เต็มไปด้วยข้อกังขาในการกระทำของท่านว่า *"เวลานี้ไม่ต้องรับเคราะห์จากทหารจินมาไล่ฆ่าแล้ว แต่ส่วนพวกที่ถูกฆ่าตายไปแสนกว่าคนโดยไม่มีโทษทัณฑ์ ต้องทนทุกข์อย่างแสนสาหัส ทั้งนี้เพราะตายอย่างไม่เป็นธรรม เมื่อเป็นดังนี้จะไปอยู่ในภูมิใดภูมิหนึ่งก็ไม่ได้ เช่น นรกภูมิ สวรรค์ และมนุษย์ไม่มีภูมิใดยอมรับหรือจะเกิดเป็นสัตว์หรือมนุษย์อะไรสักอย่างก็ไม่ได้ ด้วยว่ายังไม่ถึงกำหนด ผีเหล่านี้จึงกลายเป็นวิญญาณพเนจรที่วกวนอดอยากหิวโหยไม่รู้ที่สิ้นสุด มันเป็นความทรมานที่น่าเวทนาสุดประมาณ ข้าพเจ้าผู้ยากมีความเชื่อในเมตตาธรรมแห่งพระพุทธเจ้า จึงได้มาแผ่เมตตา ณ สถานที่นี้ เพื่อช่วยเหลือฉุดให้เหล่าสัตว์พ้นทุกข์ ทั้งที่มันเป็นเรื่องยากลำบาก*

และการแผ่เมตตานี้ ถ้าจะต้องนั่งสวดอุทิศส่วนกุศลถึง ๔๙ วัน ทั้งนี้เพื่อเบิกทางช่วยให้เหล่าวิญญาณพเนจรพ้นจากวิบากกรรมอันยิ่ง จะได้ไปเกิดในภูมิอันศานติ ฉะนั้นการปฏิบัติธรรมของพวกเรา ท่านอย่าได้คลางแคลงสงสัยอีกเลย ข้าผู้ยากหากไม่แผ่เมตตาก็จะไม่นับเป็นผู้ทรงศีล แต่นี่เราจะปฏิบัติให้ดูจนพอใจ" พระโพธิสัตว์ในคราบหญิงกลางคนได้กล่าวข้อความอธิบายอย่างพอแรง ประชาชนที่มายืนมุงดูก็ค่อยๆเข้าใจ แต่จะหาคนเชื่อนั้นค่อนข้างยาก เพราะเขาไม่เชื่อว่าจะมีคนที่มีจิตใจดีถึงขนาดนี้ในสังคมมนุษย์

พวกชาวบ้านจึงพากันสอบถามให้วุ่นไปหมด บ้างก็ถามว่า มีประสงค์อะไรอย่างอื่นอีกไหม นอกจากการแผ่เมตตานี้ และบ้างก็ถามว่า ใช้มนต์บทไหนสวด และบ้างก็ถามอีกว่าจะเบิกทางอะไร คำถามวุ่นวายสับสนเหมือนนกกระจอก ฟังไม่ได้ศัพท์วุ่นวายไปหมด

แต่พระโพธิสัตว์ก็ตอบด้วยเมตตา *"ท่านทั้งหลายจงอย่าได้วุ่ยวายไปเลย ข้าผู้ยากขอสัญญาว่า จะไม่วุ่นวายกับพวกท่านทั้งหลายให้มากความ แต่ปฏิบัติธรรมอุทิศส่วนกุศลอยู่ที่นี่ ๔๙ วัน หลังจากนั้นก็จะบอกอะไรแก่พวกท่านอีกเล็กน้อยเช่นวันนี้"* เมื่อพระโพธิสัตว์กล่าวจบ ก็ได้สงบนิ่งสวดพุทธมนต์ต่อไปโดยไม่สนใจอะไรอื่นอีก

กลุ่มชนที่ยืนฟังพากันสงสัยว่า หญิงผู้นี้เป็นใครมาจาก

ไหน จึงได้มีจิตเป็นกุศลเช่นนี้ มาช่วยทำบุญอุทิศส่วนกุศลแทนชาวกู่ซู ช่างมีน้ำใจงามเหลือเกิน แต่มันจะเป็นเพียงโวหารน่าฟังหรืออย่างไร เขาจะคอยดู เพราะการนั่งสวดสังวัธยายมนต์เป็นเวลา ๔๙ วัน มันไม่ใช่เรื่องที่จะทำกันได้ง่ายๆ เวลาเท่านั้นจะพิสูจน์คำพูด เพราะการปฏิบัติให้เห็นคือคำตอบ พวกเขาจึงไม่เซ้าซี้ถามอะไรอีก และค่อยๆพากันแยกย้ายกลับบ้านไป

เหลือแต่พระโพธิสัตว์ผู้เดียวที่นั่งสังวัธยายสวดพุทธมนต์เพื่อชำระล้างบาป พระองค์ปฏิบัติอยู่เช่นนี้ติดต่อกันถึง ๔๙ วัน ตามที่ได้พูดไว้แก่กลุ่มชน และเวลา ๔๙ วันที่ผ่านไป เมื่อแรกดูเชื่องช้า แต่ครั้นผ่านไปได้ ๔๙ วัน ความรู้สึกมันช่างรวดเร็วเสียนี่กระไร เพียงกะพริบตาก็ถึงเสียแล้ว วันเวลาที่ผ่านไปพระโพธิสัตว์ก็ปฏิบัติกุศลกิจจนเต็มเปี่ยม เป็นที่ประจักษ์แก่มหาชน

ครั้นถึงเวลา ๔๙ วันตามกำหนด ผู้คนต่างก็มาชุมนุมฟังธรรมจากพระโพธิสัตว์ โดยได้กล่าวเป็นปฐมบทว่า *“เมื่อหนแรกมีคนถามว่า ใช้มนต์บทไหนในการสวดอุทิศส่วนกุศลและชำระล้างบาป? บัดนี้ที่ผู้ยากจะแจ้งให้ท่านทั้งหลายทราบ มนต์บทนี้เรียกสหัสหัตถ์สหัสเนตรโพธิสัตว์กวนอิมผู้การุณย์ดุจแม่พระธรณีสูตร(กวนอิมพันมือพันตาผู้ทรงมหากุศลมีเมตตาไพศาลดุจแม่พระธรณี) มนต์ที่สวดอุทิศส่วนกุศลนี้ สามารถเปิดนรกและระงับทุกข์ร้อนได้ สวดให้จบโพยภัยจะมลายสิ้นและน้ำ*

ที่ตั้งอยู่ข้างหน้า จะเป็นน้ำแห่งกุศลชำระความอัปมงคลได้ เพียงแต่หยดหนึ่งหยดลงที่ใด ที่นั้นก็สามารถจะเป็นแผ่นดินอันสุขสงบ และดินแดนแห่งนี้ข้าผู้ยากได้มานั่งปฏิบัติธรรมอุทิศส่วนกุศลแล้ว ความชั่วร้ายต่างๆจะไม่แผ้วพานที่นี่อีก ทั้งนี้ก็ด้วยกำลังฤทธิ์แห่งธรรมของเรา และบัดนี้กุศลที่เราบำเพ็ญ ณ ที่นี้ก็เต็มบริบูรณ์แล้ว บรรดาวิญญาณต่างๆที่เร่ร่อนหาที่เกิดที่ไปไม่ได้ก็ได้ไปตามภพตามภูมิของตน หมดหน้าที่ของข้าผู้ยากและข้าก็จะขออำลาไปที่อื่นต่อไปแล้ว” มันเป็นการบรรยายภารกิจของพระโพธิสัตว์โดยแท้ เพราะคนสามัญที่ไหนจะนั่งบนแท่นหินสวดมนต์ทั้งวันทั้งคืนได้ตั้ง ๔๙ วัน

ประชาชนเป็นอันมากที่ได้มาฟังธรรม ได้ถูกปลุกให้ละจากความทุศีล ต่างกลับใจมาเป็นคนถือศีล โดยเอาหญิงกลางคนนี้เป็นแบบอย่าง เพราะได้เห็นการปฏิบัติธรรมอันจริงจังเพื่อกุศลโดยแท้จริง ไม่มีการรับอามิสบูชาหรือสิ่งของใดๆ ที่ส่อให้เห็นว่า เป็นการล่อลวงเลย ประชาชนต่างพร้อมใจกันกราบขอบคุณ และในท่ามกลางสันนิบาตนั้น ได้มีคนผู้หนึ่งถามขึ้น *“เราได้ยินมาว่า พระโพธิสัตว์กวนอิมได้จาริกท่องไปในหมู่ประชาชน และมักแสดงปาฏิหาริย์ให้ปรากฏแก่ผู้คนอยู่เสมอ ไม่ทราบว่าในหมู่พวกเราจะมีวาสนาได้ชมบุญพระโพธิสัตว์บ้างหรือไม่”* มันเป็นคำถามซื่อๆแต่กินความหมายกว้างขวาง คือ ๑.อยากรู้ว่าพระโพธิสัตว์ที่เล่าลือมีจริงหรือไม่? ๒.เพื่อพิสูจน์ว่า

หญิงกลางคนนี้จะมีธรรมอันวิเศษประการใด จึงกล่าวอวดอ้างว่า ตนมาบำเพ็ญกุศลธรรม เพื่ออุทิศให้ชาวบ้านแสนกว่าคนที่ถูกทหารจีนฆ่า พระโพธิสัตว์ตอบว่า *"มี มี มี เมื่อจิตเป็นพุทธจิตก็ย่อมเป็นหนึ่งเดียว ท่านจะได้พบพระโพธิสัตว์ เมื่อท่านปรารถนาอย่างจริงใจ เพราะจิตนั้นแท้จริงก็มีพระโพธิสัตว์อยู่แล้ว และสามารถจะรู้เห็นได้ด้วย"*

ผู้ถามคนเดิมนั้นเองยังไม่แจ่มแจ้งในคำตอบ กลับถามใหม่อีก *"พระโพธิสัตว์สถิตอยู่ ณ ที่ใดแน่?"*

พระโพธิสัตว์ชี้ไปทางแม่น้ำและกล่าวว่า *"กลางแม่น้ำนั้นคืออะไร ใช่พระโพธิสัตว์หรือไม่?"* ประชาชนที่มาฟังธรรมหันไปทางทิศที่พระโพธิสัตว์ชี้ ต่างก็เห็นเงาในแม่น้ำ เป็นแก้ว ๗ ดวงส่องประกายสว่างไสว ผู้คนพากันกราบไหว้ และในคืนวันนั้นพระจันทร์เต็มดวง ดูเด่นฟ้าส่องนภาจนเจิดจ้า ข่มแสงแห่งดวงดาวในจักรวาลจนสิ้น แสงแห่งจันทร์นั้นใช่จะทำให้ท้องฟ้าผ่องใสเท่านั้น แม้ในพื้นน้ำก็มีเงาแห่งจันทร์สาดแสงอยู่เช่นกัน และแล้วผู้คนก็ได้เห็นธรรมกายแห่งพระโพธิสัตว์เหินฟ้าค่อยๆ ลอยหายเข้าไปในดวงจันทร์ ประชาชนอันล้นหลามทุกคนก้มลงกราบสาธุ ที่ได้เห็นพระโพธิสัตว์เป็นบุญตา

ครั้นหันมามองหญิงกลางคนผู้เคร่งศีล หรือจะเรียกภิกษุณีก็ได้ บัดนี้ไม่รู้หายไปไหนแล้ว บนแท่นหินมีแต่ความว่างเปล่า ชั่วเวลาเพียงครู่เดียวก็หายไปอย่างไม่มีร่องรอย แม้

ทุกคนจะสอบถามว่า มีใครเห็นว่าไปทางไหน ไม่มีใครตอบได้ เพราะไม่มีคนเห็นท่านลุกจากแท่น ก็หมายความว่าท่านหายไปเฉยๆ เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ ทุกคนก็เข้าใจทันทีอย่างทะลุปรุโปร่งว่า หญิงผู้นี้แท้จริงคือ พระโพธิสัตว์กวนอิมแปลงกายมา

ในหมู่ประชาชนผู้มีศรัทธา ได้เห็นปาฏิหาริย์ครั้งนี้ ต่างก็ยินดีสละทรัพย์คนละมากบ้างน้อยบ้างตามฐานะ สร้างศาลเจ้ากวนอิมขึ้น โดยมีรูปพระโพธิสัตว์กวนอิมหลั่งน้ำพุทธมนต์จากแจกันหยกเอาไว้กราบไหว้ และขนานนามปางนี้ของกวนอิมว่า ***"กวนอิมหลั่งน้ำมนต์"***

การแสดงปาฏิหาริย์ร่างของพระโพธิสัตว์กวนอิม ทั้งในน้ำและบนฟ้ามีจิตรกรหนุ่มคนหนึ่งแซ่คูนามว่า **จื่อชิง** ได้เห็นเหตุการณ์โดยตลอด เขาจึงทำการวาดภาพตามลักษณะที่ได้เห็นคือ ภาพพระโพธิสัตว์อยู่กลางดวงเดือนอันใสสกาวท่ามกลางท้องน้ำที่ส่องประกายเป็นแก้ว ๗ ดวงของไต้ซือ มันเป็นรูปธรรมกายที่ปรากฏโดยแท้ และนี่คือที่มาของนามว่า **กวนอิมน้ำเพ็ญ** (จีนเรียกว่า สุ่ยเยี่ยกวนอิม)

ครั้นภาพนี้วาดเสร็จ บรรดาผู้คนที่พบเห็นต่างก็มีจิตศรัทธา ขอให้คูจื่อชิงวาดรูปเช่นนี้ให้ตนบ้าง และภาพนี้ก็ได้ถูกถ่ายทอดมาจนถึงเดี๋ยวนี้ และภาพพระโพธิสัตว์ภาพนี้เป็นภาพที่แพร่หลาย มีคนนิยมนับถือมากที่สุดภาพหนึ่ง

เมื่อปลดปล่อยวิญญาณที่เร่ร่อนแห่งกู่ซู และสร้างความดีให้ชาวกู่ซูประจักษ์ในปาฏิหาริย์แล้ว พระโพธิสัตว์ก็แปลงเปลี่ยนไปจากเดิม และก็เข้าไปปะปนกับหมู่ประชาชนเช่นเคย ทั้งนี้เพื่อดูว่าหมู่คนผู้สร้างกรรมดี ใครจะมีคุณธรรมพอที่จะโปรดได้ ทั้งนี้เพื่อให้ชาวโลกได้ประจักษ์ว่า พระพุทธศาสนาจะต้องยั่งยืนไพศาล ด้วยว่าพระโพธิสัตว์จะคอยสอดส่อง และบัดนี้พระองค์ก็เห็นแล้วผู้หนึ่ง คนผู้นี้มีไหวพริบและฉลาดอยู่เป็นทุนเดิมแล้ว แต่ตอนนี้จำจะต้องไปเตือน ด้วยว่าเคราะห์ภัยอันหนักอึ้งกำลังครอบงำ เหตุที่ต้องช่วย เพราะชายผู้นี้มีศรัทธาต่อพระโพธิสัตว์ยิ่งนัก หากท่านไม่ช่วยแล้วใครจะยื่นมือมาช่วยได้เล่า? ดังนั้นพระโพธิสัตว์จึงเตรียมการจะไปบอกกล่าวเตือนเอาไว้ล่วงหน้า

ชายคนนั้นเห็นเถ้าแก่ร้านขายยาอยู่ใน**สกุลไหม่** นาม **อี่เผิง** ทุกวันเวลาเขาจะประกอบแต่สิ่งที่ดีงาม คนที่เจ็บป่วยไม่ว่ายากดีมีจนอย่างไรก็ล้วนมาซื้อยาจากเขา ถ้าไหม่อี่เผิงเห็นว่ายากจนข้นแค้นอัตคัดเงินจริงๆ เขาจะยอมให้ซื้อเชื่อหรือติดไว้ก่อน มีเมื่อไหร่ค่อยเอามาให้โดยไม่เคยทวงถามเลย จึงนับว่าเป็นคนดี เป็นที่รู้จักทั่วไป โดยปกติเขาเป็นคนที่เคร่งในพุทธศาสนาอย่างยิ่ง ในบ้านมีรูปพระพุทธและพระโพธิสัตว์กวนอิมไว้เคารพบูชา ทำเป็นกิจวัตรทั้งเช้าค่ำ ว่างจากธุระการงาน เขาจะนั่งสวดมนต์พระโพธิสัตว์สูตรทุกวันไม่เว้น

จริงอยู่ไหม่อี่เผิงเป็นคนดีคนหนึ่ง แต่ภรรยาของเขาเป็นผู้มักมากในกามคุณ มักจะเป็นชู้กับชายเพื่อนบ้านชั่วโฉด เพื่อนบ้านใกล้เคียงล้วนรู้เรื่องนี้ดี แต่ทุกคนต่างปกปิดอี่ผิง เพราะกลัวเขาจะเสียใจ ความหวังดีเช่นนี้ใครจะรู้ว่ามันเป็นผลร้ายภายหลังเล่า

คนที่ศรัทธาในพระพุทธศาสนา เชื่อมั่นในพระโพธิสัตว์มีหรือท่านจะไม่ช่วยคุ้มครอง ธรรมย่อมศักดิ์สิทธิ์เสมอ และคุ้มครองผู้ประพฤติอยู่เงียบๆ และมันจะส่งผลทันทีเมื่อถึงเวลา

มีอยู่วันหนึ่ง อี่เผิงจำต้องไปต่างมณฑลเพื่อซื้อสินค้า ก่อนหน้านี้คืนหนึ่ง เขาได้นิมิตฝันเห็นพระโพธิสัตว์กวนอิมมาปรากฎกายในมือถือจินดามณีประทับยืนอยู่บนมังกรทองตัวหนึ่ง และจินดามณีนั้นลอยมาที่หน้าประตูส่องรัศมีสว่างไสว เหมือนจะแผ่บารมีธรรมมาปกป้อง จากนั้นพระสุรเสียงของพระโพธิสัตว์ก็ดังขึ้นว่า *"ไหม่อี่เผิงจงฟัง เจ้าจะมีเคราะห์อันร้ายแรงในไม่ช้านี้มาครอบงำ เราเห็นเจ้ามีความศรัทธา ประพฤติตนอยู่ในศีลธรรม ไม่อาจนิ่งดูดาย ทนเห็นเจ้าต้องประสบกับเคราะห์กรรมถึงการแตกดับได้ เราจึงมาช่วยเจ้า เราจะบอกปริศนาแก่เจ้า ๔ ประการไว้ก่อน เจ้าจงฟังและจดจำไว้ให้ดี ๑.พบสะพานอย่าหยุดเรือ ๒.พบน้ำมันให้ลูบหัว ๓.ข้าวสาร ๓ ทะนาน ๔.แมลงวันหัวเขียวใหญ่เสมอแจกัน จงจดจำไว้ๆ อย่าได้ลืมคำเหล่านี้เสีย"* เมื่อพระโพธิสัตว์กล่าวจบลง อี่เผิงได้ก้มลงกราบ

และก็ตกใจตื่นจากความฝัน และพยายามทบทวนถึงคำพูดที่พระโพธิสัตว์กล่าวจนขึ้นใจ

วันต่อมาเขาได้ออกเดินทางโดยทางเรือ โดยสารมายังไม่ถึงครึ่งวัน ทันใดก็เกิดพายุฝนกระหน่ำเทลงมาอย่างไม่ลืมหูลืมตา ขณะนั้นพอดีมีสะพานใหญ่อยู่หนึ่งแห่ง ผู้ถือท้ายเรือจึงเร่จะเข้าไปจอดหลบพายุอยู่ใต้ท้องสะพาน อี่เผิงยังจำคำที่กล่าวย้ำในฝันได้ไม่จืดจาง รีบบอกนายท้ายว่า จะจอดเรือที่ใต้สะพานนี้ไม่ได้เด็ดขาด แต่เราจะต้องผ่านไปโดยเร็วเท่าที่จะทำได้ ชาวเรือเห็นอี่เผิงมีอาการอันร้อนรนเช่นนั้น ก็ไม่กล้าที่จะแวะจอดเรือใต้สะพาน แต่ก็อดบ่นไม่ได้ว่า พายุฝนเช่นนี้ยังจะขืนออกเดินเรืออีก เรือผ่านสะพานไปได้อึดใจหนึ่ง พลันก็เกิดเสียงครืนๆ โครมคราม น้ำแตกซ่าเกิดคลื่นเป็นระลอกโยนเรือให้โอนเอนไปมา จะอะไรเสียอีกที่เป็นเหตุ ก็สะพานนั้นพังลงมาอย่างไม่น่าเป็นไปได้

ชาวเรือถึงกับกล่าวว่า *"อันตรายมาก อันตรายมากหากมิใช่ท่านไหม่สั่งกำชับ (คนจีนมักเรียกสกุลขึ้นหน้า) พวกเราทุกคนคงไม่มีชีวิตรอดมาได้เป็นแน่! เมื่อครู่อาการของท่านไหม่ดูเร่าร้อน เหมือนจะรู้ว่าจะเกิดเหตุก่อนล่วงหน้า ช่างน่าอัศจรรย์แท้ๆ"* นี่เป็นคำกล่าวอย่างซื่อๆของชาวเรือ

สำหรับอี่เผิงเคร่งขรึม เพราะไม่คาดฝันเหมือนกันว่าสิ่งที่บอกในฝันจะมาปรากฏให้เห็นรวดเร็วเช่นนี้ การรอดมาได้

เช่นนี้ จะเป็นเพราะชาวเรือคนนี้ก็เลื่อมใสในพระพุทธศาสนาด้วยเช่นกันก็ไม่ผิด เพราะหากเขาแข็งขืนไม่เชื่อฟังอี่เผิง ซึ่งเขารู้จักดีว่าเป็นคนดีคนหนึ่ง ก็มีหวังถูกสะพานที่พังลงมาทับขณะจอดพักอยู่ใต้สะพานอย่างแน่นอน

ครั้นอี่เผิงถึงที่หมาย ก็รีบจัดการสั่งสินค้าตามที่ต้องการ เมื่อชำระเงินและรับสินค้ามาแล้ว ก็มุ่งหน้ากลับบ้านระหว่างที่รอนแรมมาทั้งไปและกลับก็กินเวลา ๒ เดือนเต็ม ในระหว่างที่เขาเดินทางนั้น เมียของเขาที่อยู่ทางบ้านลักลอบเป็นชู้กันอย่างสุขเกษมเปรมปรีดิ์ มันเป็นความสุขที่บรรยายไม่ถูก และพลันต้องมาแยกจากกันทันที มันเป็นความปวดร้าวยิ่งนัก แต่มันก็จำเป็น เพราะอี่เผิงได้กลับมาถึงบ้านแล้ว อี่เผิงพอเข้าประตูบ้านได้ ก็มุ่งตรงไปยังรูปพระโพธิสัตว์ที่ช่วยบอกให้เขารอดชีวิตเรื่องสะพานพัง เขารีบจุดธูปจุดเทียนกราบไหว้ด้วยความขอบคุณอย่างยิ่ง จากนั้นก็เติมน้ำมันตะเกียงที่แขวนอยู่หน้ารูปพระโพธิสัตว์ ทันใดเชือกที่แขวนตะเกียงได้ขาดผึงลงมา ทำให้น้ำมันในตะเกียงหกมารดหลังเขาจนชุ่มโชก สามัญสำนึกได้บอกแก่เขาทันทีว่าบัดนี้ปริศนาที่ ๒ เรื่องน้ำมันได้ปรากฏแก่เขาอีกแล้ว อี่เผิงไม่รอช้า รีบใช้มือปาดน้ำมันมาลูบผมบนหัว จนผมเป็นมันวับคล้ายๆ กับผู้หญิงไม่ผิดเพี้ยน

หลังจากที่กินข้าวเย็นเสร็จอี่เผิงกับภรรยาผู้ทรยศ ก็เข้านอนร่วมกัน โดยอี่เผิงไม่ได้คุยอะไรด้วย เพราะเหน็ดเหนื่อย

จากการเดินทาง และเหตุการณ์ที่เอาชีวิตแทบไม่รอด อี่เผิงคิดว่าพรุ่งนี้ค่อยคุยก็ได้ ตอนนี้ขอพักก่อน

กล่าวถึงเพื่อนบ้านผู้ไร้มนุษยธรรม ครั้นเมื่อเห็นอี่เผิงกลับมาบ้าน ทำให้ตนไม่สามารถทำการเป็นชู้กับเมียเขาได้ก็ให้รู้สึกเป็นเดือดเป็นแค้นอย่างสาหัส ด้วยไฟแห่งราคะเผาลนทำให้เขานอนไม่หลับ พลิกไปพลิกมาบนเตียง จิตใจที่เต็มไปด้วยความกระหายทางกามารมณ์ที่ไหนจะหลับลงได้ ชายชู้ผู้ไร้ยางอาย นอกจากจะไม่สำนึกบาปแล้ว ยังคิดแค้นอี่เผิงที่เป็นมารขวางความสุขของตนอีก ในที่สุดดำกฤษณาก็ย้อมใจให้มันเป็นฆาตกร มันเข้าไปในครัวฉวยมีดปังตอได้ ๑ ด้าม มันก็ปีนข้ามกำแพง แล้วค่อยๆย่องเข้าไปในห้องนอนของอี่เผิงอย่างชำนาญ เพราะมันเข้าออกอยู่ตลอด ๒ เดือนที่อี่เผิงไม่อยู่ มันมาหยุดยืนอยู่ข้างๆเตียง แล้วจัดการเลิกมุ้งขึ้นถือมีดเตรียมที่จะสับกระซับไว้ให้มั่น มันเงื้อขึ้นหมายจะสับร่างที่เห็นตะคุ่มๆ แต่ทันใดมันก็เกิดความคิดว่า ต้องหยุดสำรวจให้มั่นใจเสียก่อนว่า ฆ่าไม่ผิดคน เพราะในห้องนั้นมืดมาก การที่จะรู้ว่าคนไหนอี่เผิง และคนไหนเป็นเมียอี่เผิงชู้รักจะสังเกตอย่างไร แวบหนึ่งของความคิดมันเห็นว่า ปกติผู้หญิงจะต้องใช้น้ำมันใส่ผมดังนั้นผมจะต้องมีกลิ่นน้ำมัน เป็นความคิดที่แยบคายในการแบ่งหญิงแบ่งชาย มันจึงใช้จมูกเป็นประโยชน์โดยการดมหาน้ำมันบนหัว และก็ได้การคนนอนเตียงด้านนอกนี้มีกลิ่นน้ำมัน

เตะจมูก คนนี้คือซู้รักมันคิดเช่นนี้ ส่วนอีกคนไม่ต้องดมกันละเพราะต้องเป็นอี่ผิงซึ่งนอนอยู่ด้านในแน่นอน มันจึงเงื้อมีดหมายคนนอนด้านในอย่างสุดล้า แล้วฟันลงไปบนศีรษะนั้นเต็มเหนี่ยวเสียงใบมีดกับกะโหลกกระทบกันดังปึก ไม่ผิดอะไรกับมะพร้าวถูกผ่าซีก มันสมองไหลกระจายเต็มพื้นและบนเตียงนอน

มันเป็นเวลาเดียวกับอี่เผิงสะดุ้งตื่นจากฝันร้าย เขาส่งเสียงเอะอะรีบลุกขึ้นมาจุดตะเกียง เวลานี้สิ่งที่อี่เผิงต้องการที่สุดคือ ผู้มีวิทยายุทธมาป้องกันคุ้มครอง

ส่วนเจ้าชายซู้หลังจากมันทำการสังหารคนที่คิดว่าเป็นอี่เผิงแล้ว ก็เปิดแนบกลับมาบ้านตนอย่างเงียบกริบ ไม่ทิ้งร่องรอยใดๆไว้เลย

เวลานี้อาจรอความผิดที่ตนกระทำได้ แต่กรรมอันเป็นชนัก ย่อมติดตัวไปตลอดเวลา

บทที่ ๙
คำทายปริศนาจับฆาตรกร
อี่เผิงสละโลกีย์

ชายชู้ซึ่งเป็นเพื่อนบ้านใช้มีดปังตอ สับหญิงที่เป็นชู้รักของตนโดยเข้าใจว่า เป็นอี่เผิงที่หัวจนแบะออกเป็น ๒ ซีก มันสมองไหลเยิ้ม ขาสองข้างกระตุกอย่างไร้ควบคุม มันเป็นการตายโดยไม่รู้ตัว ช่างน่าอนาถเสียจริงๆ อี่เผิงได้ตื่นจากฝันร้ายปากก็ตะโกนหาคนรับใช้ในบ้าน และรีบลุกขึ้นมาจุดตะเกียงด้วยมือไม้อันสั่นเทา ด้วยว่าฝันนั้นช่างร้ายเหลือเหมือนความจริงก็มันเป็นความจริง แต่เขาตื่นหลังจากการกระทำอันหฤโหดของชู้ผู้เป็นเพื่อนบ้าน และมันได้เร้นกายไปกับความมืดเรียบร้อยแล้ว หลังจากตะเกียงสว่างไสวขึ้น อี่เผิงก็ได้พบว่าเมียของตนถูกฆ่าตายเสียแล้วอย่างน่าทุเรศ เขารู้สึกปวดร้าวอย่างยิ่ง รีบลงมือติดตามหามือฆาตรกรไปทั้ง ๔ ทิศ แต่ไม่เห็นแม้แต่เงา เมื่อไม่พบ เขาจึงรีบไปแจ้งแก่ผู้ใหญ่บ้านให้ทราบในคืนนั้นเอง

พวกเจ้าหน้าที่มาตรวจที่เกิดเหตุ พวกเขาลงความเห็นว่าอี่เผิงเป็นผู้กระทำต่อภรรยาตน เจ้าหน้าที่วินิจฉัยว่า ประตูก็ไม่มีรอยงัดให้เปิด หน้าต่างก็ยังปิดสนิท คนที่ลงมือทำฆาตรกรรม

ในห้องนี้ นอกจากอี่เผิงแล้วจะมีใครที่ไหนอีก? ข้อวินิจฉัยนี้ทำให้อี่เผิงจนแต้ม โต้แย้งไม่ได้ เพราะสภาพแวดล้อมเป็นเช่นนั้น เขาจึงถูกเกาะกุมตัวมาส่งที่จวนราชการ

เจ้าหน้าที่นักการได้ทำการสอบสวน อี่เผิงก็ได้เล่าไปตามความจริง แต่ใครจะเชื่อ เขากลับเห็นว่า อี่เผิงเป็นผู้ร้ายปากแข็ง จึงใช้วิธีรุนแรงด้วยการซ้อมให้ยอมรับ อี่เผิงโดยอาชีพแล้วเขาเป็นเพียงพ่อค้าคนหนึ่ง ไม่ใช่ไอ้โจรที่ผ่านการต่อสู้มาเจ็ดย่านน้ำ ร่างกายจึงบอบบางอ่อนแอ ที่ไหนจะทนได้กับการใช้วิธีสอบสวนแบบจารีตนครบาล อี่เผิงต้องทนถูกทารุณกรรมอย่างสาหัสยิ่ง หากเขาไม่รับสารภาพทั้งที่ไม่มีความผิดชีวิตก็อาจจะต้องตายอย่างทารุณเป็นมั่นคง เขาคิดเสียว่าเหตุที่เกิดเช่นนี้ เป็นกรรมเก่าที่ตามมาสนองให้ต้องโทษทัณฑ์อันหนักเช่นนี้ ถ้ารับสารภาพจะได้สิ้นเรื่องสิ้นราวไปไม่ต้องทนทรมาน อี่เผิงคิดเช่นนี้จึงยอมรับสารภาพ เจ้าหน้าจึงตีตรวนขังไว้ในคุก เพื่อรอให้ตุลาการพิจารณาโทษ

เจ้าหน้าที่ได้สรุปคำสารภาพ เป็นลายลักษณ์อักษรจัดการให้อี่เผิงเซ็น แต่ไม่นึกไม่ฝันว่า ขณะจับพู่กันจะเซ็นนั้นได้มีแมลงวันหัวเขียวฝูงหนึ่ง บินมาเกาะที่พู่กันตลอดด้าม จนมืดไปทั้งด้าม ใช้มือไล่ให้มันบินหนีไป เพื่อจะจัดการเซ็นชื่อยอมรับสารภาพ จะได้หมดทุกข์ไป (คือหมายถึงได้ตายง่ายๆ) แต่เจ้าแมลงวันฝูงนั้นมันก็บินมาเกาะอีก เขาปัดกี่ครั้งๆมันก็บินมาเกาะอยู่เช่นนี้

เจ้าหน้าที่อำเภอเห็นการอันประหลาดเช่นนั้น ก็ให้รู้สึกสังหรณ์ใจ และคิดว่าเรื่องนี้จะต้องมีสายสนกลในที่ไม่ชอบมาพากลเป็นแน่แท้ เทพยดาจึงบันดาลให้แมลงวันหัวเขียวมาเกาะพู่กัน เป็นลางบอกเหตุ เหตุการณ์อันประหลาดนี้รู้ไปถึงนายอำเภอ ท่านจึงลงมือสอบสวนด้วยตนเอง โดยให้นักการพาเข้าไปในคุกมืด ซึ่งท่านนายอำเภอเรียกว่า แดนนรกคนเป็น เมื่อมาถึงในคุก สิ่งที่ท่านได้สัมผัสด้วยตาตนเอง คือท่านเห็นอี่เผิงผู้ต้องหาเป็นฆาตรกรกำลังสวดมนต์ นายอำเภอจึงกล่าวแก่อี่เผิงว่า *"เจ้านับว่าเป็นนักโทษเดนตายต้องประหาร ซึ่งถือว่าเป็นนักโทษที่เหี้ยมโหด แต่ไฉนมาสวดมนต์ให้เกิดประโยชน์อันใด?"* นายอำเภอเริ่มสอบสวนหยั่งใจนักโทษฉกรรจ์

อี่เผิงตอบ *"เรื่องเคราะห์กรรมอันเรามิได้ก่อ พระโพธิสัตว์ได้แจ้งแก่เราแล้วว่าจะช่วย และก็เชื่อว่าท่านต้องทำตามที่พูด ไม่มุสาอย่างแน่นอน"* ท่านนายอำเภอผู้ผ่านการสอบสวนมาอย่างโชกโชน ดูลักษณะอี่เผิงแล้ว ก็เห็นว่าไม่น่าจะเป็นฆาตรกร จึงเริ่มลงมือสอบสวน โดยขอให้อี่เผิงเล่าเหตุการณ์แวดล้อมต่างๆก่อนที่จะเกิดเหตุให้ฟัง อี่เผิงก็เล่าตั้งแต่ตนได้นิมิตฝันเห็นพระโพธิสัตว์กวนอิมมาบอกข้อความ ๔ ข้อ และเหตุก็ได้เกิดขึ้นจริงไปแล้ว ๓ ข้อ ส่วนอีก ๑ ข้อยังเป็นปริศนาที่จะต้องตีให้แตก ท่านนายอำเภอผู้คงแก่เรียนพิจารณาปริศนาว่า ข้าวสาร ๓ ทะนาน ประกอบด้วยอักษรอะไรบ้าง เมื่อคิดไป

คิดมาตามตัวหนังสือ ก็ได้เป็นอักษรใหม่ขึ้นมา ๒ ตัว คือ ชี ตัวหนึ่ง คังตัวหนึ่ง ท่านนายอำเภอจึงถามว่า พอจะรู้ว่าหนังสือ ๒ ตัวนี้เกี่ยวอะไรกับตำบลบ้านที่อี่เผิงอยู่หรือไม่ อี่เผิงตอบโดยไม่คิดเลยว่า *"มี บ้านที่เราอยู่นั้น มีเพื่อนบ้านข้างเคียงที่ปลูกอยู่ทางซ้าย ใครๆ เรียกว่า คังชี"* นายอำเภอพยักหน้ารับทราบและนำเรื่องนี้แจ้งแก่ผู้บังคับบัญชาทราบอีกทีหนึ่ง

วันต่อมาทางนายอำเภอได้มีหมายเรียกตัวคังชีมาให้การ จากวิธีการสอบสวน ประกอบกับทางนายอำเภอได้ให้นักการไปสอบถามชาวบ้านในละแวกใกล้เคียงหลายปาก ก็ได้ความตรงกันว่า คังชีเป็นชู้กับเมียอี่เผิง คังชีคิดว่ากรรมที่ตนก่ออี่เผิงน่าจะรับไปแล้ว แต่คาดไม่ถึงเลยว่าเหตุการณ์จะกลับตาลปัตรเป็นเช่นนี้ คังชียอมรับสารภาพว่า เหตุที่เกิดขึ้นเขาเป็นผู้กระทำทั้งหมด

หลังจากอี่เผิงหลุดรอดจากคดีนี้มาได้อย่างประหลาด ก็นับว่าเป็นการฟาดเคราะห์ไปที ไม่ผิดอะไรกับตายแล้วเกิดใหม่ เคราะห์ที่ไหมอี่เผิงได้รับครั้งนี้ ทำให้เขาเห็นความไม่เที่ยงของโลก สิ่งใดๆเป็นอยู่ล้วนอนิจจัง เหมือนความฝันที่จะพังลงมาเมื่อไหร่ก็ได้ เขาเกิดความเบื่อหน่ายในชีวิตฆราวาสอย่างจับใจ จึงได้สละทรัพย์สมบัติบรรดาของเขาให้แก่ผู้ยากไร้ และตนเองได้เดินทางไป **หังโจว** เพื่อบวชเป็นพระที่ **วัดหลิงจี่** ให้พระอาจารย์โกนหัวให้อันเป็นพิธีทางศาสนา

เขาเดินมาตลอดทางเป็นเวลาหลายวันจนมาถึงอำเภอ **เจียซิน** อี่เผิงเข้าไปเช่าโรงเตี๊ยมเป็นที่อาศัยหลับนอน ขณะที่กำลังเคลิ้มๆ พลันก็รู้สึกว่า ได้ยินเสียงคนมาเรียกชื่อของเขาจึงลืมตาขึ้นดู สิ่งที่เป็นต้นเสียงปรากฏแก่อี่เผิง มันคือปีศาจของคังชีและเมียเขา มันกำลังย่างสามขุมเข้ามาด้วยเลือดที่ท่วมตัว ปีศาจคังชีมือของมันถือหัวที่ถูกตัดขาดเต็มไปด้วยเลือด ส่วนปีศาจของเมียคือหัวที่ถูกผ่าเป็น ๒ ซีก เห็นมันสมองเยิ้ม การปรากฏการณ์อันน่าสยดสยองของ ๒ ปีศาจนี้ช่างน่ากลัวอะไรเช่นนั้น มันตรงเข้ามาพร้อมกับทวงชีวิตมันคืนจากอี่เผิง

ใครได้พบประสบการณ์เช่นนี้รับรองขวัญหนีดีฝ่อกันทุกคน อี่เผิงก็เหมือนคนทั่วไป เขากลัวจนใจเต้นตูมตาม เหงื่อตกซิกๆ ลุกขึ้นจะรีบเปิดประตูหนีออกจากห้อง ให้พ้นจากภาพอันน่าสยดสยองของ ๒ ปีศาจผู้ล้นบาป แต่ทว่าไอ้และอีปีศาจมันขวางประตูไม่ยอมให้ไป หนำซ้ำยังเดินเข้ามาหาเหมือนจะให้อี่เผิงช็อกตาย เมื่อหมดหนทางที่จะไป เพราะปีศาจขวางประตูเอาไว้ ความหวั่นกลัวสูงถึงขีดสุด เขาก็นึกถึงสิ่งที่ตนเคารพบูชานั่นคือพระโพธิสัตว์ เขาจึงสงบใจหลับตา ทำเหมือนทุกครั้งที่เขาสวดมนต์บูชาพระโพธิสัตว์ อี่เผิงสวดพระโพธิสัตว์กวนอิมสูตรอยู่เป็นครู่ ครั้นไม่เห็นรู้สึกว่ามีอะไรมาบีบคอหรือสัมผัสถูกตัว เขาจึงค่อยๆลืมตาขึ้น ทั้งที่ยังหวาดสยอง ปรากฏว่า

ปีศาจตายโหงได้อันตรธานหายไปไหนแล้วไม่รู้ เขาเห็นแต่ภาพพระโพธิสัตว์ทรงประทับยืนอยู่บนดอกบัว พร้อมด้วยเด็กหนึ่งคนยืนอยู่ข้างๆ ลักษณะกำลังนมัสการ อี่เผิงซึ่งยืนอยู่รีบทรุดกายลงกราบ แล้วภาพนั้นก็ค่อยๆเลือนหายไป พอถึงตอนนี้อี่เผิงสะดุ้งตื่น เขาทบทวนเหตุการณ์เมื่อครู่ เขาหลับฝันไปหรืออย่างไร ความรู้สึกบอกว่า ไม่ได้ฝัน แต่มันก็เหมือนฝัน แต่จะบอกว่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง แต่ทำไมเขาจึงสะดุ้งตื่น ดูแล้วมันช่างสับสนดีแท้

อย่างไรก็ตาม อี่เผิงจำธรรมกายแห่งพระโพธิสัตว์ที่มาปรากฏร่าง ช่วยกำจัดภัยในยามคับขันถึง ๒ ครั้ง ๒ คราได้อย่างแม่นยำ และคงจะฝังลึกลงในจิตใจอย่างไม่รู้ลืม เพราะหาไม่แล้วเขาคงจะไม่มีชีวิตอยู่ถึงตอนนี้

จากการที่เกิดเหตุอันสะดุ้งขวัญ สะเทือนวิญญาณหลายครั้งติดต่อกัน ทำให้อี่เผิงบางครั้งเหมือนเหม่อลอยเหมือนตกอยู่ในภวังค์ จิตใจไม่ได้อยู่กับเนื้อกับตัว แต่ด้วยศรัทธาและการยึดมั่นในศีลธรรม ที่สุดเขาก็สามารถรวมจิตใจให้เป็นหนึ่ง ครองสติให้สมบูรณ์ได้อีกครั้ง

วันต่อมาเขาได้เดินทางจากอำเภอเจียซิน มุ่งตรงไปยังหังโจว ตลอดทางได้ผ่านหมู่บ้านใหญ่น้อยเป็นอันมาก จนมาใกล้จะถึง**หมู่บ้านสกุลจัง** เขาเห็นชาวบ้านพากันมุงดูอะไรบางอย่างอยู่ที่หัวคันนา ซึ่งอี่เผิงก็ไม่รู้ว่าเป็นอะไร ด้วยความ

อยากรู้เขาจึงเดินตรงเข้าไปดู

เหตุที่คนมามุงดูก็เพราะ **ชาวนาแซ่หวัง** ขณะที่ไถนาอยู่ พลันก็รู้สึกว่าสะดุดของแข็งอะไรบางอย่าง เขาจึงใช้จอบขุดไปรอบๆ วัตถุนั้นอย่างระมัดระวัง เพื่อจะเอาขึ้นมาดูว่ามันเป็นอะไร ขุดลงไปได้ประมาณ ๑ ฟุต เขาก็ได้พบพระพุทธรูปสูงประมาณฟุตครึ่ง เป็นพระพุทธรูปที่สลักด้วยหยกอย่างประณีตวิจิตรบรรจงยิ่ง เมื่อล้างดินโคลนออกหมดแล้ว ความงามอันเจิดจรัสก็ยิ่งทวีคูณ มันเป็นเหตุให้ชาวบ้านแห่กันมาดู อี่เผิงเดินทางผ่านมาก็มาดูกับเขาด้วยเหมือนกัน

อี่เผิงพิจารณาอยู่เป็นครู่ แล้วจึงกล่าวแก่ชาวบ้านว่า *“ช่างเป็นโชคอันดีของพวกท่าน ที่ได้พบพระพุทธรูปโพธิสัตว์นี้ ขอให้พวกท่านจงหมั่นกราบไหว้บูชาด้วยศรัทธา เราขอรับรองว่าท่านจะได้รับการคุ้มครองให้โชคดี มีความอุดมสมบูรณ์ทั้งโภคทรัพย์และอายุอันยืนยาว โดยขอให้ท่านสร้างศาลไว้ ณ ที่พบนี้ และประดิษฐานไว้บูชาที่นั่น”*

ชาวบ้านทุกคนเห็นอี่เผิงดูเจ้ากี้เจ้าการ รู้อะไรไปหมด แต่ลักษณะปอนๆไม่น่าเชื่อถือ แต่เขาหารู้ไม่ว่า อี่เผิงนั้นเป็นพ่อค้าที่เดินทางข้ามมณฑลเป็นว่าเล่น เขาจึงรู้อะไรดีๆเยอะ ยิ่งเรื่องศาสนาแล้วมันอยู่ในจิตวิญญาณทีเดียว

ด้วยความไม่เชื่อของชาวบ้าน ชายแซ่หวังผู้พบพระพุทธรูปจึงถามหยั่งอี่เผิงว่า *“ท่านผู้นี้เอะอะอะไรก็ทึกทักเอาว่ารูป*

หยกสลักนี้เป็นพระโพธิสัตว์ จริงอยู่พระโพธิสัตว์มีหลายปาง หลายชื่อ แต่รูปสลักนี้จะเป็นรูปพระโพธิสัตว์ด้วยหรืออย่างไร?”

อี่เผิง *“ใช่ นี่คือรูปพระโพธิสัตว์กวนอิมล่ะ!”* ชาวบ้านที่มาดู ต่างก็เคยได้เห็นภาพพระโพธิสัตว์กวนอิมกันมาบ้างแล้ว ต่างพากันปฏิเสธว่า ไม่จริง ไม่ใช่

อี่เผิงผู้กำลังจะสละโลกีย์ เห็นชาวบ้านที่อยู่ในโลกแคบแต่มีบุญได้พบรูปหยกสลัก ยังไม่เคยสัมผัสพระโพธิสัตว์อันแท้จริง จึงพยายามอธิบายต่อไปว่า *“หลังจากที่พระโพธิสัตว์บรรลุธรรมอันวิเศษ ก็ได้ตระเวนทั่วไปในสากล มาในลักษณะชายบ้าง หญิงบ้าง คนหนุ่มบ้าง คนแก่บ้าง แล้วแต่สภาพการณ์เอาแน่ไม่ได้ พระธรรมกายของพระโพธิสัตว์ที่ปรากฏในโลกย่อมมีหลายลักษณะ ดังนั้น ท่านทั้งหลายจงอย่าได้ประหลาดใจเลยที่เห็นพระโพธิสัตว์มีรูปต่างๆกัน”*

เมื่ออธิบายให้บรรดาชาวบ้านเข้าใจแล้ว อี่เผิงก็ได้เล่าเรื่องและประสบการณ์ ในเรื่องที่พระโพธิสัตว์ได้มาปรากฏแก่ตนในยามชะตาขาดทั้ง ๒ ครั้ง ๒ คร่า ให้ชาวบ้านเหล่านั้นได้ฟัง

ชาวบ้านเหล่านั้นได้ฟังชีวิตอันรันทด แต่ด้วยความดีจึงรอดมาได้ สมกับคำที่ว่า ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม ชาวบ้านทุกคนต่างก็เชื่อ เพราะอี่เผิงมิได้เรียกร้องอะไรจากการเล่าเรื่องนี้เลย

ผลที่สุด ชาวบ้านก็ได้อัญเชิญพระพุทธรูปนี้ไปไว้ที่ศาลเพื่อบูชาต่อไป และพระพุทธรูปที่ขุดพบในนาของชาวบ้านนี้คนทั้งหลายเรียกว่า **จ่งเจี่ยนกวนอิม** อันแปลว่า **กวนอิมผู้ผุดจากดินโคลน**

บัดนี้อี่เผิงได้เดินทางจนมาถึงหังโจว เขาตรงแน่วเข้าวัดหลิงจี่ เข้าไปกราบเรียนเจ้าอาวาสขอให้บวชตนด้วย หลังจากได้สอบประวัติ และดูนิสัยใจคอจนพอใจแล้ว ก็จัดการปลงผมบวชให้เป็นพระภิกษุทันที

หลังจากได้เป็นพระสมใจแล้ว เขาก็เคร่งในศีล สวดมนต์ทำวัตรพึ่งวิปัสสนากรรมฐาน เขาปฏิบัติจนเชี่ยวชาญสามารถรจนาหนังสือเกี่ยวกับการปฏิบัติและบทสวดเป็นอย่างดี อันเป็นประโยชน์แก่ผู้ต้องการศึกษาอย่างยิ่ง

การปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง กิเลสและความปรารถนาต่างๆ ก็ค่อยๆ ถูกชำระล้างไปตามขั้นของภูมิธรรม

กว่าภิกษุอี่เผิงจะทำได้สำเร็จ เขาต้องผจญกรรมผจญมารอย่างหนัก ทั้งนี้ก็เนื่องด้วยอดีตแต่หนหลังอันสุดแสนที่จะขมขื่น เมื่อเริ่มแรกลงมือฝึกสมถวิปัสสนา เขาไม่สามารถควบคุมจิตใจให้สงบได้เลย ทุกครั้งจิตใจมันจะคิดแต่อดีต ครั้นฝึกหนักเข้า เขาก็เห็นคังชีและเมียในอดีตมาหลอกหลอนด้วยลักษณะอันน่าขยะแขยง มันเป็นเช่นนี้จนทุกครั้งนั่งกรรมฐานไม่ได้ เรียกว่ามารผจญอย่างหนัก เรื่องนี้ทำให้ภิกษุอี่เผิงเป็น

ทุกข์ เพราะแก้ปัญหานี้ไม่ตก แต่ท่านก็มิได้ละความเพียรที่จะเอาชนะมารให้ได้

ในวันหนึ่งท่านก็นั่งวิปัสสนาเหมือนทุกวันที่ปฏิบัติ ท่านนั่งสงบใจรวมศูนย์ให้เป็นสมาธิ แต่ทันใดภาพของปีศาจคังชีและเมียก็ได้มาปรากฏในลักษณะผีหัวขาดที่ดุร้าย แม้อี่เผิงภิกษุใหม่ได้แผ่เมตตา มันก็หาได้หยุดรังควานไม่ ดูเหมือนคราวนี้มันจะมุ่งทำร้ายเสียให้บ้าจริงๆ แต่ทันใดนั้นได้ปรากฏร่างพระโพธิสัตว์ศอเขียว มีหน้า ๓ หน้า หน้าตรงเป็นหน้าแห่งความเมตตา หน้าด้านขวาดุร้ายเหี้ยมเกรียมเหมือนหน้าสิงห์ หน้าด้านซ้ายอิ่มอวบเหมือนหน้าหมู บนศีรษะสวมมงกุฎบนมงกุฎนั้นเต็มไปด้วยพระพุทธในปางต่างๆ มากมาย ร่างมีเพียงหนึ่งแต่มีแขน ๔ แขน แขนด้านขวาแขนหนึ่งถือกระบองอีกแขนหนึ่งถือดอกบัว แขนด้านซ้ายแขนหนึ่งถือกงจักร อีกแขนหนึ่งถือหอยสังข์ สวมอาภรณ์ด้วยหนังเสือ มีเสือดำหมอบอยู่ตัวหนึ่งด้านซ้าย พญางูดำขดตัวบนดอกบัวแปดกลีบ โดยมีพระโพธิสัตว์ศอเขียวประทับยืนบนขดพญางูดำ สร้อยสังวาลที่ประดับอยู่รอบตัวส่องรัศมีวูบวาบ ลักษณาการเช่นนี้ดูสง่างามน่าเกรงขามอย่างล้ำลึก สองปีศาจในมโนนึกของอี่เผิง เมื่อมาเจอพระโพธิสัตว์อันดุร้ายปางนี้เข้า ก็ถูกจับกินจนไม่เหลือ นอกจากนี้ยังใช้ไม้กระบองหินหมายตีภิกษุอี่เผิง ทันใดนั้นอี่เผิงผู้นั่งสงบดูจิตของตนสร้างภาพต่างๆ พลันก็รู้สึกสว่างไสวขึ้น

ในใจ มันเป็นความปลอดโปร่งที่สุดอย่างเหลือคณา ด้วยว่ามันไม่มีอะไรที่จะต้องวิตก หรือต้องปรารถนาสิ่งใดอีก รากแห่งกิเลสทั้งมวล ไม่ว่าอย่างหยาบหรืออย่างละเอียดล้วนถูกถอนรากจนหมดสิ้น

วันต่อมาหลังจากทำกิจวัตรของสงฆ์เรียบร้อยแล้ว ได้เข้าไปหาพระอาจารย์เจ้าอาวาส ซึ่งมีนามว่า **เวี๋ยนจี๋** เพื่อถามถึงภาพพระโพธิสัตว์ที่ปรากฏในนิมิต เป็นพระโพธิสัตว์ปางใด ท่านอาจารย์เวี๋ยนจี๋ตอบว่าดังนี้ *"ประเสริฐ ประเสริฐ! นิมิตที่เจ้าเห็นนั้นแท้จริงคือ* ***กวนอิมศอเขียว*** *เป็นภาคหนึ่งของพระโพธิสัตว์กวนอิมที่แบ่งภาคมา ผู้ที่ศรัทธาเคารพในพระโพธิสัตว์ภาคนี้จะสามารถทำให้มีจิตใจฮึกเหิม บำราบความหวาดระแวงได้ และพระโพธิสัตว์ศอเขียวนี้มีอยู่ในพระสูตรโพธิสัตว์มหาธรณีสูตร"* นี่เป็นคำบอกเล่าของท่านอาจารย์เวี๋ยนจี๋ที่แจ้งแก่อี่เผิง นอกจากนี้ท่านยังแนะนำว่า หากเกิดความกลัวเวลาใด ให้ตั้งองค์ภาวนาในพระสูตรนี้ จะสามารถทำให้ความกลัวมลายหายไปสิ้น

นับแต่นั้นมา ภิกษุอี่เผิงยิ่งบำเพ็ญสมณธรรมเข้มข้นยิ่งขึ้น หลายปีต่อมาภิกษุอี่เผิงได้จาริกไปตามภูเขาต่างๆ ที่มีสำนักสงฆ์หรือวัดตั้งอยู่ เพื่อหาที่อันสงัดตั้งองค์ภาวนาถึงพระโพธิสัตว์กวนอิม ซึ่งก็ไม่ผิดหวัง เพราะท่านได้มาปรากฏและสอนธรรมในนิมิตอยู่เสมอ ซึ่งถือเป็นกุศลอันยิ่ง

บางครั้งจาริกไปพบภูเขาที่มีหินสวยตามธรรมชาติ ดูแล้วสะดุดตา ภิกษุอี่เผิงจะถือโอกาสจำหลักหินอันสวยงามเหล่านั้น เป็นธรรมกายของพระโพธิสัตว์ เพื่อเป็นอนุสรณ์แก่ชาวโลก และยังเป็นการน้อมรำลึกถึงธรรมที่สามารถทำให้เห็นเป็นธรรมรูปได้ ความวิริยะของท่านอี่เผิง ทำให้ทุกวันนี้ภูเขาบางลูกที่ท่านจาริกไปและจำหลักรูปพระโพธิสัตว์ ก็มีให้เห็นอยู่

ทั่วไป คือถ้าไม่ปางปรกมังกร ก็เป็นปางประทับบนดอกบัว นอกจากนี้ก็มีกวนอิมศอเขียวและอื่นๆอีกมาก หากใครไปได้พบรูปสลักหินเหล่านั้น ก็โปรดจงรู้ว่าล้วนเป็นฝีมือของภิกษุอี่เผิงทั้งสิ้น

ภิกษุอี่เผิงจาริกไปตามป่าเขาจนพอใจแล้ว ก็เปลี่ยนไปท่องทางแถบภาคใต้อันเป็นชายฝั่งทะเลอย่างไร้จุดหมาย ทุกวันเห็นคลื่นลูกมหึมาถาโถมเข้าหาฝั่งดังซ่าๆ มันเป็นภาพธรรมชาติอันบริสุทธิ์ ขณะที่ทอดสายตาไปในเกลียวคลื่นอย่างเพลิดเพลิน พลันสายตาก็ไปสะดุดกับวัตถุเงาวับเป็นมันจำพวกเครื่องเคลือบ พอเห็นถนัดตาก็รู้ว่าเป็นรูปธรรมของพระโพธิสัตว์ สูง ๑ ฟุต ๓ นิ้ว ยังบริบูรณ์ทั้งองค์ ปางนี้สงบสำรวม ภิกษุอี่เผิงจัดการลุยน้ำฝ่าคลื่น งมเอารูปธรรมนั้นขึ้นมา แล้วนำกลับวัดหลิงจี่ที่หังโจวเพื่อเคารพบูชาต่อไป

พระโพธิสัตว์กระเบื้องเคลือบนี้ได้ชื่อว่า กวนอิมลอยน้ำ เหตุที่เรียกเช่นนี้ ก็เพราะท่านมาตามน้ำ คนทั่วไปจึงถวายนามให้เช่นนั้น

อี่เผิงได้มาจำพรรษาอยู่ที่วัดหลินจี่เป็นหลายปี ท่านมีฌาณสมาบัติ สามารถรู้เหตุการณ์อะไรบางอย่างล่วงหน้าได้

การปฏิบัติตนอยู่ศีลแห่งภิกษุอันยิ่ง นั่งกรรมฐานเป็นอารมณ์ทุกขณะจิต กุฏิที่ท่านพำนักมีกลิ่นหอมอบอวล ใบหน้าและสรีระที่เคยอวบอูม เพราะเป็นพ่อค้าไม่เคยกรำงานหนัก

บัดนี้เปลี่ยนไปสิ้น ตามมือและไหปลาร้ามีเส้นเอ็นขึ้นโปนให้เห็นเป็นสีเขียว เหมือนดังเอาหยกมารีดเป็นเส้นๆ แล้วฝังในผิวหนัง ฉะนั้น หน้าก็ดูสมส่วน เห็นจมูกเป็นสันตรง ทุกส่วนล้วนส่งเสริมบุคลิกภาพให้คนทั้งหลายเคารพบูชาอย่างยิ่ง

เมื่อกระทำเหตุดีไว้แต่ต้น ย่อมเก็บเกี่ยวผลได้ดีตามในภายหลัง

บทที่ ๑๐

จิตรกรรมแห่งกวนอิมนำคนสู่ความดี และคนขายยาดีใจปะลูกกตัญญู

กิตติศัพท์แห่งพระโพธิสัตว์ ที่แผ่กำลังฤทธิ์ปกป้องอี่เผิง พุทธศาสนิกได้สร้างความเชื่อและศรัทธาได้เป็นพันเท่าสิบทวี หลังจากที่มีการหมิ่นพระองค์ในตอนต้นๆ

พระโพธิสัตว์โปรดแผ่เมตตามาตลอดทางจนถึง **ไท่ซัง** ก็ได้พบผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบผู้หนึ่ง คนผู้นี้ **แซ่หวังชื่อสีเจี่ย** เขาเคยรับราชการเป็นขุนนางผู้ใหญ่มาก่อน ปัจจุบันอยู่บ้านสวนกินบำนาญ ในขณะที่เขาปฏิบัติหน้าที่ขุนนางผู้ทรงอำนาจ เขาทำงานอย่างเที่ยงธรรม ไม่มีจิตใจวอกแวก เห็นแก่อามิสใดๆ ครั้นเมื่ออายุมากขึ้น ก็ชอบสนทนาแต่เรื่องการปฏิบัติตนในพระพุทธศาสนา และเป็นผู้ที่เชื่อมั่นในศาสนาอย่างแข็งขัน ท่านมักเขียนคำขวัญและภาษิตต่างๆ อันมีคติธรรมส่งไปตามวัดวาอารามทั้งใกล้และไกล เพื่อติดตามประตูหรือห้องประชุม เพื่อให้คนทั่วไปอ่าน จะได้ปฏิบัติตนได้ถูกต้องในการดำรงชีวิต

ในเวลานั้นบังเอิญได้พระธรรมาจารย์ท่านผู้หนึ่ง เป็นผู้มีภูมิธรรมอันสูงส่ง ได้เดินทางมาไท่ซัง เพื่อเผยแพร่พระธรรมคำสอน ดังนั้นคนทั้งสองจึงได้มีโอกาสพูดคุยกันถึงเรื่องธรรมที่

ลึกซึ้งในแง่มุมต่างๆ อย่างละเอียดเป็นประจำ

ไท่ซังจึงมีเพชรน้ำงามถึง ๒ เม็ด เม็ดหนึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ที่ทรงความรู้ทางโลกีย์ อีกเม็ดหนึ่งเป็นพระเถระชั้นสูงผู้แตกฉานในคัมภีร์พุทธธรรม ข้อสำคัญต่างมีจุดมุ่งหมายอันเดียวกัน คือทำนุบำรุงให้พุทธศาสนารุ่งเรือง เป็นที่สักการะบูชาของประชาชนทั่วไป และการก็เป็นดังที่ตั้งใจ หวังสีเจี่ยรู้สึกยินดีอย่างยิ่ง แต่เขาไม่ยั้งเพียงเท่านั้น เขาคิดว่าพระโพธิสัตว์กวนอิมนั้นปรากฏเป็นคนได้ทุกชนนั้น น่าจะหาจิตรกรมือดีมาวาดธรรมกายของพระโพธิสัตว์สัก ๑ พันภาพ เพื่อแจกจ่ายไปในหมู่ประชาชน ทั้งนี้จะได้โน้มน้าวจิตใจของเขาเหล่านั้นให้ประกอบแต่กรรมดี มีศรัทธาในพระพุทธศาสนา นอกจากนี้ยังเป็นการสร้างแบบอย่างของวัฒนธรรมอันดีลงสู่จิตใจคนในสังคม เขาเหล่านั้นจะได้มีความละอายต่อบาป ไม่กล้าทำในสิ่งที่ชั่วร้าย เป็นการสอนตามด้วยการปฏิบัติ ซึ่งนับว่ามีแต่ผลดี

เมื่อ **สีเจี่ย** ขุนนางผู้ใหญ่ใคร่ครวญอย่างรอบคอบแล้ว เขาก็ได้ไปหารือกับ **ท่านเหวียนทง** ผู้เป็นธรรมาจารย์เถระ

สีเจี่ย เริ่มพูดถึงความคิดของตนต่อเหวียนทงธรรมาจารย์ว่า *"ข้าพเจ้าได้ยินมาว่าพระโพธิสัตว์กวนอิมได้มาปรากฏกายในลักษณะต่างๆที่ไม่สู้จะซ้ำกัน บัดนี้ข้าพเจ้าใคร่จะให้จิตรกรวาดภาพพระโพธิสัตว์สัก ๑ พันภาพ เพื่อแจกให้ประชาชน*

เพื่อเขาจะได้ทำการสักการบูชา ไม่ทราบว่าจะวาดในรูปลักษณะปางใดดีจึงจะสมควร" เหวียนทงธรรมาจารย์กล่าวตอบว่า *"ประสก ท่านช่างมีศรัทธาอันแรงกล้าในพุทธศาสนา นับเป็นกุศลอันมหาศาลหาที่สุดมิได้ หากพูดถึงธรรมรูปแห่งพระโพธิสัตว์ที่มีอยู่ในคัมภีร์พระโพธิสัตว์อันลี้ลับ ได้กล่าวไว้ว่ามีทั้งหมด ๘ ภาค ที่ปลีกย่อยอื่นๆ ก็เป็นเรื่องของการโปรดสัตว์ตามความเหมาะสม จะเอาเป็นหลักมิได้ และที่อาตมาสรุปมาแล้วนั้นแหละสมควรที่จะวาดขึ้นได้ แต่จะให้ระบุลงไปเด็ดขาดนั้นอาตมาไม่กล้า ขอให้ประสกตัดสินด้วยตัวเองเถิด"*

สีเจี่ยได้ฟังธรรมาจารย์อธิบาย แต่มิได้ระบุว่าควรจะวาดภาคใดภาคหนึ่งโดยเฉพาะ ท่านขุนนางถึงกับอึ้งไปเป็นครู่แล้วจึงกล่าวสืบไปว่า *"เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าคิดว่าจะจ้างจิตรกรสักหลายคนหน่อย โดยในสัปดาห์แรกให้เขาถือศีลชำระบาป แล้วให้เขาวิงวอนต่อพระโพธิสัตว์ด้วยใจศรัทธา เพื่อขอนิมิตภาพพระโพธิสัตว์ ข้าพเจ้าคิดว่าท่านคงจะประทานให้พวกเขาได้เห็น หลังจากนั้นจึงให้เขาวาดตามที่ได้เห็นในนิมิตฝันนั้น ท่านอาจารย์ว่าจะเป็นประการใด"*

ท่านเหวียนทงธรรมาจารย์เห็นชอบด้วย จึงเป็นอันว่าหวังสีเจี่ยได้มีคำสั่งเรียกหาจิตรกรมือดีมา ๘ คน ซึ่งก็ไม่ใช่ของง่าย ต้องใช้เวลาถึง ๑ เดือน จึงหาได้ครบ จากนั้นก็ได้ปฏิบัติตนถือศีลเพื่อขอภาพนิมิต ตามที่ได้ปรึกษากับท่าน

เหวียนทงทุกประการ จิตรกรเหล่านั้นก็มิได้ขัดข้อง คงทำตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด

เวลาผ่านไปจากสัปดาห์แล้วก็เป็น ๑ เดือน แต่จิตรกรทั้ง ๘ คน ก็ยังไม่มีใครได้นิมิตฝันเลยสักคน เรื่องนี้ท่านสีเจี่ยรู้สึกไม่สบายใจอย่างยิ่ง

บังเอิญเวลานั้นพระโพธิสัตว์ได้จาริกผ่านมาทางนี้ ได้ยินข่าวนี้ของท่านสีเจี่ยขุนนางใหญ่ ที่หวังจะได้ภาพนิมิตของพระโพธิสัตว์กวนอิมทั้ง ๘ ภาค จากจิตรกรคนใดคนหนึ่งในจำนวน ๘ คน แต่ไม่มีคนใดได้นิมิตจึงวาดภาพไม่ออก เพื่อแก้ปัญหานี้พระโพธิสัตว์ได้แปลงร่างเป็น **บัณฑิตผู้สวมชุดขาว** แล้วเข้าพบสีเจี่ย แจ้งแก่เขาว่าเป็นจิตรกรมือดีวาดภาพภาคต่างๆของกวนอิมได้ สีเจี่ยได้ฟังดังนั้น รู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง ได้เชิญให้กินน้ำชาและสนทนากันรู้สึกถูกอัธยาศัย บัณฑิตชุดขาวได้บอกว่า ตนเองเคยนิมิตฝันว่า ไปเที่ยวในแดนพุทธเกษตรถึง ๗ หน จึงรู้เรื่องรูปลักษณะของโพธิสัตว์อย่างละเอียด ไม่ว่าจะเป็นรูปร่างหรือหน้าตา เขาสามารถเขียนออกมาเป็นภาพได้อย่างดี

สีเจี่ยได้ถามว่าท่านจะวาดให้ได้สักภาคหนึ่งได้ไหมในจำนวน ๘ ภาค ตามที่ท่านธรรมาจารย์พูดไว้ จิตรกรจำแลงได้ตอบว่า “*ความจริงแล้วที่ท่านเหวียนทงธรรมาจารย์กล่าวว่ามี ๘ ภาคนั้น ก็ยังไม่ถูกต้องเลยทีเดียว ท่านขอให้เราวาดหนึ่ง*

ภาพแต่ไม่เป็นไรในฐานะที่ข้าพเจ้าได้เคยฝันเห็นถึง ๗ ครั้ง จะวาดให้ทั้งหมดเลยทั้ง ๘ ภาค”

สีเจี่ยยินดีเป็นอย่างยิ่ง รีบสั่งให้จัดเครื่องบูชาอันประกอบด้วยของหอม ทั้งนี้เพื่อสักการะพระโพธิสัตว์ก่อนการกระทำการวาด หลังจากนั้นก็ได้ให้ตระเตรียมพู่กันและหมึก พร้อมทั้งกระดาษสีขาว เมื่ออุปกรณ์การวาดได้ถูกเตรียมไว้อย่างพร้อมมูลแล้ว ท่านสีเจี่ยก็เชิญให้บัณฑิตผู้แปลกหน้าลงมือวาดได้ บัณฑิตโพธิสัตว์ไม่รอช้าจับพู่กันขึ้นได้ ก็ลงมือวาดอย่างรวดเร็วราวลมพัด ปลายพู่กันที่กรีดกรายอยู่ในมือดูเหมือนหมู่เมฆลอยฟ่องอย่างนิ่มนวลบนผืนกระดาษ เวลาผ่านไป ๒-๓ อึดใจก็เสร็จภาพหนึ่ง ภาพหนึ่งก็หมายถึงภาคหนึ่งแล้วก็ต่ออีกภาคหนึ่ง ท่วงท่าของบัณฑิตก็คงคล่องแคล่วสง่างาม ไม่แสดงอาการเหนื่อยอ่อนเลย เวลาผ่านไปประมาณครึ่งวัน ภาพพระโพธิสัตว์กวนอิมทั้ง ๘ ภาค ก็ถูกวาดลงบนแผ่นกระดาษสำเร็จเรียบร้อย แต่ละภาพแต่ละภาคไม่ซ้ำแบบกัน เช่นภาค**พระโพธิสัตว์จินกัง** อันเป็นภาคที่ ๑ มีหน้าตาที่ถมึงทึงเกรี้ยวกราด แสดงถึงลักษณะที่ข่มศัตรูหรือปราบอสูร ภาคที่ ๒ คือ **เหวียนกวนโพธิสัตว์** มีดวงพักตร์และแววตาที่อ่อนโยน แสดงถึงความมีเมตตา มือซ้ายถือคัมภีร์ มือขวายกขึ้นอยู่ระหว่างอกในท่าประการพร เป็นภาคมหาเมตตาแผ่ปกความดีเป็นที่ตั้ง ภาคที่ ๓ **สู้จูโพธิสัตว์** ภาพวาดอยู่ในท่านั่งหลับตาทำสมาธิ ในมือถือลูกประคำหนึ่ง

พวง ประหนึ่งกำลังแผ่เมตตา เพื่อขจัดทุกข์ภัยทั้งปวง ภาคที่ ๔ **โกวเจ้าพระโพธิสัตว์** มีหน้า ๓ หน้า หน้าตรงมีรัศมีแจ่มจรัสแสดงถึงความรู้แจ้ง บนศีรษะมีมงกุฎซึ่งประดับลวดลายเป็นพุทธลีลา หน้าด้านซ้ายเกรี้ยวกราดถมึงทึงน่ากลัว เหมือนสัตว์ป่าที่ดุร้าย พร้อมที่จะขย้ำคู่อริ ที่หน้าผากมีรูปเดือนครึ่งเสี้ยว หน้าด้านขวาดุร้ายไม่ผิดด้านซ้าย แต่ร้ายยิ่งกว่าหน่อยก็คือมีเขี้ยวงอกออกมานอกปากด้วย มีมือ ๖ มือในร่างเดียวกัน มือหนึ่งถือแพรทอง มือหนึ่งถือดอกบัว มือหนึ่งถือตรีเพชร มือหนึ่งถือขวาน มือหนึ่งไม่ถืออะไร แต่กางออกในลักษณะจะเข้าตะปบ ดูน่ากลัว มือสุดท้ายถือจินดามณี พระโพธิสัตว์ภาคนี้อยู่ในท่าประทับนั่ง ทรงมีคุณเป็นอเนกประการดุจดวงดาวชี้ทางให้ชาวประมงสู่ฝั่งแห่งโพธิญาณ ภาคที่ ๕ จุ้นจังโพธิสัตว์ มี ๓ ตา มือขวาถือแก้ววิเศษ มือซ้ายยกขึ้นระหว่างอกอยู่ท่าห้ามญาติ อยู่ในอาการอันสำรวม แสดงถึงการสยบทวารทั้ง ๖ มิให้ตกอยู่ความประมาท ภาคที่ ๖ เป่าเจี่ยนโพธิสัตว์ เป็นภาพที่ทรงประทับอยู่บนดอกบัว มือหนึ่งถือกระบี่ อีกมือหนึ่งทาบอยู่ที่อก มีตามความหมายในทางว่า กำลังสังหาร ๖ โจรที่จะเข้ามาทาง หู, ตา, จมูก, ลิ้น, กาย, ใจ ภาคที่ ๗ เป้าอินโพธิสัตว์ เป็นภาพมี ๑ ร่าง ๓ หน้า ทุกหน้าแสดงถึงความมีเมตตาทั้งหมด มือหนึ่งถือป้ายกายสิทธิ์ อีกมือถือกระดิ่งทอง มือหนึ่งถือธงอาญาสิทธิ์ มือหนึ่งถือมีด มือหนึ่งถือกระจกวิเศษ

มือสุดท้ายถือดอกบัว เป็นภาคที่คอยดูแลโลกทั้ง ๓ สามารถปรากฏตัวได้รวดเร็วที่สุดภาคหนึ่ง ภาคที่ ๘ จวนจินหลุนโพธิสัตว์ ภาคนี้มีหน้าเป็นหยกแสดงอาการยิ้มแย้ม บนศีรษะสวมมงกุฎประดับด้วยอักขระแห่งพุทธคัมภีร์มากมาย สองมือถือจักรทอง เป็นภาคที่จะทำให้เกิดความสำเร็จสมประสงค์ และกำจัดสิ่งเลวร้าย

เมื่อสีเจี่ยเห็นภาพทั้ง ๘ ภาพที่บัณฑิตโพธิสัตว์วาดสำเร็จแล้ว ก็รู้สึกปลื้มปีติเป็นที่สุด ออกปากสรรเสริญไม่ขาดปาก

บัณฑิตนั้นได้กล่าวว่า *"บัดนี้เหล่าจิตรกรทั้ง ๘ คนนั้นก็มีต้นแบบให้ดูแล้ว ก็วาดไปตามแบบได้ ข้าพเจ้าผู้น้อยก็จะขอลาไปที่อื่นแล้ว"* สีเจี่ยขุนนางใหญ่พยายามที่จะขอให้อยู่พักแรมด้วยกันก่อน แต่ไม่เป็นผล ดังนั้นท่านจึงสั่งคนให้ไปเอาเงินทองมาจำนวนหนึ่งซึ่งก็ไม่น้อยมาตอบแทน บัณฑิตลึกลับนั้นก็ไม่รับและไม่ใยดีในอามิสเหล่านั้น และในทางตรงกันข้ามเขากลับมอบของกลมๆให้ลูกหนึ่งแก่สีเจี่ย และบอกสรรพคุณว่า นี่เป็นประคำโทนไม่เป็นพวง พกติดตัวอยู่ตลอดเวลา จะสามารถขจัดเหตุเพทภัย เป็นประโยชน์แก่ผู้ที่รู้คุณประโยชน์ของมัน

สีเจี่ยรับไว้พร้อมกับขอบคุณแล้วขอบคุณอีก เมื่อบัณฑิตลึกลับลากลับ ท่านสีเจี่ยขุนนางใหญ่ได้ตามออกมาส่งถึงหน้าประตู และจับมืออันแสดงถึงความอาลัยอย่างยิ่ง ท่าน

หารู้ไม่ว่า ผู้ที่ประสบพบพานแท้จริงคือ พระโพธิสัตว์กวนอิมที่ท่านเพรียกหาอยู่ตลอดชีวิต

วันรุ่งขึ้นท่านสีเจี่ยได้นำภาพที่บัณฑิตลึกลับวาดให้ทั้ง ๘ ภาพไปหาเหวียนทงธรรมาจารย์ เมื่อพบกันสีเจี่ยก็ได้เล่าเรื่องราวโดยตลอด พร้อมทั้งกางภาพวาดออกให้ดู ท่านอาจารย์นักธรรมสำรวจตรวจตราดูภาพทุกภาพอย่างพินิจพิเคราะห์แล้วจึงหลุดปากว่า *"ยินดีกับประสกด้วย ที่วันนั้นได้พบพระโพธิสัตว์แล้ว"*

สีเจี่ยรู้สึกงงว่า อยู่ๆท่านอาจารย์ก็ว่า ได้พบพระโพธิสัตว์จึงถามว่า *"ทำไมกล่าวเช่นนี้ คนที่ข้าพเจ้าเจอเป็นเพียงบัณฑิตชุดขาวที่วาดภาพเหล่านั้น การที่จะกล่าวว่า เขาเป็นพระโพธิสัตว์กวนอิมเห็นจะผิดไปแล้วกระมัง"* สีเจี่ยแย้งอย่างไม่เชื่ออีกครั้ง

ธรรมาจารย์ *"ทำไมจะไม่ใช่ หากไม่ใช่พระโพธิสัตว์คนธรรมดาทั่วไปจะสามารถวาดรูปพระโพธิสัตว์ได้ละเอียดรวดเร็วถึงอย่างนี้หรือ? แล้วก็ประคำโทนนี้อีกเล่า?"* มันเป็นการชี้จุดปาฏิหาริย์ซึ่งคนธรรมดาทำไม่ได้ ให้สีเจี่ยตื่นจากความไม่เชื่อ

คำกล่าวของเหวียนทงธรรมาจารย์ได้ผล หวังสีเจี่ยขุนนางใหญ่รู้สึกถึงความไม่ธรรมดาทันที เขารู้สึกตื่นเต้นยินดีเป็นล้นพ้นที่ได้มีโอกาสสัมผัสกับพระโพธิสัตว์จริงๆ ทันทีที่กลับ

ถึงจวนที่พัก เขาจัดการสั่งให้คนนำรูปทั้ง ๘ ขึ้นแขวนไว้ในห้องที่ปรึกษาราชการ แล้วเรียกหาจิตรกรมือดีทั้ง ๘ คน มามอบหมายงานวาดตามต้นแบบคนละแบบ

ส่วนตัวท่านเองก็คัดลอกหัวใจพระธรรมที่สำคัญๆ ไว้จำนวนมากเช่นกัน เพื่อแจกแก่ประชาชน นอกจากนี้ท่านยังสั่งทำประคำโทนด้วยเช่นกัน แล้วแบ่งให้คนทั่วไป ทั้งนี้ก็ปรารถนาให้คนทั่วไปประสบสุขพ้นทุกข์ภัย

หนึ่งปีเต็มๆ ความคิดของท่านก็สัมฤทธิผล คือวาดภาพพระโพธิสัตว์ได้ครบ ๑ พันภาพ และภาพพระโพธิสัตว์ภาคต่างๆ ทั้ง ๘ ภาคอันเกิดจากฝีมือพระโพธิสัตว์ ได้ถูกแขวนอยู่ตามบ้านเพื่อเคารพบูชา และต้องถือเป็นเหตุหนึ่ง ที่ชาวไท่ชังมีความนับถือพระพุทธศาสนาอย่างแน่นแฟ้น ทั้งนี้ก็ต้องถือว่าคนสกุลหวัง หรือท่านสีเจี่ยนั่นเองเป็นคนปลูกฝังอย่างสำคัญคนทุกชนชั้นจึงได้นับถือพระพุทธศาสนา

และในเวลาต่อๆ มาลูกหลานของคนในสกุลหวังต่างก็ได้เป็นใหญ่เป็นโต มีชื่อเสียง ข้อสำคัญคือทุกคนถือเคร่งในคำสอนตามอย่างบรรพชน และความดีอันนั้นก็ได้สนองตอบ

หลังจากพระโพธิสัตว์ได้วาดภาพพระโพธิสัตว์ทั้ง ๘ ภาคให้หวังสีเจี่ยแล้ว ก็ได้แปลงร่าง **เป็นหมอขายยา**สมุนไพรเที่ยวเร่ร่อนไปในที่ต่างๆ โดยคัดเลือกเอาลูกหวาย ๒ ลูกวางไว้อยู่หน้ากระเป๋าล่วมยา ส่วนภายในกระเป๋าล่วมยามีสมุนไพร

ชนิดต่างๆ สิบกว่าชนิดปนกันอยู่

พระโพธิสัตว์แปลงได้เดินเข้ามาในตลาด ล้วนจอแจไปด้วยผู้คนที่สัญจรไปมา ท่านจึงหาที่ที่ปลอดจากผู้คนแห่งหนึ่ง แล้ววางกระเป๋าล่วมยาลง แล้วจัดการปูผ้าลงบนพื้น แล้วทรุดตัวลงนั่งบนผ้า เพื่อรอลูกค้าหรือคนป่วยที่ต้องการหมอมาหา ท่านสอดส่องผู้คนที่เดินไปมาเหล่านั้น ล้วนมีจิตใจที่แตกต่างกัน บ้างก็ซื่อตรง บ้างทุจริตคดโกง บ้างก็ฉลาด และบ้างกะล่อนปลิ้นปล้อน ขณะที่พิจารณาจิตใจของมนุษย์อย่างเพลิดเพลิน พลันก็มีเด็กชายคนหนึ่งอายุประมาณ ๑๒-๑๓ ขวบ ได้เดินเข้ามาหา เด็กคนนี้แต่งกายด้วยเสื้อผ้าเก่ากะรุ่งกะริ่ง เต็มไปด้วยรอยปะ จะหาที่น่าดูตั้งแต่หัวจรดเท้าก็ไม่มี เด็กนั้นเดินเข้ามาใกล้ แล้วเผยอริมฝีปากขึ้นพูดอย่างยากเย็นว่า *"คุณตาผู้ขายยา ท่านรักษาโรคได้ไหม?"* มันเป็นคำถามสั้นๆ แต่แฝงไว้ด้วยความวิงวอนในน้ำเสียงและแววตา

พระโพธิสัตว์ตอบ *"เด็กโง่ ถ้ารักษาโรคไม่ได้ แล้วจะขายยาได้เรอะ? เจ้าอย่าพูดให้คนเสื่อมศรัทธาข้า"* ท่านตอบเหมือนสามัญทั่วไป

เด็กน้อยคงพูดต่อไปอย่างเร่าร้อน *"ถ้าเช่นนั้นขอเชิญท่านรักษาโรคให้ที ไม่รู้จะคิดค่ารักษาเป็นเงินสักเท่าใด?"*

พระโพธิสัตว์ *"อาชีพรักษาคน มันต้องมีค่ารักษาเพื่อยังชีพเช่นกัน เพียงแต่เราเมื่อได้พบคนที่สมควรจะช่วยเช่นคนดี*

แต่ขัดสนยากไร้ เราก็จะไม่คิดค่ารักษา แม้แต่ค่ายาก็ไม่เอาด้วย?” เด็กน้อยได้ฟังเช่นนั้นรู้สึกดีใจไม่ผิดอะไรกับเสียงสวรรค์มาโปรด เขากระโดดตัวลอยประสาเด็กที่ซื่อบริสุทธิ์แสดงออกมือเล็กๆ ของเด็กตบประสานกัน ปากก็พร่ำบ่นว่า *“ดีแล้ว ดีแล้ว วันนี้บิดาข้าพเจ้าคงจะได้พบคุณตา เขามีโอกาสรอดตายแล้ว ขอเพียงแต่ท่านมีจิตเมตตาสักนิด ช่วยรักษาบิดาข้าพเจ้า ท่านก็คงมีชีวิตอยู่ต่อไป และจะไม่ลืมพระคุณท่านเลยตลอดชั่วชีวิตนี้”* ว่าแล้วเด็กน้อยก็ตรงเข้ามาลากจูงมือพระโพธิสัตว์ให้ตามเขาไป

พระโพธิสัตว์ยังไม่รู้ต้นสายปลายเหตุจึงถามเด็ก *“เจ้าอย่าเพิ่งเหลวไหล เรายังไม่รู้อาการป่วยของบิดาเจ้า ไหนลองเล่าอาการให้เราฟังก่อน ดูซิว่าจะรักษาได้หรือไม่ เมื่อเห็นว่าพอจะเยียวยารักษาได้ นั่นแหละเราจึงจะตามเจ้าไปอย่างไม่ชักช้า”* เด็กน้อยจึงเปิดฉากเล่าอาการของบิดาให้หมอโพธิสัตว์ฟังโดยละเอียดและเป็นจริงทุกประการ

เห็นเขาเป็นเด็กกตัญญู นั่นแหละคือคุณธรรมแห่งความเป็นมนุษย์

บทที่ ๑๑
โรคร้ายเร่าร้อนสงบ หัดพูดถึงแต่กวนอิม

เมื่อเด็กน้อยได้ยินคำพูดของพระโพธิสัตว์ เขาจึงวางมือจากการฉุดรั้งและเล่าอาการทันที *"บิดาข้าพเจ้าชื่อ* ***หวนจงซือ*** *มีอาชีพขายขนมเปี๊ยะร้อนๆ ในครอบครัวของเรามีกันเพียง ๒ คนพ่อลูก ญาติที่ใกล้ชิดก็ไม่มี เราอัตคัดขัดสนยากจนจริงๆ เงินที่ขายขนมได้ก็เพียงพอแค่ซื้อข้าวมาหุงเป็นข้าวต้มกินกันตายเท่านั้น คาดไม่ถึงเลยว่าในช่วง ๒ วันก่อนเกิดเหตุ พ่อบ่นว่า ร่างกายไม่สบายเลย แต่ท่านก็ยังแข็งใจถ่อสังขารไปขายขนมเปี๊ยะ เพราะหากไม่ขายเพียงหนึ่งวัน วันต่อไปก็ไม่รู้จะเอาอะไรกินเข้าไป ในตอนค่ำนั้นท่านได้กลับบ้าน พอมาถึงก็นอนเลย และการนอนครั้งนี้ของท่านนอนหลับๆ ตื่นๆ แต่ไม่สนใจใครทั้งสิ้น จะเรียกท่านอย่างไรก็ไม่ขานไม่ตอบ จะเขย่าร่างหวังให้ตื่นลุกขึ้น ท่านก็ไม่ขยับตัวเลย และตัวก็ร้อนผ่าวราวกับเตาที่อบขนมเปี๊ยะ ข้าพเจ้ารีบไปหาลุง แต่ท่านก็ไม่นำพา เพราะท่านก็จนอย่างเหลือหลายไม่ผิดอะไรกับเราเลย มันจนหนทางไม่รู้จะคิดหาทางอะไร ในวันที่ ๒ คิดจะไปเชิญหมอที่เก่งในการ*

รักษามาดูอาการ แต่หากไม่มีเงินค่ารักษา หมอไหนๆก็คงจะไม่มาแน่นอน นอนป่วยจนกระทั่งมาถึงเมื่อวานนี้ ก็นอนแน่นิ่งไม่ไหวติง ไม่พูดอะไรทั้งสิ้น จนวันนี้ก็ครึ่งวันเข้าไปแล้ว ยังมีอาการเหมือนเดิม ส่วนร่างกายนั้นก็ร้อนจัดอย่างน่ากลัวมาก เมื่อเป็นอย่างนี้จะหาใครมาช่วยเล่า ที่สุดข้าพเจ้าก็คิดไปเรียกอาหญิงและชายที่อยู่นอกเมือง แต่คาดไม่ถึงเลยว่า เมื่อมาถึงที่นี่จะได้พบคุณตา มันช่างบังเอิญอย่างไม่มีอะไรเปรียบ ข้าพเจ้าจึงขอเชิญท่านแทนอา เพื่อไปรักษาบิดาข้าพเจ้าสักครั้ง จะเป็นบุญคุณและเป็นกุศลอันยิ่ง” นี่คือคำพูดของเด็กที่ถูกเหตุการณ์บีบให้ช่วยตัวเอง การพูดจาจึงคล้ายๆกับผู้ใหญ่ นี่แหละหนาความจำเป็นปั้นให้คนเป็นอะไรก็ได้

พระโพธิสัตว์นิ่งฟังจนจบแล้วจึงพูดว่า *“เอาล่ะเราไปด้วยกันเลย”* ว่าแล้วก็จัดการสะพายล่วมยา และเด็กน้อยก็ช่วยจัดเก็บผ้าที่ปูอยู่กับพื้น สะบัดฝุ่นแล้วพับจนเรียบร้อย จากนั้นก็พาคุณตาหมอขายยาเดินไปตามทางที่จะไปบ้านเดินอ้อมโค้งมา ๒ โค้ง ก็มาถึงกระท่อมโกโรโกโส จะพังมิพังแหล่หลังหนึ่งตั้งอยู่ เดินเข้าไปก็พบจังซือนอนเหยียดยาวอยู่บนเตียงเก่าๆ หลังหนึ่ง นอนขบกรามแน่น ตานั้นปิดสนิทคล้ายกับคนที่ตายแล้ว ที่รู้ว่ายังไม่ตาย ก็ตรงที่มีลมหายใจแผ่วๆ เข้าออกอยู่ที่จมูกเท่านั้น พระโพธิสัตว์จัดการเอาลูกหวายออก

แล้วเปิดกระเป๋าล่วมยาออก ล้วงเอาสมุนไพรขึ้นมา แล้วส่งให้เด็กน้อยให้ไปจัดการต้ม พักเดียวยาก็ถูกต้มจนได้ที่ ก็เทยาใส่ชามกระเบื้อง ตัวยาที่ออกมานั้นส่งกลิ่นหอมตลบไปทั้ง ๔ ทิศ ดมแล้วรู้สึกโล่งจมูกสบายกระเพาะ พอเย็นได้ที่แล้ว พระโพธิสัตว์ในรูปตาหมอเฒ่าก็ช่วยเด็กน้อย ใช้ตะเกียบงัดฟันที่ปากของจังซื่อให้อ้าออก แล้วจัดการกรอกยาในชามลงไป เมื่อหมดแล้วก็ให้เด็กน้อยนั้นต้มยาใหม่ แล้วก็กรอกอีกชามใหญ่เหมือนครั้งแรก คราวนี้เห็นได้ชัดว่าจังซื่อผู้ใกล้ตายที่หัวและหน้ามีเหงื่อออกอยู่เต็มไปหมด

พระโพธิสัตว์เห็นเช่นนั้นจึงกล่าวกับเด็กน้อยว่า *"พ้นอันตรายแล้ว เหงื่อได้ขับพิษโรคร้ายในตัวออกมา เมื่อบิดาเจ้าตื่นขึ้น เขาก็จะหายจากโรคนี้เป็นปลิดทิ้งเลย"* พูดพลางก็เก็บยาลงกระเป๋า แล้วหมายจะเดินออกจากกระท่อมไป เด็กน้อยเห็นเช่นนั้นจึงยึดชายเสื้อเอาไว้ แล้วมองหน้าผู้เฒ่าด้วยน้ำตานองหน้าอย่างสำนึกในบุญคุณอันใหญ่หลวง แล้วพูดกับพระโพธิสัตว์ที่เขาเรียกคุณตาหมอ

เด็กน้อย *"คุณตาช้าก่อน ยาของท่านต้องใช้เงินทุนซื้อหามาในตัวข้าพเจ้ามีเงินอยู่ ๕ อีแปะ ขอมอบให้ท่าน และจงเมตตาอย่าได้ติว่าน้อยไปเลย เพราะมีอยู่เท่านี้ ทั้งที่การรักษานี้มีค่าอย่างมาก"* เด็กน้อยนั้นยื่นเงินในลักษณะการอันนอบน้อม

แสดงถึงความรู้สึกในบุญคุณยิ่ง

พระโพธิสัตว์เห็นอาการของเด็กน้อยคนนี้แล้ว คิดอยู่ในใจว่า แม้จะเกิดมายากจน แต่ก็มีความกตัญญูรู้คุณ จึงพูดด้วยน้ำเสียงอันอ่อนโยน *"เราไม่รับเงินค่ารักษานี้หรอก ยาสมุนไพรเหล่านี้เราขึ้นไปบนเขาเก็บเอง ไม่ได้ใช้เงินไปซื้อหายาจากที่ไหน แต่เจ้านั้นแม้อายุจะน้อยนิด แต่มีคุณจิตที่รู้จักกตัญญูอย่างน่านับถือ เราจะสนองความดีนี้ของเจ้า โดยมอบเมล็ดสมุนไพรนี้ให้เจ้าหนึ่งห่อ ขอให้เจ้าไปโปรยไว้ใกล้แม่น้ำ เมื่อมันงอกเป็นต้นเจริญเติบโตขึ้น เจ้าจงเด็ดผลของมันไปขายที่ร้านขายยา สมุนไพรนี้เรียกว่า* ***ปอเหอ*** *ขนาดผลของมันก็ราวๆ ลูกพุทรา เจ้าจงนำรายได้นี้มาเลี้ยงตัวและบิดาของเจ้า"*

เด็กน้อยรับห่อเมล็ดพันธุ์สมุนไพรแล้ว ก็กราบแล้วกราบอีก ปากก็พร่ำขอบคุณอยู่ไม่หยุด เมื่อพระโพธิสัตว์เห็นสมควรแก่เวลาก็ลากลับ ฝ่ายจังซื่อหลังจากกินยาจนเหงื่อออกตลอดคืน พอรุ่งเช้าก็รู้สึกตัวตื่นขึ้น หลังจากที่นอนเป็นตายมาหลายวัน แม้อาการเพลียจะยังมีอยู่อย่างมาก แต่นับวันก็ยิ่งแข็งแรงขึ้นจนร่างกายเป็นปกติ

ส่วนเด็กน้อยนั้น ได้กระทำตามที่พระโพธิสัตว์สั่งไว้ทุกประการ และหลังจากปลูกต้นสมุนไพรปอเหอโต ก็ได้เก็บไปขายเลี้ยงชีพ

ต่อมาปอเหอนี้ได้ขึ้นกระจายอยู่ทั่วไป เพราะคนนำไปปลูกและกลายเป็นสินค้า สมุนไพรปอเหอนี้จะขึ้นได้ดีก็ตรงริมแม่น้ำของไท่ซัง การที่สมุนไพรปอเหอเป็นที่รู้จักของชาวจีนทั่วไป ก็น่าจะเป็นเพราะสมุนไพรนี้ได้รับการคัดเลือกจากมือพระโพธิสัตว์นั่นเอง ซึ่งนับว่าไม่ธรรมดาเหมือนสมุนไพรทั่วไป

เมื่อพระโพธิสัตว์เดินทางจากไท่ซัง ก็มุ่งหน้าจาริกสู่ตะวันตกเฉียงเหนือ เดินเข้าสู่**แคว้นไห่อู่** ตลอดทางได้ยินชาวบ้านพูดว่า **ภูเขาอู่ซาน**นั้น ได้เกิดมีสัตว์ประหลาดขึ้น ลักษณะเหมือนงูแต่ไม่ใช่งู ตัวมันสีเขียวทั้งตัว มี ๔ ขา ดุร้ายเหมือนเสือแต่ใหญ่กว่าหลายเท่า ชาวบ้านจึงเรียกมันว่างู ๔ ขา สัตว์ประหลาดนี้มันชอบหมอบอยู่ตามดงหญ้า มันเคลื่อนไหวได้รวดเร็วมาก ทั้งสีของตัวมันก็เข้ากับต้นไม้ในป่าเป็นอย่างดี การแยกแยะมันออกจากป่าไม้และต้นหญ้าที่มีสีเขียวไม่ใช่ทำได้ง่ายๆ นอกจากนี้ยังมีพิษที่ร้ายแรงไม่มีอะไรเปรียบ หากมันกัดคนสักเขี้ยว ก็เดินไปไม่ถึง ๑๐ ก้าว พิษภัยก็แล่นเข้าสู่หัวใจกลายเป็นศพไปทันที ไม่มียารักษาได้ด้วย การเกิดเรื่องภัยนี้ขึ้นที่เขาอู่ซาน ทำให้ผู้ที่มีอาชีพต้องขึ้นเขาหาสมุนไพรหรือเก็บฟืน พากันไม่กล้าขึ้นเขา ทำให้การเลี้ยงชีพเต็มไปด้วยความฝืดเคือง เดือดร้อนกันไปทั่วทีเดียว!

พระโพธิสัตว์ได้ยินเรื่องเช่นนี้ ก็จดจำเรื่องเหล่านี้ไว้

พร้อมกับแปลงร่างเป็น**คนขายยาแก้พิษงู** หรือหมองูนั่นเอง เมื่อเดินทางมาถึงไห่อู๋ก็อยู่แถวนอกเมือง ก็รู้ว่าเรื่องที่ได้ยินเขาโจษขานเรื่องสัตว์ประหลาดเป็นเรื่องจริง ส่วนชาวบ้านเห็นพระโพธิสัตว์มาในลักษณะหมองูที่เที่ยวจับงูจนมาถึงที่นี่ พวกชาวบ้านรู้สึกเกิดมีความหวังขึ้นมาบ้าง แล้วก็พากันมาเชิญให้หมองูจำแลงมาช่วยขจัดงู ๔ ขาอันร้ายกาจ พระโพธิสัตว์เห็นว่า เรื่องๆ นี้สมควรที่จะช่วยอยู่แล้ว จึงรับปากทันที

ท่านหยิบตะกร้าใส่งูห้อยไว้ด้านหลัง แล้วบุกขึ้นเขาแต่ผู้เดียวเพื่อหาถ้ำงู ๔ ขา ด้วยบารมีแห่งธรรมฤทธิ์ บรรดางู ๔ ขาทั้งหมด ต่างพากันวิ่งเข้ามาในตะกร้าจนหมด พระโพธิสัตว์ได้นำงู ๔ ขาเหล่านั้นมาให้ประชาชนดู แล้วกล่าวด้วยว่า *"สัตว์มีพิษนี้สามารถที่จะทำเป็นยาช่วยคนได้ และโลกก็จะขาดมันไม่ได้ เรื่องที่เราจะทำการฆ่าฟันสัตว์มีพิษเหล่านี้ก็ทำไม่ได้ เวลานี้เราทำได้อย่างมากก็แค่ขังมันและสาปมันด้วยธรรมฤทธิ์ คือนับจากนี้ไปมันจะไม่สามารถอ้าปากกัดคนได้"* นี่เป็นคำสาปซึ่งช่วยให้คนเก็บฟืนและคนหาของป่ายังชีพไม่เดือดร้อน พวกเขาดีใจจนบอกไม่ถูก และพวกเขาก็ได้เห็นพระโพธิสัตว์สาปมันที่ปาก แล้วก็จัดการเปิดปากตะกร้าปล่อยให้พวกงู ๔ ขากลับไปอยู่ถิ่นเดิมของมัน แต่งู ๔ ขาทุกตัวก่อนวิ่งออกจากตะกร้า หัวมันชนถูกแง่ตะกร้า เพื่อจะกรุยออกจากตะกร้าทุกตัว

ทำให้หัวมันถลอกจนเลือดออกเป็นหยดๆ แดงเถือกที่หัว

เมื่อปล่อยมันกลับถิ่นเดิมเรียบร้อยแล้ว นับแต่นั้นมาเจ้างู ๔ ขาที่มีอยู่ยั้วเยี้ย มันเห็นคนเมื่อใดก็จะวิ่งหนีไม่คิดชีวิต ซึ่งผิดกับเมื่อครั้งพระโพธิสัตว์ยังมิได้สาป มันจะเป็นอันตรายแก่คนอย่างยิ่ง ครั้นเมื่อต้องคำสาปมันจึงไม่มีอันตราย นอกจากนี้ขนาดที่เคยใหญ่โตก็ลดขนาดเล็กลงเป็นอันมาก เป็นอันว่างู ๔ ขาแห่งเขาอู่ซานในปัจจุบัน ทุกตัวจะมีจุดแดงอยู่บนหัวให้เห็นมาจนทุกวันนี้ เรื่องนี้พูดแล้วก็มีหลักฐานน่าเชื่ออยู่ เพราะงู ๔ ขาในถิ่นอื่นล้วนไม่มีจุดแดง เป็นเครื่องหมายเหมือนที่เขาอู่ซานเลย

พูดถึงบรรยากาศในฤดูหนาวคาบเข้าสู่ฤดูร้อน อากาศมันแปรปรวน เดี๋ยวเย็น เดี๋ยวร้อน และเดี๋ยวก็อบอุ่น บรรยากาศเช่นนี้ ทำให้เด็กกลุ่มหนึ่ง ชอบเกิดมีอาการตัวร้อนอย่างรุนแรงซึ่งพบเห็นได้ทั่วไป แต่ที่ร้ายแรงที่สุดคือ เชื้อนี้มีอยู่ทั่วไป หากไม่ระวังนิดเดียว เจอเชื้อนี้มาตามลมพัดลงสู่อาหาร หากรับเชื้อนี้เข้าไป จะเกิดอาการเป็นไข้ตัวร้อน ทำให้ท้องไส้ปั่นป่วน หากพิษเข้าสู่หัวใจก็ตายลูกเดียว ไม่มียาอะไรแก้ไขได้

พระโพธิสัตว์เห็นการเป็นเช่นนี้ ก็ให้รู้สึกร้อนใจอย่างยิ่ง รีบสำรวจดูว่า จะมียาอะไรที่พอจะแก้โรคนี้ได้ ก็พบว่า**เซิ่งหลิว** (ต้นหางกระรอก) พอที่จะแก้ไขโรคนี้ได้ และมันเป็นเรื่องที่

น่ายินดี ที่ของสิ่งนี้ได้ช่วยชีวิตผู้คนได้เป็นจำนวนมาก มันเป็นเวลาที่เหมาะเจาะจริงๆ ต้องนับว่าต้นเซิ่งหลิวนี้มีคุณแก่ชีวิตในเวลาที่โรคระบาด

เวลาต่อมาพระโพธิสัตว์ได้เล็งญาณ เห็นผู้มีคุณธรรมคนหนึ่งกำลังต้องการความช่วยเหลือ เพราะลูกกำลังอยู่ในระหว่างอันตรายที่อาจถึงชีวิตได้หากช่วยไม่ทันการ จึงรีบออกเดินทางและระหว่างทางได้มาถึงตีนเขา**ซิงฟง** ได้ยินคน ๒ คนนั่งสนทนากันอยู่ที่ตีนเขานั้น

คนที่อายุหนุ่มกว่าพูดว่า *"ทุกวันนี้ความเป็นธรรมได้ถูกโค่นลงแล้ว คนที่ทำดีมีคุณธรรมสูงกลับต้องทนทุกข์ ส่วนคนที่ทำชั่วช้าสามานย์ กลับนั่งเสวยสุขอย่างเพลิดเพลิน ถ้าไม่เชื่อลุงลองคิดดู ท่าน**นายบ้านเฉินตง** ท่านเป็นคนดีแค่ไหน สะพานไม่ดี ท่านก็จะจัดการซ่อมให้ ถนนหนทางเป็นหลุมเป็นบ่อ รถเกวียนเดินไม่สะดวก ท่านก็จัดการถมให้ดี สิ่งที่เป็นประโยชน์มีอย่างไหนที่ท่านไม่ทำบ้าง ขนาดอากาศแปรปรวนคนเป็นไข้หวัดลม ท่านก็จัดการเปิดบ้านแจกหยูกยาให้กิน ครั้นถึงฤดูหนาวที่ทารุณท่านก็จัดการหุงข้าวต้มร้อนๆ พร้อมแจกเสื้อผ้าให้ผู้อนาถาได้กินได้ใช้ เป็นการช่วยชีวิตคนได้ไม่น้อย แต่ดูซิเวลานี้โรคหัด ได้มาเล่นงานลูกหลานตัวเอง เพราะได้รับเชื้อเข้าไป หมอก็หมดปัญญารักษา มีแต่รอความตาย*

อย่างหมดหวังเป็นแน่แท้ ท่านลุงคิดดูซิว่า มันน่าแค้นใจที่ไหน ทำดีแล้วจะช่วยอะไรได้เล่า?”

ผู้ที่ถูกเรียกว่าลุง เพราะอายุมากพูดขึ้นบ้าง *“เรื่องนี้มันเรื่องของบุญวาสนา พูดถึงกรรมดีที่ท่านนายบ้านเฉินตงกระทำ มันไม่ได้หมายความว่า ไอ้โรคหัดนี้มันจะยกเว้นเมื่อไหร่เล่า มันไม่เลือกหน้าอินทร์หน้าพรหมหรอก แต่คิดดูแล้วมันก็ยุติธรรมดีไม่ใช่หรือ เรามาดูซิว่าเรื่องเกิดขึ้นในครอบครัวของท่านนายบ้าน เขาจะมีวิธีการแก้ไขอย่างไร? แต่เราชาวบ้านเป็นทุกข์ถอนใจแทนท่านจริงๆ”*

สกุลของเฉินตงนั้น**แซ่เอี้ยน** เขาเรียกกันว่า**เอี้ยนหวุนชิง** ท่านเป็นผู้มีคุณธรรมสูง เขาเกิดมามีแต่สร้างความดีและมีจิตอันเมตตา ชอบทำแต่ความดี แม้อายุจะปาเข้าถึง ๓๐ กว่า แล้วก็ยังไม่มีบุตรสืบสกุลทั้งที่มีเมียอยู่แล้ว จึงมีคนยุให้หาเมียน้อย แต่เขาก็มิได้ใส่ใจคำพูดของคนเหล่านั้น

มีอยู่วันหนึ่งญาติทางพ่อได้มาหาเอี้ยนหวุนชิงถึงบ้าน ญาติผู้นี้ได้พาสาวใช้มาด้วย เอี้ยนหวุนชิงเห็นสาวใช้นี้ดูประหลาด คือ โกนผมหมดจนศีรษะโล้น ในตอนแรกที่ยังไม่รู้อะไรก็ถามหญิงคนนี้ประสาคนมีอัธยาศัย ได้คำตอบที่ไม่เป็นภาษา จึงได้รู้ว่า แท้จริงสาวใช้คนนี้เป็นใบ้ หวุนชิงจึงหันมากล่าวกับญาติผู้มาเยี่ยมว่า *“ท่านโปรดให้หญิงคนนี้ไว้กับผมเหมือนคนอื่น*

ข้าพเจ้าจะจัดการขอแต่งมาเป็นอนุภรรยา” ญาติผู้นั้นคิดว่า หวุนชิงพูดเล่น ใครจะยอมเสียเงินเสียหน้าแต่งคนใช้ที่เป็นใบ้มาทำเมียน้อย มีแต่เขาจะหาเมียน้อยที่สวยงาม เป็นที่เชิดหน้าชูบารมี ทว่าสิ่งที่คนเห็นแก่ตัวคิดว่า ไม่น่าเป็นไปได้ ได้เป็นไปแล้ว เพราะเอี้ยนหวุนชิงได้ส่งเถ้าแก่ไปสู่ขอ ปีต่อมาก็เป็นเมียน้อยเรียบร้อย

พวกเพื่อนบ้านพากันมาถามว่า เหตุใดเขาจึงขอหญิงใบ้มาเป็นอนุภรรยา ทั้งที่เขาสามารถจะหาอนุภรรยาที่สวยๆ ได้ เอี้ยนหวุนชิงผู้เปี่ยมคุณธรรมตอบอย่างน่าตาเฉยว่า *“สวรรค์ได้บันดาลให้เขาเกิดเป็นคนใบ้ ก็น่าสงสารพออยู่แล้ว แต่ยังมาเจอนายจับมาริดรอนธรรมชาติของผู้หญิงอีก คือไม่ยอมให้ไว้ผม เพื่อจะประกาศแก่คนทั่วไปว่า หญิงคนนี้มีอะไรผิดประหลาดกว่าหญิงทั่วไปคือเป็นใบ้ เมื่อคนเขารู้เสียอย่างนี้แล้ว ใครที่ไหนจะมาขออีใบ้หัวโล้นแต่งงานด้วยเล่า รอจนตายก็ไม่มีคนมาขอ เมื่อเป็นอย่างนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกสงสารเธออย่างจับใจ และด้วยเหตุนี้เองจึงตัดสินใจขอมาเป็นอนุ”*

ความจริงใจและเหตุผลอันจับใจนี้ ทำให้คนที่เคยหัวเราะเยาะเขาต่างพากันละอายใจ ไม่กล้าหัวเราะเขาอีก ต่อมาภายหลังได้เกิดบุตรกับหญิงใบ้นี้ ๓ คน เพราะความปรารถนาดีของเขาแท้ๆ จึงได้ผู้สืบสกุล เรื่องนี้ได้ประจักษ์แก่

คนทั่วไป (คนจีนถือมากเรื่องผู้สืบสกุล หากไม่มีถือว่าบาปหนา)

เรื่องที่หนึ่งหนุ่มหนึ่งเฒ่าสนทนาและเอ่ยถึงนายบ้านเฉินตงนั้น ที่แท้ก็คือเอี๋ยนหวุนชิง แต่เขามี ๒ ชื่อ ก็คงเหมือนกับคนในบ้านเรานี่แหละ มีชื่อเล่นชื่อจริง หรือฉายาอะไรทำนองนี้

พระโพธิสัตว์ขณะนี้อยู่ระหว่างทางมีแนวป่าอยู่สองข้าง ท่านได้เด็ด**ใบเซิ่งหลิว**กำไว้ในมือ แล้วเดินมาหาชายผู้ต่างอายุทั้ง ๒ พร้อมกับพูดว่า *"โรคหัดกำลังระบาด หากเป็นเข้าแล้วก็ยากที่จะรักษาได้ จะมีก็เพียงต้นเซิ่งหลิวที่พอจะรักษาให้เกิดผลได้ โดยการนำไปต้มให้เดือด ท่านจงนำของสิ่งนี้ไปส่งให้บ้านสกุลเอี้ยนเถิด แล้วบอกให้พวกเขารีบจัดการต้มกินเถิด ถ้าหากในหนึ่งชั่วยามกินแล้วยังไม่เห็นผล ก็จงใช้ขี้เถ้าที่ต้มยานี้แหละ ผสมกับ***หงเจ่า** *(พุทธาจีน) เอามาย่างบนเตา ประมาณ ๓ อึดใจ แล้วเอามาให้คนป่วยกิน โรคท้องร่วงก็จะค่อยๆทุเลาไปเอง นี่คือเคล็ดลับการรักษาโรคนี้ เจ้าจงบอกให้คนทั่วไปได้รับรู้ มันจะเป็นกุศลอันยิ่งใหญ่"*

เจ้าคนหนุ่มเป็นผู้รับใบเซิ่งหลิวไว้อย่างงงๆ ลุงเฒ่าก็เช่นกัน ที่อยู่ๆ ก็มีคนที่ไม่รู้จักกันมาหยิบยื่นสิ่งของให้ พร้อมกับพูดถึงบุคคลที่ตนกำลังวิพากษ์วิจารณ์อยู่ แต่ก็สงสัยอยู่เป็นครู่เท่านั้นก็จะเดินจากไป พลันก็หยุดอีกแล้วหันกลับมาถาม *"ท่านหมอเราขอทราบชื่อแซ่ของท่านสักหน่อย โปรดอย่าได้คิดว่าละลาบละล้วง และถ้าไม่รังเกียจก็ขอทราบที่อยู่ด้วยว่าอยู่หนใด? เมื่อท่านนายบ้านเอี้ยนเฉินตงถาม ข้าพเจ้าจะได้ตอบถูก"*

พระโพธิสัตว์ *"เราไม่มีทั้งชื่อและแซ่ เกลือกว่านายบ้าน*

*เอี้ยนถามท่าน ท่านเพียงแต่บอกเขาว่า มีคนผู้หนึ่งจาก***เขาลั่วเจียซาน***ได้จาริกผ่านมา และได้ทราบเรื่องการเจ็บป่วยของคนในบ้านซึ่งหนักหนา จึงได้มอบยาพร้อมเคล็ดลับนี้ ท่านพูดเท่านี้นายบ้านเอี้ยนก็จะเข้าใจดี"* พูดจบก็เดินจากหนึ่งหนุ่มหนึ่งเฒ่าเข้าไปในแนวเขาโดยไม่หันมามองเลย

พูดถึงหนุ่มคนนั้นหลังจากได้รับใบเซิ่งหลิว และพูดกับพระโพธิสัตว์จบความแล้ว ก็รีบสาวเท้าตรงมายังบ้านสกุลเอี้ยน พอได้พบนายบ้าน ก็อธิบายสรรพคุณพร้อมวิธีการต้มจนเรียบร้อยเป็นที่เข้าใจดีแล้ว นายบ้านก็ถามว่า *"เจ้ารู้หรือไม่ว่าคนที่มอบยานี้มาให้เรามีชื่อแซ่ว่ากระไร?"* การณ์เป็นจริงดังที่ชายหนุ่มคาดการณ์ไว้ล่วงหน้า

ชายหนุ่มตอบนายบ้านเอี้ยน *"คนผู้นั้นบอกว่าไม่มีทั้งชื่อและแซ่ แต่เขาเป็นคนมาจากลั่วเจียซาน"* นายบ้านเอี้ยนได้ฟังคำบอกกล่าวเช่นนั้น รีบทรุดกายลง กราบฟ้าดิน แล้วจับมือชายหนุ่มกระโดดโลดเต้น ทำเอาชายหนุ่มงง เพราะไม่รู้นายบ้านเป็นอะไรไปแล้ว

พระผู้มีเมตตาปรากฏอยู่ตรงหน้า แต่ชนสามัญหารู้ไม่

บทที่ ๑๒
ศาลเจ้าชุดขาว และ คำอธิษฐานหลิวเกียงกุ่ย

นายบ้านเอี้ยนเฉินตงได้ยินเด็กหนุ่มพูดว่า เป็นคนมาจากลั่วเจียยซาน ก็รู้ได้ทันทีว่าคนผู้นี้คือพระโพธิสัตว์มาปรากฏตัว อารามความที่ตนกราบไหว้พระอยู่เป็นประจำ ครั้นคิดไปถึงพระโพธิสัตว์ ก็ก้มลงกราบฟ้าดิน เพื่อแสดงความเคารพบูชาต่อพระโพธิสัตว์ เมื่อกระทำกิจที่คิดว่าควรแล้ว ก็ตรงเข้าจับมือเด็กหนุ่ม เพราะดีใจที่ความดีที่ตนได้ประพฤติปฏิบัติมิเสียเปล่า จากนั้นได้เอาใบเซิงหลิวจากเด็กหนุ่มไปส่งให้คนในบ้าน และบอกวิธีต้มยาตามที่เด็กหนุ่มถ่ายทอดมา เขาสั่งให้ทำทันที จะได้เอายานี้ไปให้ลูกน้อยของตนดื่มกิน คนในบ้านไม่ว่าใครกันละพอรู้ว่ามียาดีจะรักษาโรคนี้ได้ ก็กระวีกระวาดช่วยกันต้มยา ยิ่งมาได้ฟังว่า ยานี้พระโพธิสัตว์นำมามอบพร้อมทั้งชี้แนะวิธีทุกคน ต่างดีใจและมีความหวังอย่างเปี่ยมล้น ความเศร้าที่ครอบคลุมเมื่อวานนี้ถูกขจัดไปสิ้น เหลือแต่รอยยิ้มเปื้อนอยู่เต็มหน้า เพราะทุกคนคาดหวังว่า หนูน้อยตระกูลเอี้ยนมีทางรอดจากโรคได้

เมื่อสั่งการเสร็จ นายบ้านเอี้ยนก็เข้าในห้องของตน จัดการนำเงินมาให้เจ้าหนุ่ม ผู้นำความรอดมาสู่บ้านสกุลเอี้ยน ๕๐ อีแปะเพื่อเป็นสินน้ำใจ ลาภที่เจ้าหนุ่มนี้ได้รับ ก็เพราะเหตุว่า เขาได้พบพระโพธิสัตว์กวนอิม จึงเท่ากับเขามีโชค ๒ ชั้น คือ ๑.ได้พบพระโพธิสัตว์ ซึ่งน้อยคนนักที่จะได้พบ ๒. ได้เงิน ความบังเอิญเช่นนี้ ทำให้เขารู้สึกปรีดิ์เปรมอย่างยิ่ง

เวลาต่อมายาก็ถูกต้มจนเข้ากับน้ำเป็นสีดำ พอคลายร้อนแล้ว ก็จัดการกรอกยานี้เข้าปากเด็กน้อย ๑ ถ้วย เวลาผ่านไปครึ่งชั่วยาม ตามเนื้อตัวหน้าตาก็ปรากฏมีตุ่มแดงๆหรือหัดขึ้นทั่วตัว คนในบ้านต่างดูแลเอาใจใส่หนูน้อยสกุลเอี้ยนอย่างเต็มที่ เวลาผ่านไปคืนหนึ่งผื่นแดงที่ขึ้นอยู่ทั่วตัวก็ค่อยๆหายไป พร้อมกับอาการตัวร้อนก็ทุเลาลงไปด้วย การรักษาด้วยใบเซิงหลิวนี้นับว่าได้ผลดี เพราะไม่นานเด็กที่เป็นโรคนี้ก็หายขาด

ฝ่ายชายหนุ่มเมื่อนำนายบ้านเอี้ยนกลับไป พร้อมกับรู้ว่าตนได้มีโอกาสพบกับพระโพธิสัตว์ เขาได้ไปเล่าเรื่องนี้แก่ลุงเฒ่าซึ่งไปนั่งวิพากษ์วิจารณ์กันที่ริมทางว่า คนที่เราพบกันนั้นคือพระโพธิสัตว์

ไม่ช้าข่าวมาของพระโพธิสัตว์ ก็แพร่กระจายรู้กันไปทั่วทั้งอำเภอ ยิ่งยาที่ได้รับนั้นสามารถรักษาโรคหัดให้หายได้ ก็ยิ่ง

เป็นข่าวดัง และเวลาต่อมาเด็กที่เป็นโรคหัดเมื่ออากาศเปลี่ยน ก็ได้ใช้ยาใบเซิ่งหลิวนี้รักษา ก็ปรากฏได้ผล ซึ่งเท่ากับเป็นการรักษาชีวิตเด็กไว้ไม่ให้ตายเหมือนกับก่อนนั้นมากมาย ประชาชนจึงรู้สึกขอบพระคุณ ในกุศลอันยิ่งใหญ่ที่พระโพธิสัตว์กวนอิมได้มอบให้ ต่างจึงเรียกพระโพธิสัตว์กวนอิมที่มาโปรดนี้ว่า กวนอิมหลิว เพื่อเป็นการระลึกในพระคุณ

นายบ้านเอี้ยนเมื่อบุตรของตนรอดตายจากโรคหัดนี้มาได้ ก็ระลึกถึงพระโพธิสัตว์อยู่มิได้ขาด และคิดว่าสมควรที่จะสร้างศาลไว้ เพื่อเป็นการระลึกถึงบุญคุณ จึงจัดการว่าจ้างช่างในซินฝงจำนวนมากมาจัดสร้างศาลเจ้า ตรงที่ที่พระโพธิสัตว์ได้มาปรากฏร่างแก่หนึ่งหนุ่มหนึ่งเฒ่า และขนานนามศาลเจ้านี้

สำนักเจ้าขาว ในศาลเจ้าอันวิจิตรนี้มีรูปเจ้าแม่กวนอิมที่อยู่ในชุดอาภรณ์สีขาวเป็นรูปเคารพบูชา พระโพธิสัตว์ในปางนี้มือถือกิ่งเซิ่งหลิวอันเป็นสัญลักษณ์พิเศษ เหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะสิ่งประทานนี้ได้ช่วยชีวิตเด็กไว้นี้จำนวนมาก ดังนั้นจึงมีฉลองกันเป็นประจำปี เพื่อเป็นสิริมงคลแก่อายุ และมีนามอีกนามหนึ่งว่า **กวนอิมอายุวัฒนะ**

ศาลเจ้าขาวแห่งนี้ ทุกวันจะมีผู้มาจุดธูปเทียนบูชาเป็นจำนวนมาก และเป็นอยู่เช่นนี้สืบทอดกันมาจนถึงปัจจุบัน ก็ยังเป็นเช่นนั้น และศาลเจ้าขาวนี้ก็ยังคงตั้งอยู่ที่เชิงเขาริมทางนั่นเอง พอถึงวันที่ ๑๙ ของเดือน ๒ เดือน ๖ และเดือน ๙ จะมีคนจากทุกทิศทุกทางมาทำการเฉลิมฉลองเป็นพิธีใหญ่โต และถือเป็นการสะเดาะเคราะห์เสริมมงคลแก่ตัว ซึ่งมันก็ปรากฏว่าเป็นผลดีแก่ชีวิตนั้นจริงๆ

นี่คือ ความศักดิ์สิทธิ์แห่งพระโพธิสัตว์กวนอิมผู้เปี่ยมเมตตาโดยแท้

ภาคผนวก

อภินิหารพระแม่กวนอิม

เมื่อคราวตรุษจีน ปีพุทธศักราช ๒๕๒๐ครอบครัวของข้าพเจ้าได้ไปนมัสการพระตามวัดต่างๆทั่วเกาะไต้หวัน พร้อมกับท่องเที่ยวไปด้วย ระหว่างเส้นทางจากกรุงเข้าไปเมืองไถหนาน ทิวทัศน์ตลอดเส้นทางทั้งสองข้าง ทำให้ใจอันว้าวุ่นมาตลอดปีได้สงบลง เช้าวันชิวสี่ (วันที่ ๔ ของตรุษจีน) พวกเราจะเดินทางต่อไปเมืองฮัวเหลียน รถออกวิ่งไปได้ไม่นาน หนังตาของคุณปู่เริ่มกระตุก คล้ายกับเป็นลางสังหรณ์ว่า จะมีอะไรเกิดขึ้นอย่างไรอย่างนั้น

รถได้ผ่านถนนซุฮัวไฮเวย์ วิวทั้งสองข้างสวยงามมาก ด้านขวามือเป็นมหาสมุทรแปซิฟิก จะเห็นท้องทะเลจรดกับขอบฟ้ากว้างใหญ่สุดหูสุดตา ส่วนด้านซ้ายเป็นภูเขาสูงชัน ถนนจะไต่ทอดไปตามไหล่เขา ขณะที่พวกเรากำลังเพลิดเพลินกับทิวทัศน์ตระการตาอยู่นั้น ฉับพลันนั้นมีสุภาพสตรีในชุดสีขาวเรือนร่างมีประกายแวววาวดังรัศมีสีทอง กำลังเดินทอดน่องอยู่ข้างหน้าพวกเรา คุณปู่จึงเอ่ยขึ้นว่า *"ในที่สูงชันและเปล่าเปลี่ยวเช่นนี้เหตุใดจึงมีสตรีผู้เลอโฉมมาเดินเที่ยวเล่นอยู่ที่นี่นะ"* พอพูดเสร็จทันใดนั้นก็มีรถทัวร์ขนาดใหญ่โผล่ออกมาจากทางโค้งด้วยความเร็วสูง รถได้ล้ำเส้นทึบทั้งสองเส้นมาทางพวกเรา คุณพ่อตกใจมากจึงรีบหักพวงมาลัยมาทางขวา (ทางไต้หวันขับรถชิด

ขวา) ซึ่งเป็นมหาสมุทรแปซิฟิก ข้าพเจ้าแลเห็นคุณพ่อเหงื่อชุ่มศีรษะ ใบหน้าบอกความกลัวสุดขีด

ในเสี้ยววินาทีนั้น คุณปู่ได้ท่องพระนามของพระโพธิสัตว์กวนอิมฉับพลันนั้น สตรีในชุดขาวผู้เลอโฉมได้ปรากฏต่อหน้ารถของพวกเราอีกครั้งหนึ่ง ท่านยกมือขึ้นทั้งสองข้าง ทำท่าห้ามญาติ สิ่งอัศจรรย์ได้เกิดขึ้นทันที กุญแจรถได้หมุนกลับเข้าที่เดิมเครื่องยนต์ดับทันที ตามด้วยเสียงเบรกดังขึ้น รถได้หยุดลงกะทันหัน หน้ารถห่างจากขอบถนนแค่ ๒ เมตรเท่านั้น สตรีในชุดขาวก็ได้อันตรธานไปไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไหร่ คุณปู่ร้องขึ้นว่า *"พระโพธิสัตว์ได้มาโปรดแล้ว"* พูดแล้วพวกเราก็ลงกราบพื้นทุกคน

เรื่องราวได้ผ่านไปแล้ว ๘ ปี ภาพอันตื่นเต้นยังฝังลึกอยู่ในความทรงจำของพวกเราเสมอ ข้าพเจ้าจะไม่มีวันลืมเหตุการณ์นั้นจนกว่าชีวิตจะหาไม่

ข้าพเจ้าบันทึกข้อความนี้ เพื่อเป็นอุทาหรณ์แก่สาธุชนทั้งหลาย ให้ละจากการทำชั่ว และหันมาประพฤติปฏิบัติธรรม ปกติครอบครัวของข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ประกอบแต่กรรมดี ดังเช่น บริจาคทรัพย์จัดพิมพ์หนังสือธรรมะเป็นธรรมทาน ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ไม่ดื่มสุรายาเมา ไม่อิจฉาริษยาผู้อื่นที่ได้ดีกว่า ฯลฯ บุญกุศลอันน้อยนิดนี้ อาจเป็นเหตุปัจจัยให้ได้รับความเมตตาการุณย์จากพระโพธิสัตว์กวนอิมก็เป็นได้

พี่สาวไหว้พระคุ้มครองน้องชาย

อุบาสิกาหลี่จินเล่าให้ฟังว่า เพื่อนบ้านของเธอมีเด็กหญิงอายุ ๑๐ ขวบคนหนึ่ง เป็นเด็กที่ฉลาดและมีจิตธรรมะ ทุกวันอาทิตย์จะไปฟังเทศน์ที่วัดซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบ้านเธอนัก เธอมีความซาบซึ้งในรสพระธรรม ทุกวันเธอจะตั้งใจสวดมนต์คาถาเจ้าแม่กวนอิม เนื่องด้วยที่บ้านไม่มีพระพุทธรูป เธอจึงไปกราบพระพุทธรูปข้างบ้านทุกวัน

วันเวลาได้ผ่านไปหลายเดือน ลูกชายเจ้าของบ้านห้ามเธอไปไหว้พระสวดมนต์ที่บ้านเขาอีก เด็กหญิงที่ฉลาดอย่างเธอจึงไม่กล้าไปไหว้พระพุทธรูปที่ข้างบ้านนั้นอีก แต่ในใจยังอยากสวดมนต์ มีอยู่คืนหนึ่งเธอลุกขึ้นมาคุกเข่าอยู่บนเตียง แล้วสวดคาถาเจ้าแม่กวนอิม และกล่าวนามพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับพระโพธิสัตว์กวนอิม

แม่ของเธอก็ตื่นขึ้นมาถามว่า *“ลูกตื่นขึ้นมาดึกๆ เช่นนี้ทำไม”*

เธอบอกว่า *“แม่ หนูฝันเห็นพระโพธิสัตว์กวนอิม องค์ท่านสง่างามมาก ใบหน้ายิ้มแย้มแฝงด้วยเมตตา ท่านยืนอยู่ตรงหน้าหนู หนูเลยรีบลุกขึ้นมากราบนมัสการท่าน และสวดคาถาเจ้าแม่กวนอิม แม่จ๋า หนูอยากได้พระพุทธรูปของท่านมากราบไหว้ หนูขอร้องแม่ไปเช่ามาให้องค์หนึ่งนะคะ”* แล้วเธอ

พนมมืออ้อนวอนแม่ว่า *"แม่จ๋าหนูคิดได้แล้ว หนูจะทุบกระปุกดูว่ามีเงินเท่าไหร่ แล้วขอร้องคุณพ่อช่วยเช่ามา ๑ องค์ หนูจะได้กราบไหว้ทุกวัน"*

กระปุกนั้นมีเงินเพียง ๒๘ เหรียญ แต่พ่อเธอก็ไปเช่าพระโพธิสัตว์กวนอิมมา ๑ องค์ ในราคา ๕๐ เหรียญ แล้วอัญเชิญท่านสถิตบนหิ้งพระ แม่ของเธอซื้อดอกไม้ผลไม้มาไหว้ คนในบ้านกำลังชุลมุนกับการอัญเชิญพระพุทธรูปอยู่นั้น น้องชายวัย ๔ ขวบของเธอเกิดหายออกจากบ้าน ทำให้คนในบ้านวุ่นวายไปหมด คนในหมู่บ้านหลายร้อยคนก็ช่วยกันออกตามหาทั่วภูเขาก็หาไม่พบ มีคนเริ่มหัวเราะเยาะพ่อแม่ของเธอว่า เป็นผู้ใหญ่แล้วยังเชื่อคำเพ้อฝันของเด็กว่าจะไหว้พระ แล้วก็มาสาละวนกับการไหว้พระ จึงมีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น

เด็กหญิงผู้น่าสงสารถูกชาวบ้านพูดจากระแทกกระทั้นไม่รู้จะทำอย่างไร จึงมาคุกเข่าต่อหน้าพระโพธิสัตว์กวนอิมว่า *"ท่านแม่ขา ขอกราบและขอความกรุณาช่วยน้องชายของหนูกลับบ้านโดยความปลอดภัยนะคะ หากมีเหตุร้ายใดๆเกิดขึ้นลูกคงไม่กล้าจะไหว้พระอีก คนในหมู่บ้านก็ไม่กล้าไหว้พระอีกเช่นกัน ท่านพระแม่กวนอิมขา กรุณาช่วยน้องชายของหนูด้วยนะคะ"*

พ่อของเธอได้นึกขึ้นมาว่า หมอดูเคยทำนายดวงชะตาชีวิตของเด็กคนนี้ไว้ว่า ในเดือนใด ปีใด (พอดีตรงกับเดือน

ที่เกิดเหตุ) จะมีเคราะห์ร้าย

เด็กน้อยวัย ๔ ขวบได้ออกจากบ้านตอนเช้าแต่ลำพัง เดินทางไปเรื่อยๆตามทางรถไฟโดยไม่มีจุดหมายปลายทาง มาเจอนักศึกษากลุ่มหนึ่งตะโกนเรียกว่า *“น้องชายๆ อย่าวิ่งเลย มันอันตรายนะ”* แต่หนูน้อยก็ตั้งหน้าตั้งตาวิ่งท่าเดียว นักศึกษาคนหนึ่งวิ่งตาม แล้วคว้ามือไว้แล้วอุ้มอยู่ในอก หนูน้อยทำตาดุใส่อ้าปากกัดมือของนักศึกษาหนุ่มคนนั้น นักศึกษาหนุ่มคนนั้นไม่ถือสา จึงอุ้มไปมอบให้นายสถานีรถไฟ

นายสถานีนึกขึ้นได้ว่า เช้านี้มีโทรศัพท์จากสถานีหลงเจิ่นแจ้งมาว่ามีเด็กอายุ ๔ ขวบ ได้หายออกจากบ้าน ช่วยสังเกตให้ด้วย

นายสถานีหวางเถียนจึงได้โทรศัพท์ติดต่อกับสถานีหลงเจิ่น ให้ช่วยติดต่อกับผู้ปกครองของเด็กมารับกลับไป

ภรรยานายสถานีเห็นเด็กน้อยทั้งหิวทั้งอิดโรย เสื้อผ้ามอมแมม จึงได้อุ้มกลับบ้าน ช่วยอาบน้ำ ให้ข้าวกินและให้พักผ่อนนอนหลับ

พ่อแม่ของเด็กได้ไปรับลูกชายของพวกเขากลับมาถึงบ้านก็ ๕ ทุ่มเศษ

ชาวบ้านจึงเริ่มสรรเสริญ พ่อแม่ของเด็กกับพี่สาวของเด็กมีศรัทธาต่อพระโพธิสัตว์กวนอิม สิ่งศักดิ์สิทธิ์จึงปกป้องคุ้มครองเด็กน้อยคนนี้ปลอดภัยกลับบ้าน

น้ำมนต์คาถาพระธรณีสูตรรักษาไข้ได้

เฉินหวางหลิน

หลายปีก่อน ข้าพเจ้าไปทำธุระที่เกาชง ทางใต้ของเกาะไต้หวัน ได้ทราบว่า ภรรยาของทนายสงเซินป่วยหนักและกำลังรับการรักษาที่หมินจ้งคลีนิค ข้าพเจ้าเลยไปเยี่ยมไข้ เห็นใบหน้าเธอแดงก่ำ หายใจแรง ความร้อนสูง หมอแนะนำว่า ที่ฮ่องกงมียาตัวหนึ่งรักษาโรคนี้ได้ ทนายสงเซินรีบโทรศัพท์ทางไกลไปสั่งซื้อทันที ในเวลาเดียวกัน ยังได้ติดต่อผู้อำนวยการของโรงพยาบาลที่ไทเป ซึ่งเป็นเพื่อนเขา ให้มาช่วยรักษาอีกแรงหนึ่ง ดูเขามีความกระวนกระวายยิ่ง ข้าพเจ้าเลยพูดกับภรรยาเขาว่า *"ปกติเธอก็หมั่นสวดคาถาเจ้าแม่กวนอิมกับคาถาพระธรณีสูตรอยู่แล้ว"* และได้ทำน้ำมนต์ไว้ เธอควรดื่มน้ำมนต์นั้น และอธิษฐานถึงท่านพระแม่กวนอิม ขอบารมีท่านช่วยปกป้องรักษาให้ ว่าแล้วจึงไปนำน้ำมนต์บนหิ้งพระและพูดกับทนายสงเซินว่า *"น้ำมนต์นี้ได้รับการสวดมนต์มาหลายวันแล้ว ลองเอาน้ำมนต์นี้ให้ภรรยาเธอดื่ม จะเกิดสิ่งอัศจรรย์ขึ้นโดยไม่คาดคิดก็ได้ และคนป่วยยังต้องหมั่นสวดคาถาเจ้าแม่กวนอิม พร้อมกับท่องพระนามพระโพธิสัตว์กวนอิมเป็นนิจศีล ไข้จะทุเลาลงได้"*

หลายวันต่อมา ข้าพเจ้าได้รับจดหมายจากทนายสงเซินว่า ภรรยาเขาได้หายจากป่วย ขณะนี้ได้กลับไปพักรักษาตัวที่บ้านแล้ว

หญิงที่สิ่งศักดิ์สิทธิ์นับถือ

หวูยี่

ในภาคกลางของประเทศจีน มีหญิงชราแซ่หว่านคนหนึ่งอายุราว ๖๐ กว่าปี เธอเป็นพุทธมามกะที่เคร่งครัดทานเจตั้งแต่เด็ก เป็นเวลานานมากกว่า ๕๐ ปีแล้ว ปกติเป็นคนใจบุญสุนทานชอบช่วยเหลือผู้ยากไร้ แนะนำชาวบ้านให้รู้ถึงกฎแห่งกรรม เวลาสอนลูกๆมักจะใช้ธรรมะเป็นหลักเป็นสตรีที่เพียบพร้อมไปทุกอย่าง

บ้านของนางหว่านอยู่ใกล้ศาลเจ้าหลักเมือง (เฉิงหวางหรือเสี่ยอ๊วง) เธอจะต้องเดินผ่านศาลเจ้านั้นทุกวัน วันหนึ่งเป็นกลางเดือน ๖ เจ้าประจำหลักเมืองได้ลงประทับ ทรงได้มีคำสั่งว่าขอให้ชาวบ้านช่วยกันก่อสร้างกำแพงล้อมศาลเจ้าไว้เพราะพื้นที่นั้นมีนักบุญท่านหนึ่ง (นางหว่าน) มีบุญบารมีสูงมากทุกครั้งที่เธอเดินผ่านศาลเจ้า สิ่งศักดิ์สิทธิ์ในศาลเจ้าจะต้องลุกขึ้นต้อนรับเป็นการไม่สะดวกอย่างยิ่ง หากสร้างกำแพงสูงกั้นไว้ เวลาเธอเดินผ่านจะได้ไม่เห็น

เรื่องนี้ได้ผ่านไปหลายวัน ลูกสาวของนางหว่านได้คลอดบุตรชาย เธอจึงไปซื้อไก่ ๒ ตัว เพื่อนำไปตุ๋นเป็นการบำรุงร่างกายของลูกสาว และได้เดินผ่านศาลเจ้า วันรุ่งขึ้นเจ้า

ประจำหลักเมืองได้ประทับทรงได้เขียนว่า *"กำแพงสูงนั้นงดสร้างได้แล้ว เพราะคนที่ข้าฯนับถือ เมื่อวานได้คุมนักโทษสองคน (ไก่ ๒ ตัว) กลับไปให้คนในบ้านสำเร็จโทษ (ฆ่า) เธอได้ทำผิดศีลแล้ว บุญบารมีที่เคยสะสมมาได้ถูกบั่นทอนลงไป"*

เรื่องได้เข้าหูนางหว่านในเวลาต่อมา รู้สึกวิตกมาก ไม่นึกว่าความดีของเธอที่สะสมมาหลายสิบปี จะได้รับการสรรเสริญนับถือจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ บัดนี้ได้ทำผิดศีลไปแล้ว ก็รู้สึกเสียใจ เธอจึงรีบห้ามคนในบ้านทำการฆ่าไก่ ๒ ตัวนั้น และชุบเลี้ยงไว้เป็นอย่างดี ต่อไปจะไม่กล้าทำผิดศีลอีก

อภินิหารของพระพุทธรูป

ฉางซุ่น

นายหลีไห่ชิงเป็นเพื่อนบ้านได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า อดีตเขาเคยเป็นทหารได้ร่วมต่อต้านการบุกรุกของทหารญี่ปุ่น จำได้ว่าในพุทธศักราช ๒๔๘๖ ในฤดูใบไม้ร่วง กองทัพของเขาได้มาพำนักอยู่ที่วัดร้างใหญ่แห่งหนึ่ง ในมณฑลเหอหนาน (ระหว่างสงครามกองทัพมักอาศัยบ้านเรือนชาวบ้านหรือตามวัดวาอาราม) ขณะนั้นผู้กองหวูเป็นคนไม่เชื่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ มักออกคำสั่งให้ย้ายพระพุทธรูปออกจากวัด จะได้มีสถานที่พักแรม ในวัดนั้นมีพระพุทธรูปขนาดใหญ่องค์หนึ่งประดิษฐานอยู่ ทหาร ๓๐ กว่านายใช้เชือกมนิลาขนาดใหญ่ ช่วยกันลากพระพุทธรูป แต่ก็ไม่สามารถขยับองค์ท่านได้ ทันใดนั้นเชือกมนิลาเกิดไฟลุกขึ้นโดยไม่ทราบสาเหตุ เหล่าทหารที่ลากพระพุทธรูปนั้นต่างถูกไฟไหม้บาดเจ็บทั่วถึงกัน ผู้หมวดได้รีบรายงานให้ผู้กองหวูทราบ ผู้กองรีบมาดูเหตุการณ์ แล้วได้ก้มลงกราบไหว้ต่อพระพุทธรูปแล้วกล่าวว่า *“หากพระพุทธองค์ศักดิ์สิทธิ์จริง โปรดประทานยาวิเศษช่วยรักษาทหารที่บาดเจ็บด้วย ข้าพเจ้ายินดีซ่อมแซมให้วัดนี้ดีขึ้นมีสภาพเหมือนเดิม”* พูดแล้ว ผู้กองหวูก็เอาขี้ธูปในกระถางธูปมาโรยตามบาดแผลของทหารเหล่านั้น หลายวันต่อมาทหารทุกคนได้หายเจ็บเป็นปกติ

นับจากนั้นมา ผู้กองหวูไม่เพียงไม่กล้าดูหมิ่นดูแคลนสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือทำลายวัดวาอารามอีก และก็ได้เริ่มศึกษาธรรมะ ได้ทำบุญให้ทาน ทำสมาธิ เพื่อตอบสนองความเมตตาต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์

เสียงสวดมนต์ช่วยชีวิตไว้

เหว่ยเต๋อ

ชาวไต้หวันมีคำพังเพยกล่าวไว้ว่า *"ไม่มีผีก็ไม่มีคนตาย"* นับว่าเป็นความจริง วันหนึ่งๆอุบัติเหตุบนท้องถนนจะมีคนตายเป็นประจำ จะถือว่าเป็นการกระทำของภูตผีปีศาจก็ได้ แต่ตาเนื้ออย่างพวกเราไม่สามารถมองเห็นได้ ดังนั้นจึงไม่อาจเข้าใจเรื่องแบบนี้ได้ หากพวกเราช่วยกันสวดมนต์เปล่งพระนามของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระโพธิสัตว์กวนอิม ๑,๐๐๐ ครั้ง หรือ ๑๐,๐๐๐ ครั้ง ภูตผีปีศาจเหล่านั้นจะอยู่ห่างจากพวกเรา

มีหญิงคนหนึ่งชื่อว่าชิวเหรียญจู มีภูมิลำเนาอยู่ในเมืองไถจง เมื่อ ๑๐ ปีก่อนเธอได้เปิดร้านถ่ายรูปที่ถนนสาย ๓ ในเมืองไถจง วันหนึ่งเธอไปธุระที่ไปรษณีย์และได้ถูกรถชน รถยนต์ที่ก่อเรื่องได้ขับหลบหนีไป ส่วนชิวเหรียญจูบาดเจ็บสาหัสสลบไสลอยู่ ณ ที่เกิดเหตุ คนที่มุงดูต่างก็ไม่รู้จักเธอ ทันใดนั้น ก็มีทหารหนุ่มร้องขึ้นมาว่า *"นั่นชิวเหรียญจูนี่"* พูดแล้วก็หามขึ้นรถนำเธอส่งบ้าน

ลูกๆของเธอเห็นสภาพเช่นนั้น ต่างวิตกกังวลเป็นอย่างมาก จึงช่วยกันสวดพระนามของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับพระโพธิสัตว์กวนอิม ทหารหนุ่มคนนั้นก็ร่วมสวดด้วย เวลา

ผ่านไปไม่นาน ชิวเหรียญจูได้พูดพึมพำในอาการสลบไสลว่า *"พวกแกมากันเยอะแยะ จะมาฉุดฉันขึ้นรถ ฉันไม่ไป ฉันไม่ไปกับพวกแก ฉันเป็นพุทธมามกะ ถ้าฉันจะไปฉันต้องไปกับพระพุทธเจ้า"* นางเว้นจังหวะหน่อยหนึ่ง แล้วจึงพูดต่อไปว่า *"พวกแก พอได้ยินเสียงสวดพระนามพระพุทธเจ้ากับพระโพธิสัตว์กวนอิม แล้วก็หนีกระเจิง รถยนต์ก็ขับหนีไป"*

ชั่วอึดใจหนึ่ง นางชิวเหรียญจูก็ฟื้นขึ้นมา ที่ศีรษะพันด้วยผ้าพันแผล หมอได้เย็บไป ๑๐ กว่าเข็ม เธอได้เล่าเรื่องภูตผีปีศาจจำนวนมากจะมาจับเธอขึ้นรถให้ข้าพเจ้าฟัง ข้าพเจ้ารู้สึกว่า เธอเป็นพุทธมามกะที่เคร่งครัด สวดมนต์ทุกวัน หากเธอขาดศรัทธา ควบคุมสติไม่อยู่ คงถูกพวกผีลากขึ้นรถไปแล้ว คิดๆ ดูก็เป็นเรื่องที่น่ากลัวมาก

ผลแห่งความศรัทธา

วีณา แซ่อั้ง

ดิฉันมีความศรัทธา นับถือเจ้าแม่กวนอิมมาตั้งแต่เด็ก หลังจากได้ดูหนังเรื่องกำเนิดเจ้าแม่กวนอิมแล้ว ท่านมีเมตตาการุณย์ต่อชาวโลกในยามทุกข์ คุณแม่ดิฉันก็นับถือเหมือนกัน ทุกเช้าจะสวดคาถาเจ้าแม่กวนอิม ดิฉันเห็นเข้าก็อยากสวดบ้าง ท่านก็สอนให้ ดิฉันเลยสวดเป็นประจำวันเช่นกัน

ที่ดิฉันจะเล่าเหตุการณ์ที่ดิฉันได้ประสบกับตัวเองให้ท่านผู้อ่านได้อ่าน กล่าวคือ ในช่วงปิดเทอมประจำปี พ.ศ. ๒๕๓๔ ดิฉันได้ไปพักอาศัยที่บ้านของญาติคนหนึ่ง ซึ่งอยู่ในหมู่บ้านชานเมือง ด้วยความเจริญของเมืองหลวงได้ขยายออกไปอย่างรวดเร็ว หมู่บ้านจัดสรรเล็กๆก็หนาแน่นด้วยผู้คน แต่ร้านอาหารยังมีไม่พอกับความต้องการของผู้คนที่นับวันจะทวีขึ้น ญาติๆได้สนับสนุนดิฉันให้ขายก๋วยเตี๋ยวในช่วงปิดเทอม ดิฉันมาคิดดูก็เห็นดีด้วย จึงได้เตรียมข้าวของลองขายดู

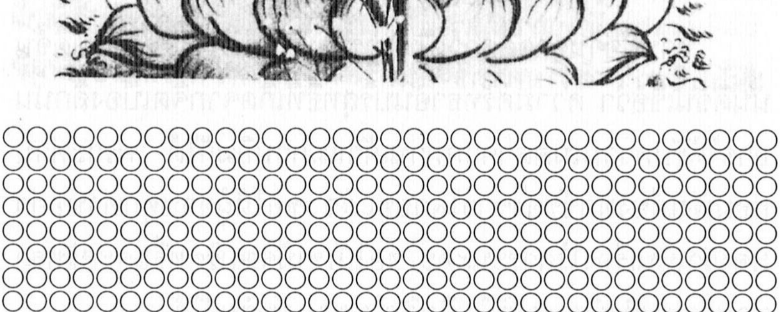
วันแรกขายดีมาก ไม่นานก็ขายหมด ทำให้ดิฉันมีกำลังใจมากขึ้น ตามปกติในย่านชุมชนสัปดาห์หนึ่งจะมีตลาดนัด ๑ วัน ผู้คนจะนำสินค้ามาขายกันคับคั่ง ดิฉันก็ไปขายด้วย ขายได้ไม่นานฝนทำท่าจะตก ท้องฟ้าดำมืดไปหมด ลมพายุพัดแรงมาก

ทำให้ข้าวของปลิวว่อน ดิฉันเริ่มวิตกกังวล ทันใดนั้นดิฉันก็นึกถึงเจ้าแม่กวนอิม จึงได้สวดมนต์ไต่ซือไต่ปุย ๓ จบในใจ และภาวนา ขอให้เจ้าแม่กวนอิมช่วยให้ฝนอย่าได้ตกลงมาตอนนี้เลย ผู้คนที่หาเช้ากินค่ำ ด้วยการนำสินค้ามาขายกันมากๆเช่นนี้ อย่าได้ให้พวกเขาต้องขาดทุนย่อยยับเลย เมื่ออธิษฐานจบลง สิ่งอัศจรรย์ก็ได้เกิดขึ้น พายุลมได้ค่อยๆอ่อนตัวลง เมฆดำมหึมาก็ได้ค่อยๆเคลื่อนผ่านหมู่บ้านไป ทุกคนเลยได้ขายต่อ ตัวดิฉันเองวันนั้นก็ขายดีเป็นพิเศษด้วย

ประสบการณ์ครั้งที่สอง มีอยู่วันหนึ่ง เวลาราว ๑๕.๐๐ น. ดิฉันได้เตรียมของจะออกไปขาย ฝนเริ่มตกพรำๆ มีฟ้าแลบและฟ้าร้องดังกระหึ่ม ดิฉันคิดว่า วันนี้ดิฉันไม่ได้ขายแน่ๆแล้ว ดิฉันก็นึกถึงเจ้าแม่กวนอิมทันที เดินไปหลังบ้าน คุกเข่าลงแล้วพนมมืออธิษฐานถึงเจ้าแม่กวนอิม ขออย่าได้ฝนตกเลย แล้วก็ท่องนะโมกวงซิอิมผ่อสัก ๓ ครั้ง แล้วก็เดินออกมาหน้าบ้าน ปรากฏว่าท้องฟ้าเริ่มสว่างไสว วันนั้นดิฉันเลยไม่ต้องขาดทุน

ท่านผู้อ่านอาจคิดว่าเป็นการบังเอิญก็ได้ แต่สำหรับดิฉันนั้นดิฉันเชื่อว่า ความศรัทธาอันบริสุทธิ์ที่เกิดจากจิตเบื้องลึกนั้น อาจได้รับความเมตตาจากท่านเจ้าแม่กวนอิมก็ได้ เพราะท่านย่อมฟังเสียงทุกข์ของชาวโลกอยู่แล้ว ขอให้ผู้อ่านทุกท่านอย่ามองว่าเป็นเรื่องไร้สาระนะคะ ขอให้เรามีจิตบริสุทธิ์และศรัทธา ท่านจะพบสิ่งอัศจรรย์ที่ไม่นึกคิดในยามคับขันก็ได้

พระคาถาเจ้าแม่กวนอิม

นำโม ไต่ซื้อไต่ปุย กิวโค่ว กิวหลั่ง ก๋วงไต๋ เล่งก๋ำ กวงซีอิมผู่สัก

(ท่อง ๓ จบ กราบ ๓ ครั้ง)

นำโมฮุ๊ก นำโมหวบ นำโมเจ็ง นำโมกิวโค่ว กิวหลั่ง กวงซีอิมผู่สัก ทั้งจี้โต โอม ! เกียล้อฮวดโต ๆ เกียออฮอดโต ๆ ล้อเกียฮวดโต ๆ ซาผ่ออ เทียนหลอซิ่ง ตี่หลอซิ่ง นั่งหลี่หลั่ง หลั่งหลี่ซิง เจ็กเฉียกไจเอียงห่วยอุ่ยติ๊ง นำโม หม่อฮอ ปวกเยี่ยปอหล่อบิ๊ก

พระคาถาจีนแปลเป็นไทยโดยใจความ

ข้าพเจ้านอบน้อมกราบนมัสการแทบเบื้องพระยุคลบาทแห่งองค์พระพุทธบิดรอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ทั้งพระธรรมและพระอริยสงฆ์สาวก

ข้าพเจ้าขอนอบน้อมนมัสการ ต่อเจ้าแม่กวนอิมบรมโพธิสัตว์พุทธเจ้า พระผู้ทรงมีน้ำพระทัยเมตตากรุณาต่อผู้ทุกข์ยากลำบากอย่างไม่มีขอบเขตจำกัด ไม่มีการถือชั้นวรรณะ น้ำพระทัยของพระองค์บริสุทธิ์ และศักดิ์สิทธิ์ประดุจดังกระแสแห่งทิพย์

ข้าพเจ้าขอถวายอภิวาทต่อพระพุทธ พระธรรม พระ

อริยสงฆ์ และพระอรหันต์สาวกสาวิกาทั้งหลาย เทพเจ้าบนสวรรค์ เทพเจ้าผู้รักษาแผ่นดิน ขอให้ข้าพเจ้าพ้นจากเคราะห์ทั้งปวง ขอให้ข้าพเจ้าได้ปัญญา ให้ข้าพเจ้าได้โลกุตตระ ให้ได้ถึงฝั่งแห่งแดนพระอริยะด้วยเทอญ

(เมื่อท่องมนต์นี้ครบ ๕๐ จบ ก็ให้ขีดฆ่า ๑ วงกลมทิ้ง)

อานิสงส์จากการท่องพระคาถาเจ้าแม่กวนอิม

ที่เมืองเกียเฮง มีครอบครัวสกุลโง้ว ภรรยาสกุลตั้ง ส่วนภรรยานั้นร่างกายไม่แข็งแรง มักเจ็บออดๆแอดๆ อยู่เป็นนิจไม่มีบุตรไว้สืบสกุล จึงได้สวดมนต์ (ไต่สือ) ไม่เว้นวัน และได้พิมพ์มนต์ที่สวดหนึ่งพันสองร้อยใบ เพื่อแจกแก่เพื่อนมนุษย์ ปรากฏว่าได้หายจากการเจ็บไข้ ต่อมาก็ได้บุตรชายคนหนึ่ง ซึ่งต่อมาภายหลังได้รับราชการได้เป็นถึงสีนึ่ง (เทียบเท่ารัฐมนตรีปัจจุบัน)

ที่แมนจูเรีย นายหลือลิ้ม สกุลลี้ ได้ไปทำธุระที่เมืองกุยจิวพอเรือไปถึงปากอ่าว เกิดมีพายุขึ้น น้ำก็เชี่ยวกรากเรือกำลังจะล่ม ทันใดนั้น เขาก็ได้อธิษฐานต่อองค์เจ้าแม่กวนอิมว่า ถ้าหากปลอดภัยจะพิมพ์มนต์ไต่สือหนึ่งพันสองร้อยใบเพื่อแจก พออธิษฐานจบลงปรากฏว่า พายุสงบลง น้ำก็นิ่งเรือจึงไปได้อย่างสะดวกและปลอดภัย

ที่นครปักกิ่ง นายเสี่ยงง้วน สกุลเฮ้ง ได้ไปสอบหลายครั้งก็สอบไม่ได้ ก็ฝันถึงเจ้าแม่กวนอิมมาบอกว่า ที่จริงแล้วเรื่องการสอบนั้น เขาไม่มีโอกาสได้เลย แต่ระยะอันใกล้นี้ ได้เห็นนายเสี่ยงง้วนมีความศรัทธา ท่องคาถาไต่สือ และนับถืออย่างจริงใจ พระองค์ก็ช่วยให้สอบได้ พอนายเสี่ยงง้วนตื่นขึ้นก็ได้พิมพ์คาถานั้น ๑,๒๐๐ ใบ เพื่อแจก ซึ่งปรากฏว่า เขาสอบได้สมความปรารถนา

ที่มณฑลซานตุง นายฮ่งคง สกุลจิว ถูกควบคุมตัวเพราะมีคดีอยู่ ก็ได้ฝันเห็นเจ้าแม่กวนอิมสอนให้ท่องคาถาไต่สือก็จะสะเดาะเคราะห์ได้ เขาจึงท่องคาถานี้ ๑๒,๐๐๐ จบ ต่อมาผลปรากฏว่า เขาได้รับความอิสระ

ที่อำเภอไต้เฮง มีหญิงกตัญญูผู้หนึ่ง สกุลลี้ พ่อป่วยอาการหนัก หล่อนก็อธิษฐานท่องคาถาไต่สือ ๑๒,๐๐๐ จบ และพิมพ์ ๑,๒๐๐ ใบเพื่อแจก พ่อก็หายป่วยดังปลิดทิ้ง

ที่นครปักกิ่ง นายสี่สั้ง สกุลเล้า ภรรยาสกุลขิง อายุ ๔๐ ปีไม่มีบุตร ได้ท่องคาถาไต่สือนี้ ๑๒,๐๐๐ จบ และพิมพ์ ๑,๒๐๐ ใบแจกด้วย ต่อมาก็ได้บุตรชาย ๑ คน

ที่มณฑลฮุยจิว นายง้วน สกุลโค้ว มีความลำบากยากจนแสนเข็ญ จะกระโดดน้ำตาย ทันใดนั้นก็เห็นคนแก่คนหนึ่งซึ่งเขาได้บอกให้ท่องคาถาของเจ้าแม่กวนอิม ฟ้าเบื้องบนก็จะดลบันดาลคุ้มครอง แล้วคนแก่ผู้นั้น ก็ล้วงเข้าไปในเสื้อหยิบ

คาถาไต่สือให้ นายง้วนก็ทำตามมิหยุดหย่อน ภายหลังเขาก็กลายเป็นเศรษฐี

ที่มณฑลเหอหนัง นายย่งซุน สกุลเฮ้ง ตอนหนุ่มได้ป่วยเป็นโรค ซึ่งอาการหนัก คิดว่าต้องตายอย่างแน่นอน จึงได้ท่องคาถาไต่สือ และได้พิมพ์แจกด้วย ซึ่งปรากฏว่ามีอายุยืนถึง ๙๐ ปี

ที่มณฑลจิกัง นายตั่งเกา สกุลกู่ มีความอดอยากยากจน และคืนหนึ่งก็ได้ฝันเห็นเจ้าแม่กวนอิมได้มาหาและมือถือคาถาไต่สือ พอลืมตาตื่นขึ้น ก็ได้อธิษฐานและท่องคาถา ๑๒,๐๐๐ จบ และพิมพ์รูปเจ้าแม่กวนอิม ๑,๒๐๐ รูปแจก จากนั้นก็ค่อยๆดี และสมปราถนาทุกอย่าง

ที่มณฑลเล่งปอมีหญิงสกุลยู้ อายุ ๒๘ ปี เป็นโรคผิวหนังเน่าเปื่อยตามร่างกาย ได้หาหมอและถามเจ้าหลายแห่ง อาการก็ไม่ทุเลา ภายหลังมีคนแก่มาแนะนำ ให้ท่องและพิมพ์คาถาเพื่อแจกแล้วโรคจะหาย ดังนั้นหล่อนก็ได้อธิษฐาน หลังจากนั้นไม่นานนัก ก็ได้หายจากโรคผิวหนัง นี่คือบารมีเจ้าแม่กวนอิมไต่สือภายหลังก็มีบุตรชายสองหญิงหนึ่ง มีความเฉลียวฉลาดน่ารักมาก

ที่อำเภอกิงกุ่ย นายซีฮวด สกุลเตียง เป็นโรคปวดศีรษะกินไม่ได้นอนไม่หลับ และอยู่ในขั้นอันตราย แพทย์ทั้งหลายไม่สามารถรักษาได้ คนในครอบครัวเป็นห่วงมาก ก็พอดีมี

เพื่อนแนะนำให้ท่องคาถาไต่สือ ๑๒,๐๐๐ จบ และพิมพ์แจก ๑,๒๐๐ ใบด้วย พออธิษฐานเสร็จก็ค่อยยังชั่ว จากนั้นก็หายขาดและไม่ปรากฏว่าปวดศีรษะอีกเลย

ที่อำเภอฝูงฟ้า หญิงสกุลตั้ง อายุ ๓๐ ปี ไม่มีบุตร การค้าก็ซบเซา ทั้งสามีและภรรยามีความกลุ้มอกกลุ้มใจมาก ต่อมามีญาติสกุลมาเยี่ยมที่บ้าน ได้เอ่ยคาถาไต่สือ ว่าถ้าขออะไรก็สมปรารถนา เมื่อทั้งสองฟังดังนั้น ก็ยินดีทำตาม จนบัดนี้มีทั้งบุตรและเงินสมความปรารถนา

คุณศิรินันท์ ดีธนสุวรรณ ได้หายจากโรคไส้ติ่งอักเสบโดยการผ่าตัดหายเป็นปกติแล้ว พร้อมด้วยโรคปวดหัวข้างเดียวและโรคต่างๆ ซึ่งขณะนี้มีแต่ความสุขสมบูรณ์ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ แล้ว

นางเซาะจู แซ่เอี๋ย อยู่บ้านเลขที่ ๙๕/๒๗ สี่แยกหลักสี่ ถนนแจ้งวัฒนะ ดอนเมือง กรุงเทพฯ ขาเดินไม่ได้เป็นอัมพาต ได้ท่องคาถาไต่สือ ขอเจ้าแม่กวนอิมเป็นเวลา ๒ เดือน จึงหายเป็นปกติและพิมพ์แจก ๑,๒๐๐ ใบ

และยังมีอีกมากที่ไม่ได้ลงให้ท่านทราบ ทั้งนี้รวมทั้งกรุงเทพมหานครด้วย

ถ้าบุคคลใดมีความตั้งใจแน่วแน่ ในการท่องคาถาไต่สือและทำตามคำแนะนำก็จะได้ผลตอบแทนอันงดงาม

มหากรุณาธารณีสูตร 大悲咒

“โซย ชิ่ว โซย ง่ง บ่อ ไหง๋ ไต่ ปุย ซิม ทอ ลอ นี จิ่ว” (๓ จบ)
“ปึง ซือ ออ นี ทอ ยู ไล้” (๓ จบ)

• นำ มอ ฮอ ลา ตัน นอ ตอ ลา เหย่ เย • นำ มอ ออ ลี เย • ผ่อ ลู กิด ตี ซอ ปอ ลา เย • ผู่ ที สัต ตอ พอ เย • หม่อ ฮอ สัต ตอ พอ เย • หม่อ ฮอ เกีย ลู นี เกีย เย งัน • สัต พัน ลา ฮัว อี • ซู ตัน นอ ตัน เซ • นำ มอ สิด กิด ลี ตอ อี หม่ง ออ ลี เย • ผ่อ ลู กิด ตี สิด ฮู ลา เลง ถ่อ พอ • นำ มอ นอ ลา กิน ซี • ซี ลี หม่อ ฮอ พัน ตอ ซา เม • สะ พอ ทอ เตา ซี พง • ออ ซี เย็น • สะ พอ สะ ตอ นอ มอ พอ สะ ตอ • นอ มอ พอ เค • มอ ฮัว เตอ เตา • ตัน จิต ทอ งัน • ออ พอ ลู ซี • ลู เกีย ตี • เกีย ลอ ตี • อี ซี ลี • หม่อ ฮอ ผู่ ที สัต ตอ • สัต พอ สัต พอ • มอ ลา มอ ลา • มอ ซี มอ ซี ลี ทอ ยิน • กี ลู กี ลู กิด มง • ตู ลู ตู ลู ฟา เซ เย ตี • หม่อ ฮอ ฮัว เซ เย ตี • ทอ ลา ทอ ลา • ตี ลี นี • สิด ฮู ลา เย • เจ ลา เจ ลา • มอ มอ ฮัว มอ ลา หมก ตี ลี • อี ซี อี ซี • สิด นอ สิด นอ • ออ ลา ซัน ฮู ลา เซ ลี • ฮัว ซอ ฮัว ซัน • ฮู ลา เซ เย • ฮู ลู ฮู ลู มอ ลา • ฮู ลู ฮู ลู ซี ลี • ซอ ลา ซอ ลา • สิด ลี สิด ลี • ซู ลู ซู ลู ผู่ ถี่ เย ผู่ ถี่ เย • ผู่ ถ่อ เย ผู่ ถ่อ เย • มี ตี ลี เย • นอ ลา กิน ซี

• ตี ลี สิด นี นอ • ผ่อ เย มอ นอ • ซอ ผ่อ ฮอ • สิด ถ่อ เย • ซอ ผ่อ ฮอ • หม่อ ฮอ สิด ถ่อ เย • ซอ ผ่อ ฮอ • สิด ทอ ยี อี • สิด พัน ลา เย • ซอ ผ่อ ฮอ • นอ ลา กิน ซี • ซอ ผ่อ ฮอ • มอ ลา นอ ลา • ซอ ผ่อ ฮอ • สิด ลา เซง ออ หมก เค เย • ซอ ผ่อ ฮอ • ซอ ผ่อ หม่อ ฮอ ออ สิด ถ่อ เย • ซอ ผ่อ ฮอ • เจ กิด ลา ออ สิด ถ่อ เย • ซอ ผ่อ ฮอ • ปอ ทอ มอ กิด สิด ถ่อ เย • ซอ ผ่อ ฮอ • นอ ลา กิน ซี • พัน เค ลา เย • ซอ ผ่อ ฮอ • มอ พอ ลี เซง กิด ลา เย • ซอ ผ่อ ฮอ • นำ มอ ห่อ ลา ตัน นอ ตอ ลา เย เย • นำ มอ ออ ลี เย • ผ่อ ลู กิด ตี • ซอ พัน ลา เย • ซอ ผ่อ ฮอ • งัน สิด ติน ตู • มัน ตอ ลา • ปัด ถ่อ เย • ซอ ผ่อ ฮอ

คาถาจุติของพุทธมารดา

นโม สตฺโต น สมฺมาสมฺพุทฺโธ จิติน ทนฺจิธา (โอม) จิลิ จุลิ จุติ สวาหา

(แปล) ขอนอบน้อมแด่พระโพธิสัตว์ และนอบน้อมแด่องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า จิตที่ถูกเบียดเบียน ขอให้ (จิตของเขา) จงไปจุติในที่ดีๆ เถิด

*****

บัณฑิตหลิวยิกโซ่ว เกิดในราชวงศ์หมิง เป็นอาจารย์สอนหนังสืออยู่ในเมืองหลูหลิง วันหนึ่งได้รับเชิญไปประกอบพิธีสาร์ทจีนที่เมืองเถียนจง ระหว่างทางได้พักแรมที่ศาลาคนพักที่เมืองกุ้ยโจว ได้นิมิตเห็นชายชาตรีผู้มีใบหน้ายาว และรูปร่างล่ำสันคนหนึ่งเข้ามาหา จึงได้นั่งสนทนากัน ถามว่า *"ท่านเป็นใคร"* ตอบว่า *"ข้าฯ มีชื่อว่าเถาฮั่น เป็นแม่ทัพในราชวงศ์ซ้อง ที่มาหาครั้งนี้ ใคร่ขอไหว้วานท่านช่วยบันทึกเรื่องราวของข้าฯ เพื่อเป็นอุทาหรณ์ให้กับคนรุ่นหลัง กล่าวคือ เรื่องมีอยู่ว่า ข้าฯ ได้ยกทัพไปตีเมืองเจียงโจว ได้รับการต่อต้านเป็นกำลัง จึงเกิดโทสะ เมื่อข้าฯ บุกเข้าไปได้ ก็ให้สั่งฆ่าประชาชนอย่างไร้ความปรานีนั้น เป็นเหตุให้ข้าฯ ต้องมาเกิดเป็นสุกรทุกๆชาติ เพื่อ*

ชดใช้กรรมที่ข้าฯ ได้ก่อไว้ เวลาถูกฆ่า ความเจ็บปวดอันแสนสาหัสนั้นยากที่จะทนทานได้ มีอยู่ครั้งหนึ่งได้ยินเสียงสวดมนต์ทำให้ข้าฯ พ้นจากความเจ็บปวดทันที ด้วยเหตุนี้ ขอให้ท่านช่วยนำเรื่องนี้ออกเผยแพร่แก่สาธุชนว่า พบเห็นมีการฆ่าเกิดขึ้นหรือขนาดถูกมีดสับ หรือนำสัตว์ที่ถูกฆ่าแล้วลงในหม้อน้ำเดือดหรือนำไปทอดในกระทะ ขอให้กล่าวพระนามของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือสวดคาถาจุตินี้ จะได้ช่วยวิญญาณสัตว์เหล่านั้นพ้นจากความทุกข์ความเจ็บปวดได้ทันที" เมื่อพูดเสร็จแม่ทัพเถาฮั่นได้ลากลับด้วยน้ำตานองหน้า หลิวยิกโซวตื่นจากความฝันได้บันทึกทันที และก็ได้สวดคาถานี้เป็นประจำ

คาถาข้างต้น เกิดอานิสงส์มหาศาล ขอให้สาธุชนผู้มีเมตตาการุณย์ต่อหมู่สัตว์ที่น่าสงสาร โปรดท่องคาถานี้ หรือกล่าวพระนามของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อจะได้ปลดทุกข์ให้กับสัตว์ทั้งปวง และเป็นการสร้างบุญกุศลให้กับตนเองด้วย

คาถาปล่อยสัตว์

恭錄呂純陽祖師乩賜

放生神咒

เทียนจาจา ตี่ จา จา ล้อหมันเปลี่ยนเซ้งฮุกแกซา
天吒吒 地吒吒 羅網變成佛袈裟

ซัวตังเจี้ยวซิ่วกุยเซ้าฮ้วก จุ้ยตังฮื้อบีจึงกุยซา
山中鳥獸歸巢穴 水中魚鼈盡歸沙

เจ๊กเฉียกคุงทั้งกุ่ยเจ็งโถว เยียกอู้เจ๊กไก้เจ้าปลุกทุด
一切昆蟲歸淨土 若有一個走不脫

ซัวซิ้นจุ้ยเจี่ยงไล้กิ่วทา นานเตาหลี เตา หลี
山神水將來救宅 唵兜唎 兜唎

โมโอเตาหลีเตาตอหลี ซาพอโอ
摩訶兜唎兜哆唎 娑婆訶

（此放生神咒、在放生前後誦七篇）

迴向：願 於 此 功 德
迴向一切生靈　早得解脫

คาถาสู่สุคติ

往生神咒

นโมออมีตอพอเย

ตอทาเคตอเย ตอตีเยทา

ออมีลีตูพอปี ออมีลีตอ

สิตตามพอปี ออมีลีตอ

ปีเกียลังตี ออมีลีตอ

ปีเกียลังตอ เคมียือ

เคเคนอ จีตอเกียลี ซอพอฮอ

หมายเหตุ เมื่อเห็นสรรพสัตว์ที่ถูกฆ่า หรือถูรถชนตาย ถ้าสวดคาถานี้ ๗ จบ วิญญาณของสัตว์ที่ตายจะได้ไปสู่สุคติ

พระชินบัญชรคาถา

(สวดท่านองสรภัญญะ)

ชะยา, สะนา, กะตา, พุทธา	เช, ตะวา, มารัง, สวา, หะนัง
จตุ, สัจจา, สะภัง, ระสัง	เย, ปิวิง, สุ นรา, สภา
ตัณหัง, กะรา, ทะโย, พุทธา	อัฏ, ฐะวี, สะติ นา, ยะกา
สัพเพ, ปะติฏ, ฐิโต, มัยหัง	มัต, ถะเก , เต, มุนิส, สะรา
สีเส, ปะติฏ, ฐิโต, มัยหัง	พุทโธ, ธัมโม, ทะวิโล, จะเน
สังโฆ, ปะติฏ, ฐิโต, มัยหัง	อุเร, สัพ, พะคุณา, กะโร
หะทะเย, เม, อนุ, รุทโท	สารี, ปุตโต, จะ, ทัก, ขิเณ
โกณทัญโญ, ปิฏฐิ ภา, คัสมิง	โมคคัล, ลาโน, จะ วา, มะเก
ทักขิเณ, สะวะเน, มัยหัง	อาสุง, อานัน, ทะ รา, หุโล
กัสสะโป, จะ มหา, นาโม	อุภาสุง, วา, มะโส, ตะเก
เกสันเต[1], ปิฏฐิ ภา, คัสมิง	สุริโย, วะ, ปะภัง, กะโร
นิสินโน, สิริสัม, ปันโน	โส, ภิโต, มุมิปุง, คะโว
กุมา, ระ กัส, สะโป, เถโร	มะเหสี, จิตตะวา, ทะโก
โสมัยหัง, วะทะเน, นิจจัง	ปติฏฐา, สิ คุณา, กะโร
ปุณโณ อัง, คุลิมา, โล จะ	อุปาลี, นัน, ทะสี, วะลี

---

[1] *บางฉบับเป็น เกสะโต*

เถราปัญ, จะ อิเม, ชาตา นะลาเต, ติละกา, มะมะ
เสสา, สีติ, มหา, เถรา วิชิตา, ชินะ สา วกา
เอเต, สีติ, มหา, เถรา ชิตะวัน, โต, ชิโน, ระสา
ชะลันตา, สีละเต, เชนะ อัง, คะมัง, เค, สุ สัณ, ฐิตา
ระตะ, นัง ปุ, ระโต, อาสิ ทัก, ขิเณ, เมต, ตะสุต, ตะกัง
ธะชัคคัง, ปัจฉะโต, อาสิ วาเม อัง, คุลิมา, ละกัง
ขันธะโม, ระปะริต, ตัญจะ อาฏานา, ฎิ ยะ สุต, ตะกัง
อากาเส, ฉะทะนัง, อาสิ เสสา, ปา, การะ สัณ, ฐิตา
ชิ, นา นา, นา, วะ, ระ สัง, ยุตตา สัตตัป ปา, การะ ลัง, กะตา
วาตะ ปิต, ตา, ทิสัญ, ชาตา พาหิรัช, ฌัต, ตุ ปัท, ทะวา
อะเสสา, วินะยัง, ยันตุ อนันตะ, ชินะ เต, ชะสา
วะสะโต, เม, สะกิจ, เจนะ สะทา สัม, พุท, ธะ, ปัญชะเร
ชินะ ปัญ, ชระ มัช, ฌัมหิ วิหะรัน, ตัง, มะหี, ตะเล
สทา, ปา, เลน, ตุมัง สัพเพ เต, มหา, ปุริสา, สะภา
อิจเจ, วะ, มันโต สุคุตโต สุรักโข
ชินา, นุภาเว, นะ ชิตุ, ปัททะโว
ธัมมา, นุภาเว, นะ ชิตา, ริ สังโฆ
สังฆา, นุภาเว, นะ ชิตัน, ตะราโย
สัทธัมมา, นุภา วะ ปา, ลิโต จะรามิ, ชินะ, ปัญ, ชะเร, ติ.

การถวายน้ำชา

โดย วิสุทธิเทพ หลื่อโจ้ว

ปกติ สาธุชนที่กราบไหว้พระพุทธ นอกจากจุดธูปแล้ว ยังควรถวายน้ำชาด้วย เพราะว่า น้ำชานั้นเป็นตัวแทนของน้ำทิพย์ ธูปเป็นธาตุไฟ ชาเป็นธาตุน้ำ เมื่อคนเรามีความสมบูรณ์ทั้งน้ำทั้งไฟแล้วไซร้ ผลที่ตามมาจะเกิดสิ่งมหัศจรรย์ขึ้น ด้วยเหตุนี้ เวลากราบไหว้พระพุทธ น้ำชาจึงเป็นสิ่งจำเป็นยิ่ง เวลาถวายควรถวายน้ำชา ๓ ถ้วย เป็นชาชนิดแบบค่อนข้างใสจะได้มองทะลุถึงก้นถ้วย ซึ่งสามารถติดต่อถึงเบื้องบนได้ และยังสามารถสะท้อนเห็นถึงหน้าตาอันแท้จริงของชาวโลกได้ การถวายน้ำชาใสหน้าพระพุทธนั้น จะได้รับไอธาตุจากฟ้าดิน

คนเราควรถวายน้ำชาระหว่างเวลา ๐๕.๐๐-๐๗.๐๐ น. กับเวลา ๑๗.๐๐-๑๙.๐๐ น. การถวายน้ำชาเวลานั้น เป็นช่วงของพระอาทิตย์กำลังโผล่ขึ้นจากขอบฟ้า และการต้อนรับพระอาทิตย์โผล่ขึ้นในวันรุ่งขึ้นจะได้รับไอธาตุจากดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ ถ้วยน้ำชานั้นควรปิดด้วยฝา กันหนอนมดไปรบกวน มนุษย์หากได้ดื่มน้ำชาที่ถวายทุกวัน เสมือนหนึ่งได้ดื่มน้ำทิพย์ เพราะว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์จะประทานยาวิเศษในน้ำชา ผู้ใดถวายด้วยความศรัทธากายใจจะสมบูรณ์แข็งแรง หวังว่าชาวโลกควรตระหนักและทะนุถนอมไว้

การจุดธูป

โดย ประธานถวาย

เวลาไหว้พระ ชาวโลกมักจะจุดธูปไหว้ เป็นการแสดงถึงจิตใจศรัทธาของคนเรา แต่เวลาปักธูปจะใช้มือขวาปักเป็นการไม่ถูกต้อง ข้อนี้ควรแก้ไข เนื่องด้วยเวลาตีคนหรือกระทำสิ่งเลวร้ายหรือฆ่าสัตว์ตัดชีวิต จะใช้มือขวาทั้งนั้น จึงถือได้ว่าเป็นมือพิฆาต ถ้าใช้มือขวาปักธูป จะเป็นการไม่เคารพต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ฉะนั้นควรใช้มือซ้ายปักธูป

วิธีปักธูป ๓ ดอก หรือ ๑ ดอกก็ได้ ขอเพียงตั้งจิตให้มั่น ธูปควรปักกลางกระถางธูป ถ้าเป็น ๓ ดอก เริ่มปักตรงกลาง ๑ ดอก ขวา ๑ ดอก แล้วซ้าย ๑ ดอก ให้ตั้งแนวตรง ปักธูปด้วยจิตศรัทธานี้ ย่อมได้รับการสนองตอบด้วยดีจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์

รายชื่อผู้มีจิตศรัทธาร่วมพิมพ์
อภินิหารโปรดชาวโลก

คุณวราพร ธรรมะกิตินันท์	5,000	บาท
คุณสมชัย-คุณสุจิตรา-คุณเอมมี่-ตาต้า-ปูปู้ บุญนำศิริ	4,500	บาท
คุณสุวรรณ แซ่ซื้อ-คุณสุวรรณา ศรีวัฒนชัยกุล และครอบครัว, คุณประสิทธิ์ สูงสว่าง-คุณสุทธิลักษณ์ ศรีวัฒนชัยกุล และครอบครัว, คุณจิรัฏฐ์ ศรีวัฒนชัยกุล	4,500	บาท
คุณค้วงคิม แซ่เต็ง-คุณสมบุญ ศิริพูนวิวัฒน์	4,000	บาท
คุณณัฐเสก-คุณกัญฤทัย-คุณจุฬารัตน์-ว่าที่ร.ต.สาธิต-ว่าที่ร.ต.บัณฑิต-ว่าที่ร.ต.บัญญัติ เสกนำโชค,คุณบดิศร กษมางกูร, คุณปุริมท์-ด.ช.ศุภณัฐ ปานจันทร์ดี, คุณธีชาธร วีระมโนกุล	3,000	บาท
คุณวิชุดา-คุณเขมากร ธรรมดิลกสกุล,คุณมุ้ยลี้ อนุศักดิ์ธนากร	3,000	บาท
ร้านกิจเจริญ	3,000	บาท
คุณวรดา ปัญญาวัชรพล	2,986	บาท
บริษัท ธนกูลดีไซน์กรุ๊ป จำกัด	2,350	บาท
คุณอุไรศรี คนึงสุขเกษม	2,000	บาท
คุณนันบัวติพ	1,800	บาท
คุณสุนทรี โพธิ์พุ่ม	1,518	บาท
คุณอธิชา-คุณอัฐวุฒิ และลูกๆ-ครอบครัวคุณมนตรี-ครอบครัวคุณสุวรรณี-ครอบครัวคุณชุติมา-คุณยุพิน-ครอบครัวคุณธวัชชัย อภิวุฒิฉลอง, คุณรุ่งสิน-คุณรัตนกุล มหัทธนจาตุภัทร และครอบครัว,คุณผกามาศ-คุณตุ๊ แซ่เฉี่ยน และครอบครัว อุทิศให้คุณแม่ฮุยเอง อภิวุฒิฉลอง	1,500	บาท
คุณธนสิน-คุณลดาวดี ศิริเพ็ญพร และครอบครัว	1,500	บาท
คุณกรรณิการ์ เทวีลาภรณ์	1,200	บาท
คุณสมนึก จรัลศิริรุ่งกานต์-คุณอมรรัตน์ อิฐจันทร์	1,100	บาท
คุณกัลยาณี-คุณสุจินต์-คุณธันยาภรณ์-คุณภัทรพร ทิสยากร	1,000	บาท
คุณมัณฑนา เตชะรัชต์กิจ และครอบครัว	1,000	บาท
คุณประเสริฐ เตชะรัชต์กิจ และครอบครัว	1,000	บาท
คุณปรีดา ปรัตถจริยา	1,000	บาท
คุณฐิติพล-คุณสุมนา วิภาวกิจ	1,000	บาท

คุณณัฐเสก-คุณกัญฤทัย เสกนำโชคและครอบครัว
อุทิศให้คุณพ่อชุงลิ้ม แซ่อึ้ง และคุณพ่อลี่ฮง แซ่ตั้ง 1,000 บาท

คุณพรศักดิ์-คุณรัชฎาพร-ด.ญ.ตรีประดับ อุทัยเศรษฐวัฒน์ อุทิศให้
คุณย่าเซี่ยมเกียว แซ่อึ้ง-คุณพ่อวิรุฬห์-คุณธีระพล-คุณพงศธร-
ด.ญ.สุชาดา-ด.ช.พิสิฐ-ด.ช.ตรีจักร เรืองเดชมงคล-คุณประสิทธิ์ สันติวรพงษ์-
คุณพ่อเชี่ยงจั๊ว แซ่ตั้ง-คุณแม่เง็กหงษ์ แซ่ฉั่ว-คุณแม่วิภา ผลใหญ่ 1,000 บาท

คุณชื่นจิต ภูหินกอง 958 บาท

คุณสลีรัตน วิเศษชัยวรรณ อุทิศให้คุณพ่อเซี่ยวเต็ก แซ่โง้ว และ
คุณกนกวรรณ วิเศษชัยวรรณ 955 บาท

คุณภูมินทร์ หวังทรงธรรม 750 บาท

คุณจิติมา ชนธิชาบดี 750 บาท

คุณโสวิณา สุขนิรันดร์กุล 530 บาท

คุณอรพินทร์ โรจนแพทย์ 520 บาท

คุณวราชัย-คุณวรนพ-คุณวรฤทธิ์-คุณวรวิทย์ จันทร์กิตติชัย-
คุณชนัฏนุช เอื้อผาณิต 500 บาท

คุณแสงจันทร์ สู่ภิพักร์ 500 บาท

คุณแม่มุ่ยเฮียง แซ่ลี้-คุณแม่อู่เอี้ย แซ่ตั้ง-คุณธวัฒชัย-คุณศศิมณฑ์-
คุณภาคภูมิ-คุณธนิตสรณ์-คุณชัยยศ พิพัฒน์ศิริขจร 500 บาท

คุณจุสิน-คุณอาทิตยา สุทาชัยพร และครอบครัว 500 บาท

คุณอดุลย์-คุณทิพวรรณ ดุลยพีรดิส และครอบครัว 500 บาท

คุณสุมิตรา ผลประสิทธิ์กูล และครอบครัว 500 บาท

คุณจิราภรณ์-ด.ช.กอร์ดอน เดวิส 500 บาท

คุณเมฆินทร์ เตชะวรรณสิทธิ์ และครอบครัว 500 บาท

คุณทวี ชีพอุดมวิทย์ 500 บาท

คุณสุวินัย กริชไกรวรรณ 500 บาท

คุณศุภลักษณ์-คุณเพ็ญจันทร์-คุณนเรศ-คุณธวัชชัย ชัยชุมพร 480 บาท

คุณสุริยะ สวนเดช-คุณน้ำฝน มงคล
อุทิศให้พ่อแม่ บรรพบุรุษ เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย 421 บาท

คุณธารารัตน์ กาญจนวิสิษฐผล 400 บาท

คณธงชัย สุทธิประภา 400 บาท

คุณชนกพร เอี่ยมชัย 352 บาท

คุณชวดล คงเจริญกิจกุล	350 บาท
คุณวรวิทย์ ตรรกพงศ์	310 บาท
คุณนันท์นภัส นรรัตน์	300 บาท
คุณปราโมทย์-คุณพรสวรรค์-คุณบุณยนุช เนียมนุช	300 บาท
ฤาษีโคบุตรและพระยาพิชัยดาบหัก	300 บาท
คุณจรัสทิพย์ ฉันทะ	300 บาท
คุณสมเกียรติ เรืองสิริสกุล	300 บาท
คุณดารกา ต้นครองจันทร์	296 บาท
ด.ช.ธีรพงศ์ ชัยวรศิลป์	250 บาท
ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	250 บาท
คุณเกษร พงษ์สระพัง	242 บาท
คุณสมพร ริ้วลัทธรรม อุทิศให้นางเสี่ยมหล้าง แซ่อึ้ง-นายฮั่งเฮง แซ่เล้า	242 บาท
คุณสมพร โพอุทัย	241 บาท
คุณสมพร สังข์ทอง	225 บาท
คุณสุจินต์ มโนศิลปกร	217 บาท
คุณพัณณ์ชิตา นิลเปรมจตุรัตน์ อุทิศให้น.ส.ชารี คนึงวนิชกุล	205 บาท
คุณประสาน สุทธวิรีสรรค์-คุณนฤมล สุวัฒนพิเศษ	200 บาท
คุณสุภาวิตา ปฏิสัมภิทาวงศ์	200 บาท
คุณหมวย แซ่ลิ้ม อุทิศให้คุณแม่ซุ่นเค็ง แซ่จู-อาม่าเซ็งเน้ย แซ่เอี้ย	200 บาท
คุณวราวุธ-ด.ช.วีรวิชญ์ พัฒนวิบูลย์-คุณพัทธ์ธีรา ลภัสเศรษฐศิริ	200 บาท
คุณซูตี่ แซ่หวั่ง และครอบครัว	200 บาท
คุณอชิตา เกตุมา อุทิศให้นางจำรุณ เกตุมา	200 บาท
คุณสุรชัย แสงวิโรจน์พัฒน์	150 บาท
ร้านโค้วซ่งหมง	150 บาท
คุณปรียะนุช พัฒน์ชนะ	129 บาท
คุณเกษร แคล้วจันทึก	123 บาท
คุณธณชัย ธีระกิตติมากุล	120 บาท
คุณรตา ประดิษฐ์	100 บาท
คุณทัศพร โรจนอิศรานนท์	100 บาท
คุณณัฐกฤตา กลีบแก้ว	100 บาท
คุณเสมียน หาญโก่ย พร้อมครอบครัว บิดามารดาและญาติพี่น้อง	100 บาท
พ่อเสือง-แม่เกือบ ผดุงแดน	100 บาท

คุณสมนึก ชัยชาญกุล	100 บาท
คุณทวีศิลป์-คุณภรพรรณ พฤกษ์อมรพันธ์	100 บาท
ด.ช.อานนท์-ด.ช.ธีระ พฤกษ์อมรพันธ์	100 บาท
อุทิศให้แม่ทองถัน พิมพ์พันธ์-นางเอง แซ่หมี่ พฤกษ์อมรพันธ์	100 บาท
คุณสมศรี แซ่จู อุทิศให้นายง้วน แซ่เตียว	100 บาท
คุณเสริมศักดิ์ แซ่ตั้ง	100 บาท
คุณสมศรี นิธิกมลสุนทร	100 บาท
คุณนิธิพล นิธิกมลสุนทร	100 บาท
คุณชาญยุทธ นิธิกมลสุนทร	100 บาท
คุณยุทธพล นิธิกมลสุนทร	100 บาท
คุณสถาพร ผู้ภักดี-ด.ญ.ณิศรา ใจยงค์	100 บาท
คุณเท่งหลี-คุณเฮียะ แซ่ก๊วย และครอบครัว-คุณธัญทิพย์ ประทีปธีรานันต์	100 บาท
คุณสุภาพร เรืองเดชมงคล และครอบครัว	100 บาท
คุณนัยรัตน์ ลภัสเศรษฐศิริ และครอบครัว อุทิศให้คุณสุเทพ มานีเวศม์ และคุณพ่อเต็กฮ้อ แซ่ตั้ง-คุณแม่เต็กฮั้ว แซ่ลี้	100 บาท
คุณปรีชา ประทีปธีรานันต์ และครอบครัว	100 บาท
คุณพัชรีย์ ประทีปธีรานันต์	100 บาท
คุณจินตนันท์ ประทีปธีรานันต์	100 บาท
คุณฐิติณัฐ ประทีปธีรานันต์	100 บาท
คุณชุติมา ประทีปธีรานันต์	100 บาท
คุณกนกพร ประทีปธีรานันต์	100 บาท
คุณจรินทร์-คุณบุญฤทธิ์-คุณประโยชน์ เหล่ามาพร	100 บาท
ถวายบุญแด่พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์	100 บาท
ด.ช.ธีรวัตร ลิ่มฮกไล้ และครอบครัว	100 บาท
คุณจิตรการ-คุณณภัทร-คุณกานต์รนิต มะนะ	100 บาท
คุณมณีพันธ์ รัชตะสัมฤทธิ์	100 บาท
คุณนิธิวิทย์ รัชตะสัมฤทธิ์	100 บาท
คุณปิยมัณฑ์ รัชตะสัมฤทธิ์	100 บาท
คุณอิสรีย์ รัชตะสัมฤทธิ์	100 บาท
คุณบัณฑิตย์ วิรุฬห์ธานี	85 บาท
คุณธเนศ สักลอ	55 บาท

คุณทิวากร เวชขลัง และครอบครัว	50 บาท
คุณทัศนีย์ เหล่ามาพร	50 บาท
คุณปราณี ศาสตร์ประเสริฐ	30 บาท

บริจาคผ่านคุณเอกรัตน์ เมษินทรีย์

คุณปัจจัย-คุณเอกรัตน์ เมษินทรีย์ และครอบครัว	1,000 บาท
คุณณัฐนันท์-คุณรดา-คุณปัญจสุทธิ์ ตั้งปัญญาพินิจ	300 บาท
คุณแม่เค็งลั้ง แซ่เซียว	200 บาท
คุณนฤมล เตชานุรักษ์ และบุตรธิดา	200 บาท
คุณอยู่เซ็ง แซ่เบ้	100 บาท
คุณอดิศร-คุณหน่อง ธนนันนราพูล	100 บาท
คุณนริส-คุณแหม่ม ธนนันนราพูล	100 บาท
คุณนิภาพร ไทยโสภา	50 บาท
คุณธวัช เตชานุรักษ์	50 บาท

บริจาคผ่านคุณเอ็นดู ชาญชิต

คุณณัตชญา สุภาสุ	135 บาท
คุณปาริชาติ คู่คิด	135 บาท
คุณเอ็นดู ชาญชิต	100 บาท
คุณสุทิน พยนต์เลิศ	100 บาท

บริจาคผ่านคุณศิริประภา ว่องสิริชนม์

คุณธีรยุทธ ว่องสิริชนม์ และครอบครัว	750 บาท
คุณเฉลิมชัย ศรีวสุเมธารัศมี และครอบครัว	750 บาท
คุณนิรันดร์ ศรีวสุเมธารัศมี และครอบครัว	450 บาท
คุณอรวีณ์ ชวพงษ์พานิช	150 บาท
คุณวรรณวิสา จำใบ	150 บาท

บริจาคผ่านคุณสุรศักดิ์ อภิพรสกุล

คุณสุรศักดิ์ อภิพรสกุล และครอบครัว-คุณเสาวณีย์ กอบโกย และครอบครัว อุทิศให้คุณชัยพร อภิพรสกุล และญาติที่ล่วงลับไปแล้ว	1,600 บาท
คุณสนอง กอบโกย และครอบครัว	500 บาท
คุณทิชากร เชื้อผู้ดี และครอบครัว	500 บาท
คุณนฐพร วรรณศรี และครอบครัว	500 บาท
คุณกชกร ปะติตัง และครอบครัว	200 บาท

คุณคมขำ วัฒนะ และครอบครัว	100 บาท
คุณสุวิชา รู้ยืนยง และครอบครัว	100 บาท
คุณศิริพร ถนอมรัตนชัย และครอบครัว	100 บาท

บริจาคผ่านคุณพจนา ดวงอนันต์

ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม 3 ราย	818 บาท
ฉีถูกวง	100 บาท
จางเหม่ยเจียว	100 บาท
เฉินเถาฮัว	100 บาท
ตั้งอาส่วย	100 บาท
ฉีอวี้เยว่	77 บาท
คุณศรีประเสริฐ สุมะโน	60 บาท
คุณนวลฉวี อยุธยา	50 บาท
ฉีจินจี	50 บาท
ฉีตงหัว	50 บาท
ฉีหนันหัว	50 บาท
คุณสมพร แซ่เตียว	45 บาท
เฉินเหวินเปียว	20 บาท
จางลี่เจียว	20 บาท
เฉินจงเผิง	20 บาท
เฉินจงหมิน	20 บาท
เฉินซือซือ	20 บาท
เฉินเหยิน	20 บาท

บริจาคผ่านคุณนฤมล ทรงวัฒนา

สถานธรรมไท่หง	3,450 บาท
ญาติธรรมสถานธรรมไช่ซือ (หลักสี่)	2,300 บาท
คุณหลี่เกียง แซ่กอ	1,300 บาท
ครอบครัวสกุลวนาพรม อุทิศให้สกุลนพฤทธิ์	720 บาท
คุณกิ้ม แซ่เล้า อุทิศให้คุณไส้เต็ก แซ่เฮ้ง	500 บาท
คุณดวงรัตน์-คุณพิชัย แซ่เฮ้ง อุทิศให้คุณไส้ตึก แซ่เฮ้ง	500 บาท
คุณอภิญญา แซ่เฮ้ง	500 บาท
คุณจวงจันทร์ แซ่เฮ้ง	500 บาท

ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	500 บาท
คุณกัลยรัชญ์ ภูมิพื้นผล	200 บาท
คุณสมควร แจ้งอรุณ	200 บาท
คุณสำอางค์ ทองสร้อย	200 บาท
คุณสำเนียง ใหม่อินทร์	200 บาท
คุณนราพร ชนะกุล	200 บาท
คุณพงศ์พิสุทธิ์ ทินบูรณ์	100 บาท
ด.ญ.ธนัชชา เพียรดี	100 บาท
คุณกัญจน์ชญา เนินหาด	100 บาท
คุณจักรพันธ์ บุญโกย	100 บาท
ด.ช.ธำรงกียรติ กิ่งก้าน	100 บาท
คุณไผ่ โกฏิปภา	100 บาท
คุณชวน ค้าผล	100 บาท
คุณสมชาย แซ่จัง	100 บาท
คุณสาธิต ชนะสิทธิ์	100 บาท
ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม อุทิศให้คุณพล สุวรรณมาก	100 บาท
คุณธิติมา จันทโชติ	100 บาท
คุณพิศิษฐ์ วงษาราษฎร์	100 บาท
คุณคะรินยา ริยะกุล	100 บาท
คุณยาณี	100 บาท
คุณมนัสดา ไวยวุฒิโท	100 บาท
คุณขอฤทัย ไชยสา	50 บาท
คุณสุภาพ อินสำอาง	50 บาท
คุณเจริญศักดิ์ กนกนาค	40 บาท
คุณทองย้อย กิมฮวย	20 บาท
คุณมยุรี ใหม่วงศ์	20 บาท
คุณนันทนา วัฒนาโภคยกิจ	20 บาท
คุณสายชล สังฆรัตน์	20 บาท
คุณเส็ง แซ่เตี่ยว	20 บาท
ด.ช.ชลดนัย สังฆรัตน์	20 บาท

บริจาคผ่านคุณโจ ก๋วยเตี๋ยวเป็ด

ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	350	บาท
คุณปริญญา-คุณไสล ตุลยกุล	300	บาท
คุณประเสริฐ วัฒนเสถียรวงส์	300	บาท
คุณลี่เฮียง แซ่อุ่ย	300	บาท
คุณรุ่งทิพย์ วัฒนเสถียรวงศ์	300	บาท
คุณทองสุข วัฒนเสถียรวงศ์	150	บาท

บริจาคผ่านคุณเพ็ญจันทร์ เฉลิมโสภณ

ครอบครัวเฉลิมโสภณ	1,000	บาท
คุณนวลฉวี เนาสราญวงศ์	200	บาท
คุณบุญชัย แซ่จึง	200	บาท
คุณอาภรณ์	200	บาท
คุณณัชชา	200	บาท
คุณมธุรส จระสิริสุนทร	200	บาท
คุณมาลี แซ่ปึง	200	บาท
คุณบุญศรี แซ่ตั้ง	200	บาท
คุณทังแจ้	200	บาท
คุณปราณี วณิชชากรพงศ์	200	บาท
คุณสมศักดิ์ กุลคณา	100	บาท
คุณสันต์ เปรมชัยพร	100	บาท
คุณภัทรนที ลาภรัตนทอง	100	บาท
คุณณรงค์ ธูปทองเจริญผล	100	บาท
คุณสุรินทร์ ธูปทองเจริญผล	100	บาท
คุณสมยศ รัตนะบรรเจิด	100	บาท
คุณสุกัญญา รัตนะบรรเจิด	100	บาท
ด.ญ.กฤชวรรณ รัตนะบรรเจิด	100	บาท
ด.ญ.สุพินดา รัตนะบรรเจิด	100	บาท
ด.ช.ปวิตร รัตนะบรรเจิด	100	บาท
คุณดารารัตน์ นามรุ่งเรืองชัย	100	บาท
คุณจุฑามาศ นามรุ่งเรืองชัย	100	บาท
คุณสมศักดิ์ นามรุ่งเรืองชัย	100	บาท
คุณเลิศศักดิ์ นามรุ่งเรืองชัย	100	บาท

ด.ช.นำชัย นามรุ่งเรืองชัย	100 บาท
คุณรุ่งโรจน์ มนัสปรีเปรม	100 บาท
คุณสมจิตร เพชรรัตน์	100 บาท
คุณสุกัญญา อึ้งคงคาทอง	100 บาท
คุณพัชรี ดวงแก้วนภาลัย	100 บาท
คุณสุนันทา สุภาวิตาชน	100 บาท
คุณโชวไน้ แซ่ล้อ	100 บาท

บริจาคผ่านคุณชลาพันธ์ เทพพรชัย

ตระกูลเทพพรชัย อุทิศให้นายเทพ เทพพรชัย	200 บาท
คุณอำไพ เทพพรชัย	200 บาท
คุณชลาพันธ์ เทพพรชัย	200 บาท
คุณหทัยรัตน์-คุณเกษมสันต์ เทพพรชัย	200 บาท
ตระกูลเทพพรชัย อุทิศให้นายเทพ เทพพรชัย	200 บาท
คุณสุจิตรา เทพพรชัย	100 บาท
คุณพงษ์ศักดิ์-คุณเวชยันต์ เกอกิตติเสถียร	100 บาท

บริจาคผ่านคุณวันเพ็ญ สิทธิศรีไพศาล

คุณชลิต องคนิกูล	100 บาท
คุณวันเพ็ญ สิทธิศรีไพศาล	100 บาท
คุณศิวพร องคนิกูล	100 บาท
คุณสุรีพร องคนิกูล	100 บาท
คุณศุภวุฒิ องคนิกูล	100 บาท
คุณเพ็ญรุ่ง อัคเดชเดชาชัย พร้อมครอบครัว	100 บาท
ตระกูลองคนิกูล และญาติ	100 บาท
คุณเอี่ยมยู้ แซ่เล้า	100 บาท
คุณเซียะป้อ แซ่เตียว	100 บาท
คุณขาเจ็ง แซ่จิว	100 บาท
คุณสุนีย์ องคนิกูล	100 บาท

บริจาคผ่านคุณซกเจ็ง แซ่ปึง

คุณฮั่งเจียง แซ่ปึง	500 บาท
คุณซิวลั้ง แซ่แต้	500 บาท
คุณซกเจ็ง แซ่ปึง	300 บาท

คุณซกเกียง แซ่ปึง	300 บาท
คุณสมบูรณ์ แซ่ปึง	200 บาท
คุณอุดม ท้วมบางไผ่	100 บาท
คุณอัญชลี ท้วมบางไผ่	100 บาท
คุณสคราญ ท้วมบางไผ่	100 บาท
ด.ช.นัธทพัทธ์ สงกา	100 บาท
ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	100 บาท
คุณประสิทธิ์ พูนสิริไพบูลย์	100 บาท
คุณมะลิ แซ่ปึง	100 บาท
จ.ส.ต.ไชยยศ อุดสุรินทร์	100 บาท
คุณอิศรา แซ่อือ	100 บาท
คุณสมชาย แซ่ปึง	100 บาท
ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	50 บาท

บริจาคผ่านคุณสมพร แซ่กี่

คุณสมพร แซ่กี่	1660 บาท
คุณสุจิตรา ญาณเกียรติพงษ์	200 บาท
คุณบุญศรี รักษ์บำรุงวงศ์	200 บาท
คุณรสนา สุวรรณฤทธิ์	200 บาท
คุณนุสรี พงษ์สีมา	200 บาท
คุณสุนีย์ วงศ์รัตนลาภ	150 บาท
คุณสุภาวิดา กฤติเดช และครอบครัว	135 บาท
คุณสุมิตรา จิตรานุเคราะห์	135 บาท
คุณยุวรัตน์ ประภาสถิต	120 บาท

ผู้มีจิตศรัทธาร่วมทุนพิมพ์หนังสือเล่มนี้ ขออุทิศส่วนบุญ ส่วนกุศล ให้แก่บรรพบุรุษ ปู่ย่าตายาย บิดามารดา ครูบาอาจารย์ ท่านผู้มีพระคุณทุกท่าน ญาติสนิท มิตรสหายที่ล่วงลับไปแล้ว เจ้ากรรมนายเวร ทุกภพทุกชาติ ตลอดจนสรรพสัตว์ทั้งหลาย ขอให้อโหสิกรรม และตัดวิบากกรรมที่มีต่อกันด้วยเทอญ

รายการชื่อหนังสือที่จัดพิมพ์เผยแพร่แล้ว

ชุดท.พ.บัญชา ศิริไกร	**ค่าส่งเล่มละ**
- เที่ยวเมืองนรก	9 บาท
- เที่ยวเมืองสวรรค์	9 บาท
- วงเวียนกรรมของสัตว์โลก	9 บาท
- เส้นทางอริยะ	9 บาท
- ประวัติพระอรหันต์จี้กง	7 บาท
- ปรากฏการณ์นรกคนเป็น	7 บาท
- บันทึกเที่ยวเมืองตายโหง	7 บาท
- ธรรมญาณ	7 บาท
- 7 อริยเจ้า	7 บาท
- สังสารวัฏ	7 บาท
- จะไปนิพพานไม่ใช่เรื่องยาก	7 บาท
- ร้อยขันติ	7 บาท
- อู๋เซินเหลามู่ พระแม่องค์ธรรมมารดา	หมด
- บันทึกหนึ่งอนันตเหตุปัจจัย พระศรีอริยเมตไตรย	7 บาท
- ตรัยรัตน์กับเซ็น	9 บาท
- คัมภีร์กรรม 1-4	7 บาท

ชุด ช.วัฒนา	**ค่าส่งเล่มละ**
- บันทึกท่องนรกภูมิ	9 บาท
- แสงสว่างแห่งชีวิต	7 บาท

ชุด ท.เลียงพิบูลย์	**ค่าส่งเล่มละ**
- ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เล่ม 1, 2, 3	9 บาท
- ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เล่ม 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10	7 บาท
- ธุดงควัตร	7 บาท

ชุด ทองทิว สุวรรณฑัต	**ค่าส่งเล่มละ**
- วิญญาณมีจริงหรือ เล่ม 1-11	7 บาท
ชุด ณรงค์ เสรีจินตกุล	**ค่าส่งเล่มละ**
- เล่ม 1 ท่องอเวจี	7 บาท
- เล่ม 2 เทวาไขปัญหา	7 บาท
- เล่ม 3 เสียงจากสุขาวดี	7 บาท
- เล่ม 4 พระโพธิสัตว์มาโปรด	7 บาท
- เล่ม 5 โอวาทเทวา 1	7 บาท
- เล่ม 6 พระโอวาท - เซียมซีเจ้าแม่กวนอิม	7 บาท
- เล่ม 7 โอวาทเทวา 2	7 บาท
- เล่ม 8 เรื่องสั้นสอนใจ	7 บาท
- เล่ม 9 เสียงจากโลกทิพย์	7 บาท
- เล่ม 10 เรื่องสั้นจากจีน	7 บาท
- เล่ม 11 นิทานกฎแห่งกรรม	7 บาท
- เล่ม 12 70 ภาพกตัญญู	7 บาท
- เล่ม 13 พระคุณบิดามารดา	7 บาท
- เล่ม 14 ผลแห่งกรรม	7 บาท
- เล่ม 15 ทางสว่าง	7 บาท
- เล่ม 16 กำเนิดเซียน	7 บาท
- เล่ม 17 เสียงสวรรค์	7 บาท
- เล่ม 18 กรรมลิขิต	7 บาท
- เล่ม 19 พระคุณพ่อแม่ยากทดแทน	7 บาท
- เล่ม 20 รวมเรื่องเด่นจีน	7 บาท
- เล่ม 21 เต๋า เซน สุขาวดี	7 บาท
- เล่ม 22 เต๋า เต๋อ จิง	7 บาท

ชุด พระโพธิสัตว์กวนอิม	**ค่าส่งเล่มละ**
- อภินิหารโปรดชาวโลก	7 บาท
- กำเนิดพระโพธิสัตว์กวนอิม (ท.พ.บัญชา ศิริไกร แปล)	7 บาท
ชุด สิริเทพ เทวาพร	**ค่าส่งเล่มละ**
- เล่ม 1 คัมภีร์ละกาม เล่ม 1	7 บาท
- เล่ม 2 คัมภีร์โปรดโลก	7 บาท
- เล่ม 3 พระสูตรพ้นเคราะห์ภัย	7 บาท
- เล่ม 4 คัมภีร์ละกาม เล่ม 2	7 บาท
- เล่ม 5 เทิดทูนตัวหนังสือ	7 บาท
- เล่ม 6 ตำนานพระโพธิสัตว์	7 บาท
ชุด นิมิตพิศวง ของคุณไพศาล แสนไชย	**ค่าส่งเล่มละ**
- เล่ม 1 พระเจ้าตาเขียว	7 บาท
- เล่ม 2 ปราสาทหินเขาพนมรุ้ง	7 บาท
- เล่ม 3 หลวงปู่ทวด และพระธาตุดอยสุเทพ	7 บาท
- เล่ม 4 เจ้าแม่หม่อนเล่า	7 บาท
- เล่ม 5 ข้ามเวลามาในฝัน	7 บาท
- เล่ม 6 โยนกนคร	7 บาท
- เล่ม 7 พระธาตุกล่องข้าวน้อย และศึกบางระจัน	7 บาท
- เล่ม 8 พระเจ้าตนหลวง:พระธาตุศรีสองรัก:หลวงพ่อโสธร	7 บาท
- เล่ม 9 พระธาตุหริภุญชัย	7 บาท
- เล่ม 10 พระพุทธชินราช	7 บาท
- เล่ม 11 พระปฐมเจดีย์	7 บาท
- เล่ม 12 วัดพระพุทธบาทสี่รอย	7 บาท
- เล่ม 13 วัดพระพุทธบาทตากผ้า:พระธาตุพนม	7 บาท
- เล่ม 14 วัดน้ำบ่อหลวง:วัดใต้พระเจ้าใหญ่องค์ตื้อ	7 บาท
- เล่ม 15 นิมิตพิศวง:การสร้างวัดพระธาตุศรีจอมทอง	7 บาท

ชุด มนุษย์เกิดมาทำไม? ของสุวัฒน์ พิทักษ์วงษ์		**ค่าส่งเล่มละ**
- เล่ม 1	ว่าด้วยภาคปริยัติ	10 บาท
- เล่ม 2	ว่าด้วยภาคธรรมปฏิบัติสู่ธรรมปฏิเวธ	12 บาท
- เล่ม 3	ว่าด้วยภาคปกิณณกธรรม (ถาม-ตอบปัญหาธรรมะฯ)	10 บาท
- เล่ม 4	ว่าด้วยภาคปกิณณกธรรม (ถาม-ตอบเพื่อการศึกษาธรรมะฯ)	12 บาท
- เล่ม 5-6	ว่าด้วยภาคปกิณณกธรรม (ธรรมะจากภาพ เพื่อศึกษาพระพุทธศาสนา)	10 บาท
- เล่ม 7	ว่าด้วยภาคปฏิเวธะธรรม (การทำความเข้าใจคำสอนในบทสวดมนต์แปลเพื่อปฏิบัติและธรรมบรรยายเรื่อง "อริยมรรค...เส้นทางพระอริยะ")	12 บาท
- เล่ม 8	ว่าด้วยคู่มือพระอภิธรรม เชิงแนวปฏิบัติ	15 บาท
- คำสอนการอุทิศบุญที่ได้ผล ของพระอาจารย์เกษม อาจิณฺณสีโล		7 บาท

หนังสือเล่มอื่น ๆ	**ค่าส่งเล่มละ**
- ชุดผลบุญผลกรรม เล่ม 1-3 (เล่ม 1,2 หมด)	7 บาท
- ธรรมะจากต้นไม้ ของหลวงปู่ชา สุภัทโท	หมด
- หลวงปู่ฝากไว้ ของหลวงปู่ดูลย์ อตุโล	7 บาท
- คำสารภาพของวิญญาณบาป ของ น.พ.อาจินต์ บุญเกตุ	9 บาท
- โอวาทสี่ของท่านเหลี่ยวฝาน มิสโจ แปล	7 บาท
- สุสานดำ ของ พระ อ.บุญช่วย ฐิติสาโร	หมด
- หนังสือสวดมนต์ ทำวัตรเช้า-ทำวัตรเย็น	7 บาท
- ประสบการณ์ในยมโลก ของพลโท สมาน วีระไวทยะ	7 บาท
- ประวัติโป๊ยเซียนโจวซือ	7 บาท
- การกินเจ และอาหารธรรมชาติ	7 บาท
- กินเจเว้นกรรม	7 บาท
- คิริมานนทสูตร	7 บาท

หนังสือเล่มอื่น ๆ (ต่อ)	ค่าส่งเล่มละ
- ท่านถามเราตอบ	7 บาท
- ความถูกต้องคืออะไร	หมด
- ผัก ผลไม้ ตำราวิเศษของเซียนฮั้วท้อ	7 บาท
- ชีวิตหนึ่งมีค่าคุณอนันต์ ท่านจี้กงมหาเถระ 1-3	7 บาท
- แค่เอื้อม	7 บาท
- พระสงฆ์ดีอย่างไร	7 บาท
- พระกษิติครรภโพธิสัตว์	7 บาท
- ไตรรัตน์ 1-3	7 บาท
- มนุษย์ยังจะบริโภคเนื้อสัตว์อีกหรือ? หากรู้ว่า	7 บาท
- ก้าวย่างบิณฑบาต	9 บาท
- มหามงคลคาถา	7 บาท
- พุทธมนต์คาถา	7 บาท
- พระอริยะหวังเฟิ้งอี้ เล่ม 1	7 บาท
- พระอริยะหวังเฟิ้งอี้ เล่ม 2	7 บาท
- มรดกธรรม ของ เสถียร โพธินันทะ เล่ม 1	7 บาท
- มรดกธรรม ของ เสถียร โพธินันทะ เล่ม 2	7 บาท
- ธรรมปฏิทาของอาหมอ ผู้สานต่อเส้นทางธรรม	7 บาท

หนังสือธรรมะแจกฟรีคนละ 1 เล่ม ผู้ใดต้องการมากกว่า
1 เล่ม กรุณาช่วยค่าพิมพ์

ผู้ใดต้องการ
อภินิหารโปรดชาวโลก
ติดต่อได้ที่

ทันตกิจคลีนิค

ทันตแพทย์ บัญชา ศิริไกร (ธนาณัติสั่งจ่าย ปณ. ประตูน้ำ)

745/43-44 ถนนเพชรบุรี ปากซอยเพชรบุรี 19 เขตราชเทวี

กรุงเทพมหานคร 10400

โทร. 02-252-9484, 02-252-6297

ติดต่อได้ทุกวัน ตั้งแต่เวลา 9.00-19.00 น. (เว้นวันอาทิตย์)

คุณนัยรัตน์ ลภัสเศรษฐศิริ *(ธนาณัติสั่งจ่าย ปณ.กลาง)*

383 ซอยสันติภาพ 1 ถนนทรัพย์ สี่พระยา

บางรัก กรุงเทพมหานคร 10500

โทร. 02-268-1505, มือถือ 089-811-4437

โรงเจลั้งเต็กตึ้ง

236 ซอยอาภาภิรมย์ (ข้างอาคารแสดงสินค้ากรมพาณิชย์สัมพันธ์)

ถนนรัชดา แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10900

โทร. 02-513-1056

ท่านที่ต้องการให้ส่งหนังสือทางไปรษณีย์

กรุณาส่งแสตมป์มาด้วย ค่าส่งเล่มละ 7 บาท

แจ้งข่าวการกุศล
ปลดปล่อยชีวิตสัตว์

เนื่องในวันมาฆบูชา - วิสาขบูชา เป็นวันสำคัญทางพุทธศาสนา และวันที่ 5 ธันวาคม เป็นวันเฉลิมพระชนมพรรษา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดชฯ ทางเราผู้จัดพิมพ์หนังสือธรรมะได้จัดให้มีการปลดปล่อยไถ่ชีวิตโค-กระบือและสัตว์น้ำ หากท่านผู้ใดมีจิตเมตตาร่วมสร้างบุญกุศล โปรดส่งจดหมายพร้อมชื่อ สกุล, ที่อยู่ และธนาณัติในนามของดิฉัน สั่งจ่าย ปณ.กลาง ตามที่อยู่ข้างล่างนี้

คุณนัยรัตน์ ลภัสเศรษฐสิริ *(ธนาณัติสั่งจ่าย ปณ.กลาง)*

383 ซอยสันติภาพ 1 ถนนทรัพย์ สี่พระยา

บางรัก กรุงเทพมหานคร 10500

โทร. 02-268-1505, มือถือ 089-811-4437

ท่านผู้ใดรวบรวมเงินครบ 1 ตัว (15,000 บาท) ทางโรงฆ่าสัตว์ และกรมปศุสัตว์จะมีใบเสร็จรับเงินและใบอนุโมทนา ส่งถึงท่านโดยตรง

จาก

นัยรัตน์ ลภัสเศรษฐสิริ

19 พฤษภาคม 2551

คุณธรรม (บุรุษ) 10

1. กตัญญูรู้คุณ ปรนนิบัติบิดามารดาด้วยความเคารพ
2. พี่รักน้อง น้องเคารพพี่ ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน
3. ซื่อสัตย์ จงรักภักดี
4. มีสัจจะ ไม่โกหกหลอกลวง พูดแล้วต้องทำ
5. จริยา มีมารยาท อ่อนน้อมถ่อมตน
6. เที่ยงธรรม มีมโนธรรม
7. สุจริต ใจซื่อมือสะอาด
8. มีความละอาย เกรงกลัวต่อบาป
9. มีเมตตา ไม่เบียดเบียนกัน
10. มีปัญญา หมั่นศึกษาหาความรู้ รู้จักแยกแยะชั่วดี

สายสัมพันธ์หลัก 3

1. นายเที่ยงธรรม บ่าวซื่อสัตย์
2. บิดามารดา บุตรกตัญญู
3. สามีเอาใจใส่ ภรรยาคล้อยตาม รักใคร่ปรองดองกัน

✣ บทสวดบูชา พระแม่กวนอิม ✣

(ภาคภาษาจีนกลาง)

นามอ ต้าฉือต้าเปย จิ้วขู่จิ้วน่าน ก่วงต้าหลิงก่าน กวนซืออินผูซา
(สวด 3 เที่ยว จบแต่ละเที่ยว กราบ 1 ครั้ง)

นามอฝอ นามอฝ่า นามอเซิง นามอ จิ้วขู่จิ้วน่าน กวนซืออินผูซา

ต๋าจือตอ อาน เฉียล่าฟาตอ เฉียล่าฟาตอ เฉียฮูฟาตอ

ล่าเฉียฟาตอล่าเฉียฟาตอ ซอพอฮู เทียนหลอเสิน

ตี้หลอเสิน เหยินหลีน่าน น่านหลีเซิน อี่เชี่ยใจยาง

ฮั่วเหวยเฉิน นามอ หมอฮูปอเย่ พอหลอมี่

✣ คาถาพระแม่กวนอิม ✣

(คำสวดทุกเช้า-ค่ำ อย่างน้อย 108 ครั้ง)

จีนกลาง.....โอม,มาหนี ปามีหุ้ง นามอ กวนซืออินผูซา

แต้จิ๋ว..........โอม,มะนี ปะมีฮง นำมอ กวงซีอมผู่สัก

จีนกลาง......นามอ อามีทอฝอ หรือ

จีนแต้จิ๋ว......นำมอ ออมีทอฮุก หรือ

อังกฤษ........NAMO AMITABHA (นามอ อามีตาบา)

อภินิหารโปรดชาวโลก

ชุด พระโพธิสัตว์กวนอิม